

Giới thiệu Át Chủ Bài Tàn Bạo

Truyện Át Chi Bài Tàn Bạo kể về Phương Triền Vũ một nghệ sĩ gốm có tài mà còn rất trẻ tuổi, tính cách hơi lạnh lùng lại khô khan. Hắn vì một người mà đóng lòng mình lại.

Với hắn người con gái tên Triệu Tinh Từ là người cả ngọt ngào cùng chịu chua xót. Hắn gặp cô từ lúc mười lăm tuổi và cũng bắt đầu yêu cô nhưng tại sao trước về mặt của hắn thì cô lại do dự là mình có nên bắt đầu với anh ta không hay lần gặp mặt đó là một sai lầm.

Bạn đang đọc truyện *Át Chủ Bài Tàn Bạo* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 1

Ánh chiều tà dần chiếu rọi, một cô gái với diện mạo thanh tú, khoác trên người chiếc áo thun màu lam kết hợp với quần jean, lái xe ô tô quẹo ngay khúc quanh... Cô vắt một chiếc áo da trên cánh tay, thỉnh thoảng lại nhìn vào đồng hồ.

Trời ơi! Nhất định là trễ rồi.

Triệu Tinh Từ vươn tay vén vài sợi tóc bị gió thổi tung bay che khuất tầm nhìn, chân lại thêm sức nhún ga.

Hôm nay là thứ tư, giáo hội gần nhà có một buổi đọc kinh, cô nhất định phải tham gia. Từ lúc làm lễ rửa tội hồi cấp hai, mỗi tuần cô đều tham gia lễ đọc kinh. Gió mặc gió, mưa mặc mưa, hơn nữa cô còn phải phụ trách phối nhạc cho đội hát thơ cuối buổi, không phải dùng dương cầm hay piano, mà là violon.

Thế nhưng, cô gần trễ giờ rồi.

Không còn cách nào khác, học viện y khoa học phí rất đắt, cô phải đi làm thêm để giúp đỡ ba mẹ một chút tiền sinh hoạt, thời gian đương nhiên cũng không còn dư dả như lúc trước.

Cô dừng trước một tiệm bán bánh mì, muốn mua một chiếc bánh bao thay cơm chiều.

Vừa nhìn thấy người bán bánh, bỗng nhiên nghe thấy tiếng мэng chửi gần đầu đây. Cô giật mình, quay đầu tìm kiếm nơi phát ra âm thanh.

“Cái thằng này, tay chân của mày quả thật rất không sạch sẽ. Tao thấy mày đáng thương mới tạo cơ hội cho mày ở đây làm việc. Thế mà lại dám ăn cắp tiền của tao sao?” Chủ tiệm sửa chữa xe máy bên cạnh nhỏ từng bãi nước bọt xuống đất, bàn tay thì chỉ vào cậu thanh niên vừa bị hắn đập ngã trên mặt đất ra sức chửi bới.

“Tôi không có trộm tiền của ông” Cậu thanh niên rất nhanh đã từ trên mặt đất đứng lên, lạnh lùng nhìn lại chủ tiệm nói.

“Trong ngăn kéo rõ ràng thiếu mất một trăm đồng, không phải mày trộm thì là ai trộm?” Ánh mắt ông ta toàn bộ đều là vẻ khinh thường.

“Không phải tôi!” Cậu thanh niên nhìn thẳng vào mặt ông.

“Lấy một trăm đồng ra đây thì tao liền tha cho mày một mạng, bằng không tao sẽ đưa mày lên đồn cảnh sát” Chủ tiệm độc ác nói.

Cậu thanh niên vẫn không nhúc nhích.

“Mau lên! Mày... cái tên con hoang ngay cả cha đẻ là ai cũng không biết, mày làm sao thành một người tốt được?” Ông ta lại quát мэng.

Cậu thanh niên đột nhiên co rút thân mình.

Triệu Tinh Từ chau lại đôi mi thanh tú, rút bước chân định đi vào tiệm bánh mì về, chuyển hướng sang tiệm sửa xe máy.

“Ông chủ, ông có thấy cậu ấy trộm tiền của ông không?” Cô thật sự nghe không lọt tai liền thay mặt cậu thanh niên nói chuyện.

Cô tò mò đánh giá cậu ta, xem ra nhiều lắm thì cậu ta cũng tầm 15, 16 tuổi.

Một người chỉ mới mười mấy tuổi đầu, mặt kệ là làm sai cái gì thì cũng không thể dùng những từ ngữ cay nghiệt như vậy mà мэng người, huống chi chưa chắc cậu ta là có tội.

Ông chủ tiệm sửa xe máy quay đầu, muốn nhìn xem tên nào dám xen vào chuyện của hắn.

“Thì ra là sinh viên ưu tú của học viện y khoa chúng ta” Ông chủ nhìn thấy cô, sắc mặt có hơi tốt lên một chút “Trong cửa tiệm tôi mất một trăm đồng, trừ bỏ hần ra thì không còn ai có thể trộm” Ông ta nói.

Thị xã bọn họ sống cũng không lớn mà các gia đình xung quanh cũng có mối quan hệ rất tốt, thành thử ra mọi người ai ai lại không biết nhà họ Triệu có một cô con gái học trong học viện y khoa.

“Nhưng cậu ta bảo là không có lấy...”

Triệu Tinh Từ quay đầu nhìn về phía cậu thanh niên kia, trong lòng mơ hồ chấn động.

Con người của hần toát ra hơi thở lạnh nhạt không thuần phục, ánh mắt kiên định lãnh liệt, giống như tất cả mọi hồng trần thế tục cũng chẳng liên quan gì đến hần.

Khuôn mặt khắc sâu vẫn mang chút gì đó trẻ con, nhưng cô dám cá, khuôn mặt này trong tương lai nhất định sẽ đánh ngã rất nhiều người con gái mê muội.

“Nó nói không lấy cô liền tin nó sao? Triệu tiểu thư, người như cô làm sao hiểu rõ xã hội hiểm ác bao nhiêu? Làm gì có tên trộm nào tự nhận mình là kẻ trộm? Nó và cô là người của hai thế giới khác nhau” Thanh âm của ông ta văng vẳng bên tai cô.

Thế nhưng, bộ dạng hần không giống như đang nói dối... Triệu Tinh Từ nhìn hần một cách hiền hoà, nhìn thấy quần áo cùng đôi giày cũ kỹ trên người hần.

Cuộc sống của hần nhất định là rất không tốt, mới có thể đến tiệm sửa xe máy làm công.

Cô lấy bóp da trong cặp ra.

“Tôi giúp cậu ấy trả ông một trăm đồng, ông đừng khó dễ người ta nữa” Triệu Tinh Từ rút vài tờ tiền giá trị lớn, thế nhưng lúc định vươn tay đưa cho ông chủ tiệm thì bị cậu thanh niên cản lại.

“Cất đi, tôi không cần cô bố thí” Hần thật không khách khí cầm xấp tiền nhét lại vào tay cô.

Triệu Tinh Từ sững sờ.

“Tôi chỉ là muốn giúp đỡ, không phải bố thí” Cậu chàng này tính tình thật khó hiểu.

“Không cần!” Con người đen cao ngạo liếc nhìn cô một cái rồi nhanh chóng dời đi.

“Nhìn xem, tên ăn trộm này căn bản không đáng để cô lo lắng. Cô đi đi! Tôi phải mang nó đến sở cảnh sát” Chủ tiệm sửa xe máy tức giận trừng mắt nhìn cậu thanh niên.

Lúc này, vợ chủ tiệm từ bên ngoài trở về “Chuyện gì vậy?”

“Nó lấy trộm trong tủ hết một trăm đồng” Chủ tiệm nói.

“Một trăm đồng?” Vợ ông ta bừng tỉnh hiểu ra liền nói: “Một trăm đồng đó là tôi lấy! Hồi nãy ông đi vắng, tôi phải lấy tiền đi chợ”

“Cái gì?” Chủ tiệm nhất thời sững sờ, lập tức thẹn quá hoá giận, khí thế không tha thứ người khác đột nhiên biến mất mà thay vào đó là xấu hổ.

“May mắn là ông không có mang anh ta đến sở cảnh sát, nếu không đã oan uổng cho người tốt rồi!” Triệu Tinh Từ xoay người cười với cậu thanh niên.

Anh ta không có hưởng ứng nụ cười của cô, con người đen thâm trầm hiện lên một tia sáng. Đối diện với cô sau một lúc lâu cũng chẳng hề rời đi.

Hần hận những người này, hận cả việc mình được sinh ra trên thế giới này. Chưa từng có người nào tin lời hần nói, chỉ có cô gái kia. Cô ấy đối với hần nở nụ cười hai lần, trong nụ cười ấy tràn ngập chân thành cùng thiện ý, đó là cảm xúc mà hần không chút quen thuộc, hần cũng không biết phải phản ứng như thế nào.

Cô ấy thật là kỳ quái...

“Hiện tại tôi đi được chưa?” Hần đứng thẳng thân người nói với ông chủ tiệm, con người đen mang theo khinh miệt.

“Tiểu Phuong! Ông ta nhất thời hồ đồ, con đừng...” Vợ chủ tiệm thấy chồng mình không nói chuyện bèn mở miệng hoà giải.

Cậu thanh niên không đợi bà nói hết lời đã thẳng thẳng xoay người.

Triệu Tinh Từ lẳng lặng nhìn hần đi ra ngoài, gương mặt hần không chút thay đổi, môi mím lại, vẻ mặt có chút căng thẳng.

Thế nhưng khi hần lướt qua thì cô liền nghe thấy thanh âm nhỏ đến độ khó có thể nghe được.

“Cám ơn” Hấn liếc nhìn cô một cái, vẫn không dừng bước chân.

Cô mỉm cười, đột nhiên cảm thấy tâm tình thật tốt. Tục ngữ nói: giúp người khác là gốc rễ của sự vui sướng, một chút cũng không sai.

Quay trở lại tiệm bánh mì, mua lấy một cái bánh bao, cô tiếp tục lái xe ô tô hướng đến giáo đường.

Sau đó, cô cũng chưa từng nhìn thấy anh chàng thanh niên đó nữa, bóng dáng của hấn cũng dần dần phai màu trong đầu cô.

Một sinh viên y khoa ưu tú cùng một cậu chàng học nghề sửa xe máy, vốn dĩ nên là hai đường thẳng song song, thế nhưng, vận mệnh chung quy vẫn có sự an bài của nó...

Bạn đang đọc truyện *Át Chủ Bài Tàn Bạo* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 2

Thứ tư, Triệu Tinh Từ giống như mọi hôm, hết giờ làm việc liền rời bệnh viện lái xe đến giáo hội tham gia đọc kinh.

Phía sau chiếc xe ô tô màu trắng nơi phụ cận giáo đường có chỗ trống, cô đỗ xe tại đó, cuốc bộ nhẹ nhàng đi vào bên trong.

“Tinh Từ!” Có người từ đằng sau gọi tên cô.

Triệu Tinh Từ không cần quay đầu lại vẫn có thể nhận ra thanh âm đó.

“A! Anh hai!” Cô xoay người, vẫy tay chào người đàn ông đang hướng chỗ cô đi tới “Anh đang ở đây chờ em sao?”

Bình thường cô đều về nhà cha mẹ ăn cơm sau đó mới đến giáo đường, nhưng hôm nay cô ra về trễ nên đành phải bỏ qua bữa ăn gia đình.

“Mẹ thấy em chưa về nhà nên lo lắng con gái cùng của hai người gặp chuyện gì, anh đây đành phải cúi đầu đến xem” Triệu Tinh Hoa cười nói nhìn đứa em gái, giúp cô cầm lấy chiếc túi nặng trên tay “Sao thế? Hôm nay nhiều việc lắm à?”

“Vâng” Triệu Tinh Từ gật đầu.

Haizz! Trong nhà, cô là người nhỏ tuổi nhất, lại là con gái, bởi vậy luôn bị cha mẹ xem như là một đứa con nít, lo lắng này lo lắng nọ. Đây cũng là một trong những nguyên nhân mà cô muốn sống tự lập.

“Tinh Từ, em cũng đã hai mươi bảy gần hai mươi tám tuổi rồi, cả ngày bận rộn như vậy, làm sao có thời gian yêu đương đây?” Triệu Tinh Hoa hỏi.

“Anh hai, chính anh còn không phải đang độc thân sao? Thế mà còn lo lắng cho em” Triệu Tinh Từ liếc anh trai mình một cái, vui sướng khi người khác gặp họa “Chỉ cần phía trước còn có anh như thế, em cũng không cần lo lắng về vấn đề kết hôn”

“Không thể nói vậy được nha. Con gái vừa qua ba mươi tuổi thì giá trị con người liền tuột dốc thê thảm, nhưng đàn ông bước qua tuổi thứ ba mươi thì lại càng có thêm mị lực” Bộ dạng hấn đầy đắc ý.

“Anh muốn nói gì cũng được” Triệu Tinh Từ chịu không nổi lắc đầu “Anh hai, nếu không có chuyện khác thì em vào giáo đường đây”

“Ừ! Mau đi đi! Anh phải về bấm báo cùng mẫu hậu, công chúa bảo bối của người đã vào giáo đường bình yên vô sự” Triệu Tinh Hoa vỗ vỗ bả vai em gái, vừa định xoay người thì đột nhiên nhớ đến một việc “Đúng rồi, chút nữa thì anh quên mất, chủ nhật này có một buổi triển lãm đồ gốm mà anh lại có hai vé, em muốn đi không?”

Hấn thân là người trong giới nghệ thuật, bây giờ đang là giảng viên của một đại học nghệ thuật tư nhân. Đối với các tác phẩm đồ gốm, đồ sứ, thủy tinh đều rất có hứng thú.

Triển lãm đồ gốm? Triệu Tinh Từ nghiêng đầu nghĩ nghĩ. Toàn thân trên dưới của cô không có một tế bào nào mang hơi hướng nghệ thuật, chẳng những đối đồ gốm đốt đặc cán mai, ngay cả triển lãm nghệ thuật cũng không có chút hứng thú nào.

Bất quá, coi như đi cùng anh hai giết thời gian đi.

“Được thôi, dù sao em cũng không có chuyện gì làm. Em vào đây”

Nói xong, cô cười cười hướng anh trai vẫy tay, đẩy cánh cửa cửa thủy tinh đi vào.

“Bác sĩ Triệu Tinh Từ, bác sĩ Triệu Tinh Từ, mời cô đến phòng khám bệnh lâu hai” Lúc giờ nghỉ ngơi buổi trưa, loa phát thanh bệnh viện đột ngột vang

lên.

Trong nhà ăn bệnh viện, Triệu Tinh Từ làm cái mặt quý, để đùa xuống.

“Thật vất vả mới được một ngày ăn cơm trưa đúng giờ, không biết lại có chuyện gì đây?” Cô bắt đầu đi nói với Bành Tuệ Phân.

“Lạ thật, khoa tâm thần chúng ta đâu có việc gì phải khám gấp đâu, vì sao bỗng nhiên lại gọi cậu?” Bành Tuệ Phân cũng không hiểu được thấy kỳ lạ.

“Kệ đi, dù sao mình cũng ăn xong rồi, mình đến xem xem có chuyện gì, cậu cứ từ từ ăn” Triệu Tinh Từ đứng lên, xếp lại ghế, dọn dẹp mâm cơm cẩn thận.

Cô bước nhanh đi đến quầy phòng khám bệnh lâu hai.

“Bác sĩ Triệu, cô cuối cùng cũng đến đây” Y tá thấy cô từng đằng xa đã gấp gấp gọi, bộ dạng giống như buông lỏng một hơi.

“Sao lại thế này?” Chuyện gì vậy? Cô thật không hiểu mọi chuyện ra làm sao.

“Bệnh nhân kia kiên quyết muốn gặp cô” Tiếp theo, y tá bèn đến gần tai cô nói nhỏ “Tâm tình của hắn thật không ổn định, vừa rồi còn nói nếu không thấy cô, hắn sẽ tự sát. Tôi đã báo với bảo vệ rồi”

Triệu Tinh Từ nhìn theo hướng y tá chỉ.

Một người đàn ông đang quay lưng lại phía cô, ủ rũ ngồi đợi trên ghế chờ khám bệnh.

Cô gật đầu với vị y tá tỏ vẻ mình sẽ xử lý, sau đó đi đến bên cạnh người nọ, tận lực nói với thanh âm mềm mại nhất có thể: “Anh này, xin hỏi anh tìm tôi có chuyện gì sao?”

Người nọ vừa nghe thấy thanh âm của cô liền nhanh chóng quay đầu đứng dậy, kéo lấy tay cô nói: “Bác sĩ Triệu, em nhất định phải gả cho anh, anh không thể không có em”

Tất cả mọi người ở đây đều bị hắn dọa nhảy dựng lên, Triệu Tinh Từ thử rút bàn tay bị hắn nắm chặt ra nhưng làm sao cũng không rút được.

Cô cố gắng duy trì nụ cười làm yên lòng người nọ: “Anh này, anh buông tay tôi ra trước được không? Buông ra rồi chúng ta cùng nói chuyện nhé?” Vừa nhìn liền biết tinh thần người nọ có vấn đề, Triệu Tinh Từ chịu đựng đau đớn trên cổ tay, cố gắng trấn an tinh thần hắn.

Cô nhận ra hắn là một người bị chứng bệnh trầm cảm.

Người bị trầm cảm so với người bình thường cũng giống nhau, nhưng một khi phát bệnh sẽ có tính công kích. Tuy rằng thần chí đều rất tỉnh táo nhưng cũng không cách nào khống chế hành vi của mình.

“Anh không buông, anh sẽ không buông tay em ra đâu! Trừ phi em đáp ứng sẽ gả cho anh” Người nọ như một đứa trẻ làm nũng.

“Anh cứ dùng sức ép tôi thì làm sao tôi dám gả cho anh đây?” Triệu Tinh Từ chớp chớp mắt, lộ ra biểu tình đau đớn.

Thân là bác sĩ khoa tâm thần, ngoại trừ năng lực chuyên nghiệp bên ngoài ra thì còn cần phải có bản lĩnh diễn trò, bởi vì bác sĩ không thể nào cùng bệnh nhân phân rõ phải trái, nhất định phải dùng phương thức khác làm yên lòng người bệnh mới được.

Người nọ do dự buông lỏng tay.

Triệu Tinh Từ đối với hắn mỉm cười cổ vũ tinh thần, nhìn thấy hai bảo vệ bệnh viện đã đứng phía sau người nọ. Thừa dịp anh ta vì nụ cười của mình mà buông lỏng tâm tình, lúc này cô cực kỳ nhanh rút tay về, lui về sau một bước dài.

Bảo vệ phía sau đồng thời xông lên, chế phục anh ta.

“Em gạt anh! Các người lừa tôi!” Người nọ càng không ngừng giãy dụa, hướng Triệu Tinh Từ rống to.

“Anh này, thật xin lỗi, tôi không thể gả cho anh” Cô nghiêm mặt nói, sau đó quay sang y tá phân phó: “Cô bây giờ chích cho bệnh nhân một mũi an thần để anh ta nghỉ ngơi một chút, sau đó thử liên lạc với người nhà xem họ có đồng ý cho anh ta nhập viện hay không”

Kỳ thật đây không phải là lần đầu tiên cô gặp bệnh nhân nói yêu mình, nhưng chỉ cần cô uyển chuyển cự tuyệt thì bọn họ đều biết khó mà tự rút lui. Tuy nhiên, bệnh nhân kích động như người họ thì đây là lần đầu tiên, từ đầu cô cũng bị hù dọa nhưng với bản năng của một vị bác sĩ cũng khiến cô lập tức trấn định lại.

“Vâng!” Y tá nói: “Bác sĩ Triệu, tay cô không sao chứ?”

Triệu Tinh Từ xoa xoa cổ tay bị người nọ nắm đến ửng đỏ lên, lắc đầu nói: “Không có việc gì, hơi đau một chút mà thôi. Tôi về phòng làm việc đã, nếu có chuyện gì xảy ra cứ đến báo cho tôi biết”

Tình huống lần này cuối cùng cũng có thể giải quyết, nhưng phía sau đó cũng còn rất nhiều vấn đề cần xử lý. Cô muốn về phòng làm việc xem trước bệnh án để chuẩn bị khi cần đến.

Buổi chiều, Phương Triển Vũ đột nhiên xuất hiện ở trong phòng khám bệnh của Triệu Tinh Từ.

“Xin chào anh Phương!” Triệu Tinh Từ nhìn thấy hắn, nở nụ cười chuyên nghiệp ảm áp. Cô liếc mắt nhìn vào bệnh án “Lần khám bệnh trước của anh đến nay vẫn còn chưa đến một tuần, có phải có chỗ nào không được khoẻ hay không?”

Có thể là bởi vì lần trước hắn giúp cô cho nên lúc này gặp lại, cô không khỏi cảm thấy một chút thân quen.

Cô nhìn sau hắn, hôm nay hắn đến một mình.

Phương Triển Vũ định nói chuyện, lại lơ đãng nhìn thấy cổ tay cô lộ ra phía bên ngoài lớp áo trắng bác sĩ một vòng bầm tím.

Hắn nhướng mày hỏi: “Đó là chuyện gì xảy ra?”

“Sao?” Triệu Tinh Từ theo tầm mắt của hắn nhìn lại, bỗng tỉnh ngộ “À! Anh nói cái này sao? Không có gì, trưa nay có một bệnh nhân đại não bệnh viện, không cẩn thận nên bị thương một chút, thật ra nó chỉ nhìn hơi đáng sợ một chút thôi chứ cũng không có sao”

“Bầm tím cả mà con bảo không nghiêm trọng sao?”

Chăm chú nhìn vết thương trên cổ tay cô, tim của hắn không khỏi phấp phấp.

Lời nói vụng về thật không thích hợp để biểu đạt sự quan tâm. Hắn đến bệnh viện thật ra cũng không phải vì tái khám, mà là muốn gặp cô. Ngoại trừ làm bệnh nhân của cô, hắn cũng không biết dùng cách gì để đến gần cô.

Triệu Tinh Từ kinh ngạc nhìn Phương Triển Vũ. Vừa rồi là cô nghe lầm sao? Cô làm sao lại cảm thấy thanh âm lãnh đạm của hắn có chút xót xa?

“Cám ơn anh đã quan tâm, hiện tại có thể để tôi trở về thân phận bác sĩ không? Hỏi anh một chút, sau khi uống thuốc, anh có cảm thấy tốt hơn nhiều không?” Triệu Tinh Từ ngược mắt lên, đối đãi với hắn như những bệnh nhân khác, nhìn thẳng vào ánh mắt của hắn.

Bỗng nhiên, trong nội tâm cô không hiểu sao lại giật mình, lập tức nhanh chóng chuyển dời tầm mắt đến bệnh án trên bàn.

Cô có chút không dám nhìn thẳng vào mắt hắn.

Tại sao có thể như vậy? Cô thấy thật buồn bực.

Từ trước đến nay cô chưa từng nảy sinh ra phản ứng này khi đối mặt với bệnh nhân, nhưng trong con người của hắn dường như có một loại ánh sáng khiến cô nhìn không được muốn tránh đi, nhưng vẫn cảm thấy rất quen thuộc.

“Tôi thấy không còn mất ngủ nữa nhưng những triệu chứng khác vẫn còn” Thanh âm của Phương Triển Vũ vang lên bên tai cô.

“Vậy sao?” Triệu Tinh Từ bắt buộc chính mình lần nữa chuyển dời ánh mắt về phía hắn “Thật ra thuốc thì cũng chỉ có thể điều trị phần vớ, không thể trị tận gốc. Cách hiệu quả nhất vẫn là phải tìm ra nguyên nhân gây nên áp lực cho anh”

“Tôi đã biết” Phương Triển Vũ gật gù đầu, tiếp đó lại đột nhiên hỏi: “Đúng rồi, khoa tâm thần các cô có tình nguyện viên không?”

“Ách... có!” Cô có chút trở tay không kịp khi hắn đột nhiên nói sang chuyện khác: “Anh cần người theo giúp à?”

Phương Triển Vũ lắc đầu: “Tôi chỉ thuận miệng hỏi một chút mà thôi”

Triệu Tinh Từ nhìn khuôn mặt anh tuấn của hắn, trong đầu hiện lên một ý nghĩ: Tâm tư dường như so với tuổi của hắn trưởng thành hơn rất nhiều.

Cô có chút nghi hoặc, vì sao một người thanh niên chỉ mới hai mươi bốn lại thâm trầm như vậy khiến người khác nhìn không rõ tâm tư của hắn? Quá khứ của hắn rốt cuộc có bóng ma gì?

Cầm lấy bút bi, cô vừa viết vài dòng lên bệnh án, vừa nói: “Tôi sẽ đổi cho anh một ít thuốc có thể giúp tim anh đập bớt nhanh cùng với khó thở. Bản thân anh cũng hạn chế suy nghĩ nhiều, nghĩ nhiều quá sẽ không tốt cho tinh thần đâu. Hi vọng anh sẽ nhanh chóng thoát khỏi nó”

“Cô cũng có áp lực rất lớn sao?” Hắn tò mò hỏi.

Ở trong lòng hắn, hình tượng của cô luôn hoàn mỹ, giống như thiên sứ chỉ có thể ngắm nhìn từ xa mà không thể chạm vào. Hắn chưa từng nghĩ tới cô giống người bình thường, cũng có áp lực cùng suy sụp.

“Đương nhiên! Lần trước anh không phải nói cuộc sống là một loại áp lực sao?” Triệu Tinh Từ cười trả lời, cảm thấy câu hỏi của hắn thật thú vị.

Cô đưa bệnh án cho y tá, rồi hướng Phương Triển Vũ nói: “Tuy nhiên, sau khi vào khoa tâm thần, tôi yêu cầu bản thân mình phải tự học cách thả lỏng tâm tình, trực tiếp đối diện với thực tế, nếu không làm sao có thể giải tỏa áp lực cho người khác được? Làm sao trở thành một bác sĩ tốt?”

“Cô thật sự là một bác sĩ giỏi” Phương Triển Vũ âm thầm cười, tiếp nhận đơn thuốc từ tay y tá.

Lúc trước nếu không phải bởi vì sự xuất hiện của cô, hẳn sẽ không bao giờ biết được thế giới này còn rất nhiều điều chuyện tốt đẹp, đương nhiên cũng không thể tưởng tượng được bây giờ hẳn sẽ thành người như thế nào.

Là cô, cô đã mang đến cho sinh mệnh hẳn một chút ấm áp, cho hẳn dũng khí để sống sót.

“Gặp lại sau” Phương Triển Vũ gật nhẹ đầu, hướng ngoài cửa đi khỏi.

“Đúng rồi! Anh Phương!” Triệu Tinh Từ ở phía sau gọi hẳn lại “Cảm ơn anh đã giúp đỡ tôi đêm hôm đó”

Phương Triển Vũ quay đầu lại, bên môi hé ra một nụ cười nho nhỏ hiếm hoi “Đừng khách sáo”

Nói xong, hẳn xoay người rời đi.

“Bác sĩ Triệu, cô có thấy anh chàng đó cười lên trông rất đẹp trai không?” Hai con mắt của y tá bên cạnh sáng lên, thì thầm nói với Triệu Tinh Từ.

Triệu Tinh Từ mỉm cười, không nói gì, trong lòng tự suy ngẫm.

Hắn nên cười nhiều một chút... Khi hẳn cười, tựa như mặt đất khi trời đông giá rét đột nhiên thoáng hiện một mầm non mùa xuân.

Hôm sau, giờ khám bệnh vừa điểm, Triệu Tinh Từ vội vàng rời khỏi văn phòng tiến vào phòng khám bệnh, bước qua quầy nhận phiếu ở lầu hai thì cô đột nhiên kinh ngạc dừng bước lại.

Nhìn thấy vài cô y tá mang theo ánh mắt mơ mộng chen chúc trong quầy mà người bị bọn họ vây quanh, đúng là Phương Triển Vũ với vẻ mặt không chút kiên nhẫn.

Phương Triển Vũ vừa nhìn thấy Triệu Tinh Từ, lập tức bỏ lại đám y tá ngưỡng mộ đằng sau vẫn nhìn hẳn chăm chăm.

“Tôi đối với bọn họ không chút hứng thú” Hẳn cười giễu một tiếng.

Những người phụ nữ kia khi nhìn thấy hẳn liền chen chúc bu quanh nói nói cười cười, khiến hẳn thật nhức cả đầu.

Triệu Tinh Từ thấy hẳn xem thường bọn họ, nhin không được chỉ lắc đầu.

Thì ra hẳn thật sự không thích con gái... Thật là đáng tiếc, đẹp trai như vậy thế nhưng lại là người đồng tính.

Cô để ý thấy hẳn mặc trên người chiếc áo màu đỏ của nhân viên bệnh viện, con mắt sáng tò mò nhìn hẳn từ trên xuống dưới.

“Anh tới bệnh viện chúng tôi làm tình nguyện viên?” Cô hơi kinh ngạc “Là khoa nào thế?”

“... Khoa tâm thần” Hẳn có chút ngượng ngùng nói.

Hẳn không muốn nhìn thấy cô lại bị bệnh nhân làm cho bị thương, cách tốt nhất mà hẳn có thể nghĩ đến chính là đặt cô nằm trong tầm mắt của mình.

Vì quyết định này, thiếu chút nữa ngày hôm qua hẳn đã cùng Trương Bách Hiên cãi lộn một trận. Trương Bách Hiên ngăn cản hẳn một hồi lâu, sợ hẳn chậm trễ tiến độ sáng tác tác phẩm. Thế nhưng hẳn mới là người chế tác tác phẩm, Trương Bách Hiên cuối cùng cũng bất lực, đành phải mặc kệ hẳn.

Che giấu tình cảm của mình từ lâu, hẳn không biết phải biểu đạt tâm ý của mình như thế nào, chỉ có thể lấy cách của riêng mình, lảng lảng canh giữ bên cạnh cô.

“Thật sao? Vậy sau này chúng ta đều là đồng nghiệp à?” Triệu Tinh Từ mang nụ cười tán thưởng trên mặt.

Đa số mọi người đều không muốn đến khoa tâm thần làm tình nguyện viên bởi vì so với những khoa khác thì nơi này vất vả hơn rất nhiều. Phần nhiều là bệnh nhân có thần kinh không bình thường, nếu tình nguyện viên không có sức mạnh hoặc không đủ kiên nhẫn là không duy trì công việc được lâu.

Không nghĩ tới người nam nhân này có vẻ bề ngoài lạnh lùng lại nguyện ý đến khoa tâm thần làm tình nguyện viên, tạm thời bất luận hẳn có thể làm bao lâu, chỉ cần phân tâm ý này cũng là rất tốt rồi.

Hào cảm của cô đối với hẳn lại gia tăng.

“Tôi còn không biết mình phải làm những gì” Hẳn nói, nụ cười sáng ngời của cô làm cho tim của hẳn thấy thật ấm áp.

“Không sao, tôi tin các vị y tá kia rất nguyện ý nói rõ cho anh mặc dù anh không có hứng thú đối với họ” Cô cười khẽ chớp mắt nhìn hẳn “Tôi phải đi khám bệnh. Nếu trưa nay rảnh, tôi sẽ mang anh đi làm quen xung quanh một chút”

Phương Triển Vũ nhìn chăm chăm vào bóng lưng cô khuất sau phòng khám bệnh, trong đầu đều quanh quẩn bộ dáng chớp mắt cười vừa rồi của cô.

Cô nói với hắn “không có hứng thú đối với họ”, những lời này hình như có gì đó hiểu lầm? Tại sao biểu tình vừa rồi của cô lại khiến hắn thấy có chút bất an?

Hắn đối với những vị y tá này không có hứng thú là bởi vì hình ảnh cô đã mọc rễ ở trong tim hắn từ rất lâu, trong lòng hắn không cách nào chứa thêm những cô gái khác.

Nhìn lại cánh cửa phòng khám bệnh đang dần đóng lại, hắn rút cục cũng lưu luyến dòi đi tầm mắt của mình.

Được rồi! Tranh thủ lúc cô khám bệnh cho bệnh nhân, hắn phải đến hỏi những vị y tá kia những chuyện hắn phải làm.

Đói muốn chết!

Kim đồng hồ trên tường điểm đã quá giờ ăn cơm, xem ra buổi trưa hôm nay cô không thể mang Phuong Triển Vũ đi làm quen với bệnh viện rồi.

Triệu Tinh Từ cố gắng quên đi cảm giác reo vang của dạ dày, vẫn duy trì nụ cười ôn nhu, lắng nghe bệnh nhân trước mặt mắng chồng cũ của mình.

Cảm tạ ông trời, đây là bệnh nhân cuối cùng trong buổi sáng này của cô.

Làm bác sĩ khoa tâm thần có rất nhiều lợi ích, có thể nhìn thấy rất nhiều mặt trái của xã hội. Giống như vị phu nhân giàu có này, chỉ cần bà ấy bỏ qua những cảm hận trong lòng mình, bệnh tật dĩ nhiên sẽ không cần thuốc đã khỏi.

“... Bác sĩ, cô cũng là phụ nữ, cô nói xem gã đàn ông xấu xa đó có đáng chết không?” Vị phu nhân kia rốt cuộc cũng lấy lại hơi.

Trong lòng Triệu Tinh Từ cười khở. Cô là bác sĩ, đâu phải toà án, làm sao cô có thể nói vị chồng cũ của bà ấy có đáng chết hay không đây?

“Bà Trương, tôi cho bà một lời khuyên. Bà nên quên đi gã đàn ông kia, đừng để hắn ta quấy nhiễu cuộc sống của bà nữa, hắn ta không xứng. Bà nhắm lại xem, bà ở đây giận đến buồn bực trong khi hắn chẳng chút quan tâm, có đúng hay không?” Cô nói vào trọng tâm.

“Một chút cũng không sai!” Bà ấy nghĩ nghĩ, vỗ bàn một cái “Bác sĩ, cảm ơn cô. Nói chuyện với cô xong, tôi cảm thấy tốt hơn rất nhiều” Bà ấy đứng lên, hướng cô cúi đầu rồi mới rời đi.

“Đừng khách sáo!” Triệu Tinh Từ mỉm cười nhìn theo bà ấy đi ra ngoài.

Khám cho bệnh nhân cuối cùng xong, cô duỗi lưng một cái, từ chỗ ngồi đứng lên nói với y tá bên cạnh: “Hôm nay thật vất vả, tôi phải đến nhà ăn xem còn có món gì để ăn hay không, cô cũng đi nghỉ ngơi chút đi”

Nói xong, cô dọn dẹp mớ hồ sơ trên bàn, cầm bệnh án đẩy cửa ra ngoài.

Mới mở cửa, một bóng người đột nhiên cản đường đi. Triệu Tinh Từ nghi hoặc ngẩng đầu.

Chỉ thấy Phuong Triển Vũ cầm theo hai hộp cơm hỏi: “Cô muốn ăn cơm trưa ở đâu?”

“Anh mua cơm hộp cho tôi?” Cô kinh ngạc nhìn hai hộp cơm trong tay hắn, ý tứ của hắn khiến cô vừa vui vừa lo.

“Ừ!” Phuong Triển Vũ gật gật đầu, không nói thêm cái gì.

“Được rồi! Hôm nay khí trời tốt, chúng ta ra vườn hoa bệnh viện ăn đi” Triệu Tinh Từ mỉm cười nói, trong lòng thấy ấm áp.

Vườn hoa bệnh viện có một quán cà phê được trang trí theo phong cách Châu Âu, có thể nghỉ chân trò chuyện, lâu lâu có ngồi ngắm cảnh hoặc đi tản bộ quanh đây.

Phuong Triển Vũ gật gật đầu, cùng cô sóng vai mà đi.

“Cô thường bề bộn nhiều việc mà không có thời gian ăn cơm trưa sao?” Từ sáng đến trưa, hắn đưa bệnh nhân đăng ký khám bệnh đến từng phòng chờ đợi, nhận thấy bệnh nhân của Triệu Tinh Từ đặc biệt nhiều. Sau đó một cô y tá mới nói cho hắn biết, Triệu Tinh Từ là bác sĩ tốt nhất của khoa tâm thần, rất nhiều bệnh nhân yêu cần phải đặt lịch khám bệnh với cô.

“Biết làm sao được, bệnh nhân đông quá” Triệu Tinh Từ chọn một vị trí ngồi xuống, nhún vai nói: “Mặc dù đôi lúc đói meo hoặc mệt mỏi đến tận người, nhưng nghĩ đến việc mình có thể giúp bệnh nhân hồi phục thì tôi luôn cảm thấy rất đáng giá”

“Cô không nên vì công việc bận rộn mà khiến cho bản thân mình mệt mỏi đến nỗi không có thời gian nghỉ ngơi” Phuong Triển Vũ đưa hộp cơm cho cô, nhẹ nhàng khuyên bảo.

Cứ cho hắn ích kỷ đi, hắn chỉ muốn cô khỏe mạnh, không rảnh để đi lo lắng cho những người khác.

Triệu Tinh Từ khó hiểu liếc nhìn hắn một cái.

Hắn giống như thật quan tâm đến cô? Nói thật ra, đôi khi nhìn vào ánh mắt kia đều khiến cô có chút cảm giác quen thuộc.

Cô luôn muốn tìm cơ hội hỏi hai người bọn họ có phải đã gặp nhau ở đâu hay không, thế nhưng không phải là bây giờ. Dạ dày cô đói đến muốn rụng ra luôn rồi, không quan tâm đến nghi hoặc trong lòng, cô mở nắp hộp cơm, một mùi thơm của thức ăn xông vào mũi.

“Thơm quá, tôi thích ăn nhất chính là cơm sườn” Triệu Tinh Từ rút đầu, nhìn hắn cười nói: “Chúng ta cùng ăn thôi!”

Phương Triền Vũ không nói chuyện, trực tiếp mở nắp hộp cơm trước mặt.

Thình thoảng, hắn có thể lén lút nhìn cô ăn với vẻ say mê, sau đó rất nhanh chuyển dời tầm mắt.

Đó là một loại cảm giác thật kỳ diệu.

Qua một thời gian dài, cô luôn luôn tồn tại tận sâu bên trong đáy lòng hắn, một hình bóng không thể chạm đến, một thân ảnh xinh đẹp hắn rất khát khao yêu thương. Cô bây giờ đang ngồi trước mặt hắn, thoải mái ăn cơm hộp do hắn mua.

Nó giống như một giấc mộng không thể chạm vào, đột nhiên trở nên thật chân thật. Hắn muốn tin, rồi lại không thể tin được.

Hắn cúi đầu ăn một miếng cơm, khóe miệng không nhịn được lại giương nhẹ lên.

Tuy rằng bọn họ không có nói chuyện với nhau, nhưng lại lẳng lặng cùng nhau ăn cơm. Như thế cũng đủ khiến hắn ném được mùi vị ngọt ngào rồi.

Bạn đang đọc truyện *Át Chủ Bài Tàn Bạo* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 3

Sáng sớm, Triệu Tinh Từ cầm tập hồ sơ cùng Bành Tuệ Phân từ bên ngoài đi vào đại sảnh bệnh viện, đến trước phòng khám bệnh lâu hai.

Mới bước lên được bậc thang đầu tiên, hai người liền nhìn thấy Phương Triền Vũ mặc quần áo tình nguyện viên đứng đợi trước quầy.

“Tinh Từ, cậu em Triền Vũ kia của chúng ta thật sự là đồng tính luyến ái sao? Mình nhìn cậu ta có vẻ có tình ý gì với cậu đó” Bành Tuệ Phân nhỏ giọng nói với Triệu Tinh Từ, đôi mắt còn duy trì đánh giá lên người Phương Triền Vũ.

“Cậu đừng có đoán mò” Triệu Tinh Từ vội vàng gạt bỏ, oán giận liếc nhìn cô ấy một cái “Bọn mình chỉ thân thiết với nhau thôi, mình xem hắn như em trai mà”

Quả vậy, một tuần ở chung này, cô phát giác mình thật thích kết bạn cùng Phương Triền Vũ.

Tuy rằng thời gian mỗi ngày bọn họ ở chung không lâu, nhưng sau giờ làm việc căng thẳng lại được cùng hắn lẳng lặng ăn cơm trưa. Hắn đóng vai là một người lắng nghe, cô hoàn toàn có thể thư giãn, công suất làm việc ca chiều cũng tăng mà tâm tình lại càng thoải mái hơn.

Thế nhưng, đối với cô mà nói, đó thuần túy chỉ là mối quan hệ bạn bè, giống như đang cùng bạn bè của cô ăn cơm.

“Nói không chừng hắn không có xem cậu như chị gái nha, chẳng lẽ cậu không có cảm giác đó sao? Hắn đối với người khác đều là khuôn mặt lạnh lùng, riêng với cậu thì vẻ mặt của hắn mới có thể mềm mại, ôn nhu. Có khi còn thấy hắn nhìn cậu cười nha” Bành Tuệ Phân nói.

“Bọn mình chỉ là đồng nghiệp thôi, hắn đương nhiên sẽ thân quen với mình” Triệu Tinh Từ nói, không muốn cố sức giải thích mối quan hệ của cô với Phương Triền Vũ, huống chi chính hắn đều hiểu được bản thân không thể có hứng thú với phụ nữ.

“Mình cũng là đồng nghiệp với hắn đây, nhưng hắn khi nào thì cười với mình?” Bành Tuệ Phân dè bủ “Không nói nữa, hắn đến kia!”

“Buổi sáng tốt lành, Triền Vũ” Tinh Từ nhìn hắn mỉm cười.

“Buổi sáng tốt lành” Hắn mỉm cười chào lại cô, sau đó mới chuyển hướng Bành Tuệ Phân đang đứng bên cạnh gạt nhẹ đầu.

Xem đây xem đây, rõ ràng là đối xử rất khác biệt mà. Chỉ có cô gái vô tâm như Tinh Từ mới không cảm thấy. Bành Tuệ Phân trộm liếc mắt nhìn Triệu Tinh Từ một cái, âm thầm ai oán trong lòng.

“Tinh Từ, mình đến phòng khám bệnh trước đây. Triền Vũ, gặp lại sau” Bành Tuệ Phân tự giác biết mình đứng ở chỗ này cũng không có chuyện gì để làm nên quyết định đi trước.

“Ách! Lát gặp sau!” Triệu Tinh Từ cười nói: “Triển Vũ, tôi cũng phải đi khám bệnh cho bệnh nhân. Đúng rồi, anh còn cảm thấy tinh thần có vấn đề gì không?”

Tinh đi tính lại, từ lúc cô khám cho Phuong Triển Vũ đến nay cũng đã hơn một tuần, có thể là bởi vì hắn trở thành tình nguyện viên trong khoa tâm thần cho nên cơ hồ hắn đã quên bản thân vẫn còn là bệnh nhân của cô.

“Đã tốt hơn rất nhiều, trưa nay chúng ta cùng nhau ăn cơm được không?” Phuong Triển Vũ lui về sau từng bước, nhưng ánh mắt vẫn luyến tiếc phải rời khỏi thân ảnh của cô.

“Được! Hôm nay tiện thể tôi kê cho anh đơn thuốc mới, đề phòng nếu có vấn đề gì thì uống vào” Triệu Tinh Từ mỉm cười gật đầu, nhìn thẳng vào con người đen của hắn.

Cô hiện tại đã có thói quen nhìn chăm chú vào nó, không giống như hồi mới gặp, lúc nào cũng căng thẳng khi bị hắn nhìn chăm chăm.

Triệu Tinh Từ hướng hắn vẫy vẫy tay cho đến trước cửa phòng khám bệnh của mình.

Giống như mọi ngày, Phuong Triển Vũ luôn luôn đợi đến lúc cửa phòng khám bệnh của cô đóng lại mới không tình nguyện dời đi tầm mắt.

Hắn trở về quầy, bắt đầu giúp y tá sửa sang lại bệnh án cùng lịch khám bệnh chồng chất như núi.

Mỗi ngày, một giờ ngắn ngủn giữa trưa kia luôn là thời khắc hắn mong đợi nhất. Nếu như mỗi ngày có thể nhìn thấy cô cười, hắn tình nguyện trầm lặng canh giữ bên cạnh cô, cho dù cô không hiểu tâm ý của hắn cũng không sao.

Gần giữa trưa, Phuong Triển Vũ đang đứng trước quầy, dẫn đường cho người nhà cùng người bệnh đến đứng phòng khám bệnh.

Đột nhiên, một gương mặt quen thuộc xuất hiện trước mặt hắn.

“Anh Phuong, xin hỏi bây giờ anh đang làm cái gì ở đây?” Hai tay Trương Bách Hiên chống trên quầy, vẻ mặt là không dám tin.

“Tình nguyện viên, nhìn không thấy sao?” Phuong Triển Vũ đưa tay vung vung tấm thẻ chữ thập đỏ có ba chữ “tình nguyện viên” trước ngực mình.

Trương Bách Hiên nhìn thấy những ánh mắt tò mò của mọi người xung quanh liền kéo lấy Phuong Triển Vũ sang một góc nói nhỏ: “Triển Vũ, rốt cuộc cậu có chuyện gì vậy? Còn chưa đến một tuần nữa là đến ngày khai mạc triển lãm rồi trong khi cậu còn một tác phẩm vẫn chưa hoàn thành. Ngày triển lãm cũng rất bề bộn nhiều việc, lần trước không phải cậu đã nói với mình làm tình nguyện viên sẽ không ảnh hưởng đến công việc sáng tác sao?”

Một tuần nay, cứ mỗi sáng sớm là Phuong Triển Vũ biến mất không thấy tung tích, buổi tối trở về liền trốn vào phòng làm việc, nhốt hắn bên ngoài, vội vàng vàng hoàn thành cho xong tác phẩm triển lãm. Hai người bạn họ mặc dù cùng ở dưới một mái nhà nhưng căn bản hắn vẫn không có nhiều cơ hội nhìn đến mặt Phuong Triển Vũ.

“Những việc vặt đó mình tin tưởng cậu có thể xử lý thoả đáng, không cần mình phải hỗ trợ” Phuong Triển Vũ rút cánh tay bị hắn nắm chặt, không để ý nói.

“Này! Cậu có ý thức trách nhiệm một chút được không? Đó là buổi triển lãm của cậu nha, cũng không phải của mình” Trương Bách Hiên nhắc nhở.

“Thế nhưng là cậu muốn cuộc triển lãm kia nha” Phuong Triển Vũ nhún nhún vai, ánh mắt vô tội.

Trương Bách Hiên là đại diện của hắn, có triển lãm hay không là do hắn ta, mọi chuyện trong ngoài đều thuộc quyền quản lý của hắn ta, cần gì đến hắn?

“Mình là thay cậu xây dựng danh tiếng nha!” Trương Bách Hiên cơ hồ muốn đập đầu vào tường. Nhìn cái tên không có lương tâm kia kia, hắn nói cái gì vậy?

Hắn lại kéo cánh tay của Phuong Triển Vũ, kéo hắn đi đến hành lang lầu hai, đẩy mạnh cánh cửa thủy tinh ra.

“Triển Vũ, nói cho mình biết vì sao lại muốn đến đây làm tình nguyện viên?” Hắn mới không tin là bởi vì tên kia bị tác động, muốn tích chút công đức nên đi làm từ thiện.

Phuong Triển Vũ thờ dài một hơi, ánh mắt dừng lại dưới mái hiên quán cà phê trong hoa viên bệnh viện, cảm nhận ánh nắng ấm áp chiếu rọi lên người hắn.

“Cậu mau nói đi nha” Trương Bách Hiên thúc giục.

Là bạn thân của Phuong Triển Vũ, hắn không nên ép buộc bạn mình nhưng hắn là người đại diện, hắn nhất định phải hiểu bạn mình đang suy nghĩ cái gì.

Dù sao, Phuong Triển Vũ cũng là bát com của hắn!

“Vị bác sĩ kia... mình thích cô ấy” Sau một lúc lâu, Phuong Triển Vũ mới nhẹ nhàng nói, ánh mắt dừng lại nơi chiếc ghế trong quán cà phê, nơi mà hắn cùng Triệu Tinh Từ thường xuyên ngồi.

Hắn không phải là người dễ dàng hướng người khác nói ra tâm sự của mình, nhưng giờ phút này đây, hắn lại rất muốn cùng ai đó chia sẻ cảm xúc vừa ngọt lại vừa chát ở trong lòng.

“Bác sĩ nào? Cậu thích ai?” Trương Bách Hiên kinh ngạc nhìn gương mặt anh tuấn đã quay đi của hắn, thoáng đề cao thanh âm.

Từ khi quen biết Phương Triền Vũ đến nay, hắn chưa từng nghe qua Phương Triền Vũ nói có hảo cảm với bất kỳ một người nào. Nữ sinh bị mị lực lạnh lùng của Phương Triền Vũ hấp dẫn rất nhiều nhưng cuối cùng đều phải kết thúc trong thương tâm.

Kết quả, hiện tại Phương Triền Vũ lại nói cho hắn biết mình thích một vị bác sĩ. Cái này thật sự là một tin tức chấn động toàn thể giới.

“Triệu Tinh Từ” Phương Triền Vũ nhẹ nhàng nói ra tên của cô.

“Triệu Tinh Từ... Là vị bác sĩ giúp cậu trị liệu chứng bệnh mất ngủ sao?” Trương Bách Hiên nhớ tới bộ dáng của cô, đột nhiên tỉnh ngộ. Thì ra mấy ngày nay hắn thay đổi là bởi vì cô gái đó “Cô ấy đúng là một cô gái ngọt ngào, khó trách ngày ấy cậu không nói hai lời liền chấp nhận đi tái khám”

Nhìn bộ dáng vị bác sĩ kia thì hắn lớn hơn Phương Triền Vũ vài tuổi. Trương Bách Hiên tính toán ở trong lòng, lập tức nghĩ ngợi, bây giờ cũng là thế kỷ hai mươi mốt rồi, kết hôn nữ hơn nam đến một hai chục tuổi cũng đầy dẫy ra đó, kém nhau có mấy tuổi thì có là cái gì?

“Không... Mình thích cô ấy lâu rồi” Phương Triền Vũ lắc đầu, con ngươi đen thâm thúy lộ ra chút thần sắc nhớ lại.

Lúc trước là một cô gái mặc chiếc áo thun màu lam nhạt cùng quần jean, trên lưng đeo theo chiếc ba lô.

“Lâu rồi? Cậu gặp cô ấy khi nào?” Trương Bách Hiên tò mò hỏi.

Phương Triền Vũ không nói chuyện, nhìn chăm chăm vào những chiếc ô màu trắng trong quán cà phê.

“Cô ấy có biết cậu thích mình không?” Trương Bách Hiên lại hỏi.

“Có lẽ là không” Phương Triền Vũ bất đắc dĩ thở dài.

“Không biết? Cậu không theo đuổi cô ấy sao? Vậy cậu muốn ở lại bệnh viện lâu như vậy để làm cái gì?” Người ta nói: gần quan được ban lộc, tên nhóc này ở bên cạnh người ta một tuần, kết quả người ta thậm chí cũng không biết hắn thích mình.

Haizz! Triền Vũ quả nhiên vẫn còn rất non nớt, xem ra hắn phải xuất ra nghĩa vụ của một người bạn giúp đỡ bạn mình rồi.

“Mình không biết phải theo đuổi cô ấy như thế nào, chỉ cần mỗi ngày có thể nhìn thấy cô ấy cũng đủ rồi” Phương Triền Vũ nghiêm túc nói.

Từ lúc hắn có trí nhớ đến nay, vì chạy trốn sự khinh miệt của người ngoài mà hắn bắt buộc chính mình phải cắt đứt hết cảm tình. Dần dà, hắn đã không biết làm sao để biểu đạt tình cảm của mình, lại càng không biết phải theo đuổi người mình để ý như thế nào.

Trương Bách Hiên nhìn hắn một cách quái dị.

Hắn cũng không biết quá khứ của Phương Triền Vũ, bởi vậy cảm thấy câu này là không thể tưởng tượng được.

Hắn vỗ vỗ bả vai Phương Triền Vũ, cổ vũ nói: “Triền Vũ, cậu an tâm, mình sẽ đem toàn bộ thủ đoạn theo đuổi nữ sinh truyền thụ cho cậu, chỉ cần cậu làm theo, nhất định sẽ thành công”

Phương Triền Vũ cuối cùng cũng đem tầm mắt dời khỏi quán cà phê chuyển hướng sang Trương Bách Hiên.

“Cậu hiểu lầm rồi, mình không...”

Cô là bác sĩ, là con nhà có giáo dục. Mà hắn, trên lưng vốn dĩ vẫn gánh theo tội nghiệt, hai bàn tay trắng chỉ biết nặn đất sét.

Hai người bọn họ chênh lệch quá xa. Hắn yêu cô, nhưng cũng không yêu cầu xa vời sẽ được cô hồi báo.

“Được rồi! Được rồi! Cứ như vậy đi. Chuyện triển lãm mình sẽ lo, cậu chỉ cần hoàn thành tác phẩm cuối cùng là tốt rồi. Mau mau trở về cùng tình nhân trong mộng của cậu đi” Trương Bách Hiên cười hi hi cắt đứt lời hắn, cứ thế mà nói.

Sau đó, không để ý tới vẻ mặt kinh ngạc của Phương Triền Vũ, nhanh chóng rời đi.

Phương Triền Vũ nhìn thấy bóng lưng bạn tốt khuất dần, lộ ra một nụ cười khổ.

Trương Bách Hiên trong giới nghệ thuật vốn dĩ nổi danh tán gái, gặp dịp thì chơi, vui chơi thư giãn, rất nhiều cô gái đối với hắn vừa yêu vừa hận...

Thủ đoạn theo đuổi của hắn, có thể sử dụng sao?

“Triền Vũ, nhìn anh hôm nay hơi mất tập trung, có tâm sự sao?” Giữa trưa, Triệu Tinh Từ ngồi ăn đối diện hắn, cô đặt đĩa xuống, quan tâm hỏi han.

“Có sao?” Phương Triển Vũ đột nhiên lấy lại tinh thần, chột dạ.

Kỳ thật từ lúc bọn họ bắt đầu ăn cơm, hần nhìn thấy nụ cười của cô liền không ngừng nhớ tới lời đề nghị giúp hần theo đuổi cô của Trương Bách Hiên lúc này.

Nếu hần thật sự theo đuổi cô, cô sẽ có phản ứng gì?

Nói không chừng, cô liền lập tức chạy mất dạng, chỉ sợ tránh hần còn không kịp. Như vậy, hần cần gì phải theo đuổi cô đây?

“Triển Vũ, dựa vào kinh nghiệm phán đoán của tôi, anh nhất định có tâm sự. Có muốn nói ra không? Tôi sẽ làm người nghe cho anh, hơn nữa không cần thu phí nha” Triệu Tinh Từ cười khẽ nháy mắt mấy cái, cười nói.

Phương Triển Vũ vì nụ cười của cô mà thất thần một lúc.

Lúc sau, hần nhìn chằm chằm vào hộp cơm trước mặt, hỏi: “Cô sẽ thích một người nhỏ tuổi hơn mình không?”

Triệu Tinh Từ lặng đi một chút, thì ra là chuyện tình cảm nha! Cô nhớ lại người đàn ông đưa hần đến khám bệnh trong lần đầu tiên.

Triển Vũ thoát nhìn thật sự có vẻ nhỏ hơn người đó vài tuổi. Hay là người kia vì Triển Vũ nhỏ tuổi hơn nên không cần hần?

Cô ho nhẹ một tiếng, cẩn thận nói: “Bản thân tôi luôn hi vọng có thể tìm được một người đàn ông tuổi xấp xỉ hoặc lớn hơn mình để yêu. Thế nhưng tôi nghĩ, chỉ cần hai người yêu nhau thật tình là được, tuổi tác không phải là vấn đề. Triển Vũ, anh có người mình thích rồi sao?”

Phương Triển Vũ mỉm cười, lắc đầu nói: “Không có, tôi chỉ thuận miệng hỏi một chút mà thôi”

Hần mặc kệ mọi chuyện như thế nào, hần chỉ để ý đến ý nghĩ của cô thôi.

“Triển Vũ?” Triệu Tinh Từ nhìn hần gặng hỏi.

“Mau ăn đi, giờ nghỉ trưa sắp hết rồi” Hần thúc giục, sau đó cúi đầu đưa cơm vào miệng.

Mình cần gì phải hỏi một vấn đề ngu xuẩn đây? Hần thờ dãi trong lòng.

Bất luận cô nghĩ như thế nào thì lòng của hần đều đã trao vào tay cô, đòi cũng đòi không được.

Vài ngày kế tiếp, Trương Bách Hiên quả nhiên “hết lòng tuân thủ hứa hẹn”, mỗi lúc trời tối đều chờ Phương Triển Vũ trở về, sau đó ghé vào lỗ tai hần truyền thụ bí kiếp.

Thế nhưng sau khi nghe Trương Bách Hiên đề ra hai bản kế hoạch, Phương Triển Vũ quyết định không thêm đề ý tới sự nhiệt tình của tên đó.

Muốn hần đeo kiếng đen, mang theo một bó hoa đứng trước cửa bệnh viện tỏ tình? Hoặc là vác theo cây ghi-ta, đến trước nhà hát cho cô nghe? Thế thì còn không bằng trực tiếp giết hần luôn đi.

Phương pháp ngu xuẩn này, là ai nghĩ ra thế?

“Triển Vũ, ngày mai là khai mạc triển lãm, đừng có đến bệnh viện làm, biết không?” Trước khi đi ngủ, Trương Bách Hiên nhắc nhở.

Không phải hần muốn quở trách nhưng tên kia thật sự là một khối gỗ mục không thể điêu khắc mà. Uống công hần nghĩ ra nhiều phương pháp tốt như vậy giúp tên đó theo đuổi bạn gái, thế nhưng một chút tiến triển cũng không có.

“Ngày mai cô ấy không có ca làm” Ngồi trên ghế sa lon ở phòng khách, Phương Triển Vũ cũng không quay đầu lại nói một câu.

Trương Bách Hiên đứng đằng sau tức đến phần nộ.

Nghe đi, hần nói gì vậy? Nói cho cùng thì nếu Triệu Tinh Từ đi làm thì hần vẫn sẽ tiếp tục đến bệnh viện? Tiểu tử này có phải chưa xác định được nghề nghiệp của hần hay không đây? Hần là một nghệ sĩ gốm sứ có tiền đồ rất sáng lạn, hần hần là phải ngồi ở nhà sáng tác những tác phẩm của riêng mình chứ không phải suốt ngày cứ đến bệnh viện làm tình nguyện viên.

“Cậu không muốn là người chủ động, cả ngày đứng chờ ở bệnh viện để làm cái gì? Mình thật sự chịu thua cậu rồi!” Trương Bách Hiên lắc đầu, trở về phòng ngủ.

Phương Triển Vũ nghe thanh âm đóng cửa của Trương Bách Hiên, bên môi dần dần thoáng hiện một nụ cười, từ trong túi áo lấy ra một tấm hình.

Sáng hôm nay có một cô y tá mang theo máy chụp hình, mọi người tranh nhau chụp, Triệu Tinh Từ cũng lôi kéo hần vào góp vui.

Bên trong tấm ảnh là cô đang đứng bên cạnh hần, một tay quàng qua vai hần, tươi cười sáng lạn. Ngược lại, hần nhất thời không biết phản ứng như thế nào, biểu tình cứng ngắc.

Phương Triển Vũ dùng đầu ngón tay khẽ vuốt lên gương mặt đang cười của cô.

Yêu thương tràn đầy cõi lòng, chăm chú nhìn nụ cười trên mặt cô, hắn cũng cười.

Hắn đứng lên duỗi lưng đã mỏi nhừ, đi đến phòng tắm.

Có lẽ, hắn không chủ động giống những người đàn ông khác, nhưng ước mong của hắn cũng không nhiều, chỉ cần cô để cho hắn yên lặng yêu cô, hắn đã đủ thoả mãn rồi.

Sáng sớm, chuông cửa nhà Triệu Tinh Từ reo vang lên inh ỏi.

Đang đánh răng, cô vội vàng đem bột kem trong miệng phun ra, dùng nước súc lại, sau đó chạy nhanh ra mở cửa.

Triệu Tinh Hoa, anh hai cô đứng bên ngoài.

“Anh hai? Mới sáng sớm anh đến đây làm gì?” Cô mở to cửa cho hắn đi vào.

“Em không nhớ à? Lần trước anh không phải đã nói rằng hôm nay em phải đi tham gia một buổi triển lãm với anh sao?” Triệu Tinh Hoa nhắc nhở.

“A! Được rồi, em nhớ ra rồi. Nhưng bây giờ mới hơn chín giờ mà” Thật vất vả mới có một ngày nghỉ, ngủ muộn một chút là hành vi bình thường của mọi người.

“Đi sớm một chút thì không quá đông, như vậy mới có thể từ từ mà thưởng thức chứ. Tinh Từ, em nhanh đi thay quần áo đi” Triệu Tinh Hoa thúc giục.

“Được rồi” Triệu Tinh Từ bắt đầu đi gật đầu, ai bảo tên này là anh trai của cô làm chi?

Cô vào phòng, sau mười phút, cô bước ra với một bộ quần áo giản dị, mang theo một chiếc túi độc đáo bằng dây mây.

“Anh hai, đi thôi” Cô đến tủ giày lấy một đôi cao gót.

Nếu là đi tham dự triển lãm thì ăn mặc như thế này chắc cũng không bất lịch sự.

“Anh đi lái xe đến” Triệu Tinh Hoa bước ngang qua người cô ra ngoài, rồi lại nhìn không được quay đầu lại nhìn cô em gái ăn mặc gọn gàng, chỉnh tề.

Có phải lâu lắm rồi không nhìn kỹ đứa em gái này hay không? Dường như xinh đẹp ra rồi, ngay cả anh trai nhìn mà mắt vẫn sáng lên.

Mấy gã đàn ông bên ngoài đều đui hết rồi sao? Bằng không làm sao lại không có ai theo đuổi Tinh Từ nhà mình? Triệu Tinh Hoa vừa bước ra ngoài vừa nói thầm.

Lúc bọn hắn đến nơi thì cả khu triển lãm đều chật ních người.

Triệu Tinh Từ theo phía sau anh trai đi vào hội trường.

“Tất cả mọi người đều đến sớm như vậy sao?” Cô nhìn thấy rất nhiều người chung quanh liên hồi nhỏ với Triệu Tinh Hoa.

“Em cho là ai cũng tham ngủ như em sao?” Triệu Tinh Hoa không cho cô chút mặt mũi mà cười trêu chọc.

Triệu Tinh Từ hướng hắn làm mặt quỷ.

Anh hai cô rất không nhận ra người tốt, nếu không phải vì hắn, cô cũng sẽ không đến xem cuộc triển lãm này đâu.

Ánh mắt của cô đảo qua những tác phẩm xung quanh.

Ừ... Mặc dù các tác phẩm gốm sứ đối với cô mà nói thì hoàn toàn dốt đặc cán mai, nhưng cũng có thể cảm thấy những tác phẩm này thật có sức sống, dường như chúng có một loại linh hồn nào đó bên trong.

Triệu Tinh Từ cuối cùng đem tầm mắt dừng trước một chiếc bình cổ màu tím, thân lam, đáy bình được kết hợp hài hoà giữa hai màu nâu và xanh, tạo hình hấp dẫn của nó thu hút ánh mắt cô.

Chiếc bình này so với những chiếc bình khác có chút gì đó khác biệt, cảm giác mềm mại hơn, cảm giác... Haizz! Cô cũng không biết hình dung như thế nào, nói chung thì nó vừa mềm mại lại vừa cường ngạnh.

Triệu Tinh Hoa để ý thấy em gái chăm chú đánh giá một tác phẩm đặc sắc liền nhanh nhẩu giới thiệu: “Người này là một nghệ nhân gốm sứ thiên tài mới xuất hiện mấy năm gần đây, tác phẩm của hắn không những theo phong cách cổ xưa vốn dĩ tồn tại trong nghệ thuật, mà bên cạnh đó còn thể hiện được một sự đột phá đáng trân trọng. Nhìn kia, nhìn một nhóm người chật kín phía bên kia không? Có lẽ là nơi trực tiếp sáng tác, chúng ta đến đó xem đi”

Triệu Tinh Từ theo phía sau anh trai, trước khi rời khỏi cô lại quay đầu nhìn chiếc bình cổ kia. Không biết tại sao màu sắc tươi sáng hài hoà cùng sắc thái

của nó thật ấn tượng khiến cô khắc sâu hình ảnh.

Bạn đang đọc truyện *Át Chủ Bài Tàn Bạo* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 4

Triệu Tinh Hoa kéo cánh tay em gái, thật vất vả mới chen vào bên trong đám người.

Mùi vị đất sét ẩm ướt truyền vào chóp mũi Triệu Tinh Từ, cô đứng vững thân mình, nhìn người đứng giữa đám đông.

“Triển Vũ?” Cô kinh ngạc kêu nhỏ.

Trước mắt là một người đàn ông đang chuyên tâm nặn đất sét, đây không phải là Phương Triển Vũ sao? Cô nhớ lại hắn từng nói qua hắn rất yêu thích đất sét, thật không nghĩ đến hắn là một nghệ nhân nổi tiếng như vậy.

Tiếng hô thấp giọng của cô vẫn truyền vào trong tai Phương Triển Vũ, hai tay của hắn chấn động, mảnh đất sét hoàn mỹ trong tay nhất thời biến dạng.

Hắn nhanh chóng ngừng đầu tìm kiếm nơi phát ra thanh âm, nhìn thấy ánh mắt sáng ngời của Triệu Tinh Từ.

“... Thật xin lỗi, khiến anh phân tâm rồi!” Triệu Tinh Từ không nghĩ tới hắn sẽ có phản ứng mãnh liệt như vậy, ngượng ngùng nói.

Tuy rằng chỉ là một khoảng thời gian ngắn ngủn trong nháy mắt nhưng bộ dáng chuyên chú của hắn mới vừa rồi đã lưu lại ấn tượng rất sâu sắc trong lòng cô.

Lúc đó, hắn rất quyến rũ.

Phương Triển Vũ lập tức tắt điện chiếc máy quay đất sét, tùy tiện buông mảnh đất vẫn chưa ra hình trong tay, từ chỗ ngồi đứng lên đi đến trước mặt cô.

Những người khác thấy thế liền sôi nổi tò mò nhìn lại Triệu Tinh Từ, muốn nhìn một chút là thần thánh phương nào có thể khiến cho Phương Triển Vũ tự mình đứng dậy nghênh đón.

Một góc khác trong hội trường, Trương Bách Hiên đang bề bộn công việc giúp Phương Triển Vũ bán những tác phẩm có giá trị, nhìn thấy tình huống bên này chỉ bắt đầu đi lác đác.

Triển Vũ làm sao chẳng có chút khôn khéo nào vậy? Nhìn thấy người trong lòng, đừng nói đừng hắn việc tạo hình lại mà còn không thèm quan tâm đến những người khác đứng xung quanh. Xem ra hắn lại phải nhanh chóng thay mặt tên gốc kia giải quyết vấn đề rắc rối này rồi.

Hiện tại trong mắt Phương Triển Vũ chỉ có một mình Triệu Tinh Từ, sự xuất hiện đột nhiên của cô làm hắn vừa mừng vừa sợ. Định mở miệng nói chuyện thì hắn lại thấy một người nam nhân khác đứng bên cạnh cô, ánh mắt không khỏi buồn bã.

“Triển Vũ, thật xin lỗi, tôi không phải có ý khiến anh phân tâm” Triệu Tinh Từ ngại ngùng nói, sau đó mới phát hiện ánh mắt của hắn dừng trên người anh trai “À! Đây là anh hai tôi”

Anh hai? Cặp chân mày của Phương Triển Vũ ngưng lại bỗng dưng giãn ra.

“Tinh Từ, hai người quen nhau sao?” Triệu Tinh Hoa nhìn thấy ánh mắt mọi người xung quanh đều tập trung trên người bọn họ. Cô em gái này của hắn đối với các hoạt động nghệ thuật luôn luôn không chút hứng thú, làm sao quen biết với người này?

Hơn nữa, hắn vừa rồi cũng không bỏ qua sự thay đổi biểu cảm trên mặt Phương Triển Vũ.

Chẳng lẽ, người này thích em gái hắn? Hắn cười thâm thâm nghĩ.

“Anh ấy là tình nguyện viên khoa thần kinh trong bệnh viện em làm, bọn em là đồng nghiệp. Triển Vũ, đúng hay không?” Triệu Tinh Từ mỉm cười nói.

Phương Triển Vũ gật gật đầu.

“Thì ra những tác phẩm hôm nay đều là của anh à? Sao tôi không có nghe anh nói sẽ mở triển lãm?” Triệu Tinh Từ ra vẻ oán trách nói.

“Sao cô biết ở đây mà đến?” Hắn khẽ cười.

“Là anh hai kéo tôi đến. May mắn là tôi đi, nếu không cũng còn không biết anh sẽ giấu nghề với tôi đến khi nào” Triệu Tinh Từ chỉ chỉ Triệu Tinh Hoa phía sau, cười đến vui vẻ.

“Phương nghệ nhân, cậu cũng là đồng nghiệp của Tinh Từ, có thể đưa chúng tôi đi tham quan triển lãm không? Thuận tiện giới thiệu một chút về các tác phẩm của cậu?” Triệu Tinh Hoa tận dụng thời cơ, lập tức đưa ra yêu cầu.

Cơ hội khó được nha! Người này rất có triển vọng, nếu như hắn có thể làm quen thì càng được lợi.

“Không thành vấn đề, hai người chờ tôi một chút” Phương Triền Vũ quay trở lại nơi hắn nặn đất sét, cởi chiếc áo khoát vệ sinh ra, hai tay đưa vào vòi nước rửa cho thật sạch.

Sau đó, hắn đưa Triệu Tinh Hoa cùng Triệu Tinh Từ đi xung quanh, cẩn thận giới thiệu các tác phẩm của mình.

Triệu Tinh Từ cẩn thận lắng nghe.

Cô đối với việc nhận xét và thưởng thức các tác phẩm chẳng có chút kinh nghiệm nào, nhưng nhìn thấu lòng người lại cực kỳ rành sỏi. Dựa vào kinh nghiệm chuyên nghiệp cùng trực giác của phụ nữ, cô có thể nhìn thấy nhiệt tình cùng đam mê của Phương Triền Vũ, khiến cô càng nghe càng thấy hứng thú.

“Phương nghệ nhân, vừa rồi tôi cùng Tinh Từ vừa vào cửa, nó liền nhìn chăm chăm vào một tác phẩm của cậu. Cái bình cổ đặt tên là ‘Triền miên’ đó, rốt cuộc có ý nghĩa gì đặc biệt sao?” Triệu Tinh Hoa hỏi.

Hắn đã sớm nhìn ra, Phương Triền Vũ đối với Tinh Từ nhất định có ý tứ, vừa rồi giới thiệu các tác phẩm, tuy rằng đều là hắn đặt câu hỏi nhưng khi Phương Triền Vũ trả lời lại luôn nhìn Tinh Từ. Phương Triền Vũ vốn nổi tiếng là kẻ vô cảm, nếu không phải thích Tinh Từ thì làm sao có thể kiên nhẫn đi giải thích ý nghĩa từng tác phẩm của hắn?

Tác phẩm tên gọi “Triền miên” này nói không chừng cũng có quan hệ với Tinh Từ, cho nên hắn mới cố ý đặt câu hỏi.

Phương Triền Vũ nhìn thật sâu vào mắt Triệu Tinh Từ, sau đó mới lên tiếng: “Nó là tác phẩm thử nghiệm của tôi, hy vọng có thể biểu lộ được sự chua xót cùng ngọt ngào trong tình yêu. Thế nên tôi mới đem bốn màu sắc bất đồng hoà cùng nhau. Thân bình dài nhỏ méo mó tạo nên một loại triền miên dễ đổ vỡ” Ánh mắt của hắn ôn nhu, nhẹ giọng nói.

Chiếc bình kia chính là tác phẩm cuối cùng hắn hoàn thành cho buổi triển lãm hôm nay.

Mỗi ngày, buổi sáng hắn lại cảm nhận sự ngọt ngào khi sóng vai bên cạnh cô cùng với sự chua xót trong mối tình không nói nên lời, đêm đêm hắn lại thả hồn vào tác phẩm. Trong quá trình sáng tác, nhiều lần hắn tự tay mình đập vỡ sản phẩm vẫn chỉ vừa nên phôi, bởi vì nó không đạt được cảm giác mà hắn mong muốn.

Cuối cùng, hắn nhìn vào bức tranh hai người chụp chung, đó là động lực cùng cảm xúc khiến hắn hoàn thành tất cả.

Triệu Tinh Từ nhìn vào đôi con ngươi thâm thúy của hắn, có một chút cảm xúc run rẩy khác thường xẹt qua trong lòng. Cô nháy mắt mấy cái, hít sâu một hơi.

Không biết tại sao ngữ điệu cùng vẻ mặt vừa rồi của hắn khiến tâm cô đột nhiên dao động...

Lần thứ hai đón nhận con ngươi đen của hắn, bỗng nhiên không muốn dời tầm mắt.

Bình thường cô luôn xem hắn như một người em trai, vì sao cho tới bây giờ cô không phát hiện Phương Triền Vũ cũng là một người đàn ông rất quyến rũ?

Triệu Tinh Hoa ho nhẹ một tiếng, cắt ngang hành động nhìn nhau chăm chú của hai người.

Quả nhiên không ngoài dự đoán của hắn, hắn đoán chắc, chỉ cần Phương Triền Vũ nhìn vào đôi mắt của em gái, khối băng kia nhất định sẽ bị hoà tan. Chắc Tinh Từ cũng không phải quá ngốc nghếch chứ, vậy tại sao tình cảm người ta dành cho mình cũng không có cảm giác?

“Ách... Triền Vũ, bọn tôi làm phiền anh lâu quá rồi, đành phải rời khỏi thôi” Triệu Tinh Từ bị anh trai dùng âm thanh ho khẽ thức tỉnh, chợt dạ chuyển dời tầm mắt.

Biểu cảm của Phương Triền Vũ vẫn không thay đổi nhưng ánh mắt lại lộ ra vẻ thất vọng.

Hắn rất muốn trò chuyện cùng Triệu Tinh Từ, thời gian của hắn cũng chỉ dành cho cô, chuyện khác Bách Hiên tự nhiên sẽ tự xử lý.

Nhưng mà hắn cuối cùng vẫn lựa chọn trầm mặc tiễn hai người bọn họ ra cổng.

“Thứ hai gặp lại nhé!” Trước khi đi, Triệu Tinh Từ quay đầu lại mỉm cười nói. Sau đó rất nhanh lôi kéo Triệu Tinh Hoa rời khỏi.

Phương Triền Vũ đứng ở cửa, đến khi bóng lưng bọn họ biến mất trong tầm mắt thì hắn mới chậm rãi quay trở vào trong hội trường.

“Tình Từ, Phương Triển Vũ hình như thích em” Trên đường về, Triệu Tinh Hoa vừa lái xe lại vừa vờ như lơ đãng nhắc tới.

“Vi sao ai cũng nói như vậy hết nha? Thế nhưng... hấn không phải là người đồng tính sao?” Triệu Tinh Từ như tự thì thảo với chính mình, nhớ lần trước Bành Tuệ Phân cũng từng nói như vậy.

Thế nhưng lần này cô không có lập tức phũ sạch quan hệ, ngược lại là nghi hoặc mang theo cảm giác phức tạp, trong đầu không ngừng hiện lên đôi con ngươi đen thâm trầm của hấn.

“Đồng tính? Em nghe ai nói vậy?” Triệu Tinh Hoa thất thanh hô, suýt nữa trừng roi cả hai tròng mắt.

Tuy nói Phương Triển Vũ đều đối với người hâm mộ của hấn luôn lạnh lùng cùng lãnh đạm, nhưng cũng chưa từng nghe ai nói hấn là người đồng tính nha.

“Chính hấn nói là hấn không có hứng thú với phụ nữ mà. Hơn nữa, lần đầu em gặp hấn thì có một nam nhân khác đi bên cạnh, hai người còn nói họ ngủ chung một chỗ nữa” Triệu Tinh Từ đem mọi chuyện tóm tắt ngắn gọn một lần.

Triệu Tinh Hoa nghe xong, nhin không được cười ra tiếng.

“Ha ha... Nhất định là em hiểu lầm rồi! Phương Triển Vũ anh không dám nói nhưng Trương Bách Hiên tuyệt đối không thể nào là người đồng tính được. Hấn vốn dĩ nổi danh là cao thủ tình trường, rất nhiều nữ nhân đều có thể chứng minh hấn... khụ... là một nam nhân bình thường”

“Thật sao?” Cô nhớ lại khuôn mặt nhả nhặn tuần tú của Trương Bách Hiên. Ừ... được rồi! Cũng có nhiều nữ sinh thích loại đàn ông này.

Nói như vậy, Phương Triển Vũ thật không phải là người đồng tính sao? Vậy hấn... thật sự thích cô sao?

Triệu Tinh Từ ngơ ngơ ngẩn ngẩn nhìn ngoài cửa sổ, chợt đột nhiên cảm thấy mình không cách nào có thể dùng tâm tính đơn thuần lúc trước để đối mặt với hấn nữa.

Hấn cũng không hợp với hình mẫu người yêu trong lòng cô. Tuổi của còn quá nhỏ, đôi mắt quá phức tạp, thật khó đoán... Mà cô chỉ thích người có thể khiến cô ý lại, vui tính, có thể cùng cô cười to, cùng cô hưởng thụ cuộc sống tốt đẹp.

Cô... cô không nên thích hấn mới đúng, thế nhưng vì sao trong hội trường triển lãm, cô lại vì ánh nhìn chăm chú của hấn mà tim đập rộn lên?

“Tình Từ?” Triệu Tinh Hoa thấy em gái trầm tư nhìn chằm chằm ngoài cửa sổ liền gọi.

“Dạ?” Cô lấy lại tinh thần, chuyển ánh mắt về phía anh trai.

“Nhìn thấy bộ dáng ngờ ngác của em nên anh gọi em hoàn hồn thôi?” Hấn từ trong ánh mắt của Triệu Tinh Từ có thể đoán ra một phần “Có một số việc muốn phá vỡ cũng không được, thuận theo tự nhiên luôn tốt hơn. Nhưng có một số việc cấp bách thì nên xử lý ngay lập tức”

“Anh đang nói cái gì?” Triệu Tinh Từ nhăn đầu lông mày, vẻ mặt khó hiểu.

“Nói trắng ra một chút chính là anh đã đói bụng, cần ngay lập tức tìm cái gì bỏ bụng. Em có đói bụng không?”

“Thật là... Muốn ăn liền ăn, nói sâu xa khó hiểu như vậy làm gì?” Triệu Tinh Từ cười liếc mắt anh trai một cái “Em cũng đói bụng rồi, gần đây có một nhà hàng rất ngon, em chỉ đường cho anh”

Đúng thế, có một số việc thuận theo tự nhiên đương nhiên sẽ tốt...

Thế nhưng, nếu Phương Triển Vũ thật sự thích cô, cô thật sự không có cách nào hồi báo cảm tình đó, nên làm cái gì bây giờ?

Ngày nghỉ đã hết, mối quan hệ của Triệu Tinh Từ cùng Phương Triển Vũ xuất hiện một chút thay đổi kỳ lạ.

Từ lúc nghe anh trai nói Phương Triển Vũ không phải người đồng tính, cô dần dần cảm nhận hấn đối với cô thật sự không giống người bình thường.

Thực giác, cô có chút xúc động muốn chạy trốn.

Vì thế Triệu Tinh Từ bắt đầu tìm Bành Tuệ Phân cùng các y tá khác đi ăn cơm trưa, cho dù ngẫu nhiên có chạm ánh mắt với Phương Triển Vũ cũng sẽ cố ý trốn tránh ánh nhìn chăm chú của hấn.

Cô không còn cách nào có thể tiếp tục nhìn thẳng vào đôi mắt hấn như không có việc gì.

Phương Triển Vũ đương nhiên cũng cảm nhận được sự thay đổi này, thế nhưng hấn lại cái gì cũng không nói, ánh mắt vẫn như trước kia dõi theo bóng hình xinh đẹp của cô.

“Tình Từ, sao mấy hôm nay cậu lại trốn tránh Phương Triển Vũ vậy?” Trước bồn rửa tay phòng vệ sinh nữ, Bành Tuệ Phân hỏi.

“Có rõ như vậy sao?” Triệu Tinh Từ đóng lại vòi nước, vẩy nước trên bàn tay cho khô, cười khỏ nói. Như vậy Phương Triển Vũ cũng có thể cảm nhận được đi?

“Rất rõ ràng” Bành Tuệ Phân gật gật đầu, ngữ khí nặng nề nói.

“Tuệ Phân, lần trước cậu nói Triền Vũ có thể thích mình...” Triệu Tinh Từ muốn nói lại thôi, không biết dùng từ ngữ như thế nào để diễn tả.

“Hắn tỏ tình với cậu rồi sao?” Bành Tuệ Phân nhú mồm, tò mò hỏi.

“Không có. Chỉ là mình thấy là lạ thôi” Cô cười nhưng vẻ mặt lại có chút khó xử, thờ dãi một hơi.

“Cậu không thích hắn? Tại sao?” Hai tay Bành Tuệ Phân vòng trước ngực, lưng tựa vào bồn rửa tay, bộ dáng chuẩn bị chăm chú lắng nghe.

“Hắn nhỏ tuổi hơn mình, làm cho mình thấy áp lực, không có cảm giác an toàn” Triệu Tinh Từ cúi đầu nói.

“Cảm giác an toàn mà cậu cần là cái gì? Cậu có một gia đình lúc nào cũng quan tâm đến cậu, một công việc ổn định, một người đàn ông rất mực yêu thương cậu, cậu còn muốn cái gì nữa để khiến cậu có cảm giác an toàn?” Bành Tuệ Phân nghiêng đầu hỏi.

Triệu Tinh Từ nhất thời không nói được gì.

Cô cũng không biết cái “cảm giác an toàn” mà bản thân vẫn theo đuổi là cái gì. Đây chẳng qua chỉ là hình tượng một người đàn ông bản thân cố tạo ra cho mình, một tiêu chuẩn mờ mịt hư ảo, không có thật.

Bành Tuệ Phân nhìn cô cười một cái, vỗ vỗ bả vai của cô nói: “Tinh Từ, ngoài cuộc tình táo, trong cuộc u mê. Nếu như cậu là mình, chỉ cần chú ý tới ánh mắt của Phương Triền Vũ mỗi khi nhìn cậu, cậu nhất định sẽ không thể nào nghi ngờ tình cảm của hắn. Ánh mắt kia cũng đủ khiến những người phụ nữ khác thờ dãi thêm muốn. Không thể phủ nhận việc hắn đối với cậu lo lắng cẩn thận. Nếu như không có tình cảm, hắn cần gì bỏ hết những công việc quan trọng mà cả ngày đến đây làm tình nguyện viên?”

Nói xong, cô rời khỏi nhà vệ sinh, mặc kệ Triệu Tinh Từ đứng một mình trước gương ngẩn người.

Trong đầu Triệu Tinh Từ không ngừng lặp lại lời nói của Bành Tuệ Phân. Nhìn thấy hình ảnh chính mình trong gương, cô không khỏi hoang mang.

Rốt cuộc thứ cô vẫn theo đuổi là cái gì?

Tại sao cô không thể mở rộng cõi lòng mình, nhìn thẳng vào tâm ý của Phương Triền Vũ?

Chín giờ tối, Phương Triền Vũ ngồi trong xe ngăn người nhìn căn hộ trên lầu một nơi Triệu Tinh Từ sống. Đây không phải là lần đầu tiên hắn canh giữ trước cửa nhà cô.

Thỉnh thoảng, mỗi khi hắn không có ý tưởng vẫn thường lái xe vòng quanh khu phố này, chỉ cần nhìn thấy ánh đèn ảm áp lập loè sau khung cửa sổ kia cũng đủ mãn nguyện. Nhiều lần đến đây, hắn đều dừng xe chỗ này, ngăn người nhìn cánh cửa sổ kia cho đến khi cô tắt đèn.

Nhưng hôm nay đã hơn chín giờ mà cô vẫn chưa về, hắn có chút lo lắng.

Mấy hôm nay, hắn vẫn cảm nhận cô đối với mình có chút khoảng cách, ngay cả ăn cơm trưa cũng muốn đi cùng Bành Tuệ Phân.

Tại sao vậy? Hay là cô đã nhận thấy tâm ý của hắn?

Đang lúc tâm trạng phập phồng, thân ảnh mảnh khảnh của Triệu Tinh Từ chậm rãi xuất hiện phía đầu kia con hẻm.

Bước đi của cô không chậm nhưng có vẻ đang suy nghĩ gì đó, hoàn toàn không phác giác có một đôi mắt vẫn mãnh liệt chăm chú nhìn mình.

Cô có chuyện gì sao? Làm sao đi đường lại bồn chồn như vậy?

Hai tay Phương Triền Vũ chống đỡ tay lái, nhìn chăm chú cô lấy chìa khoá, mở cửa, lông mày hắn không khỏi nhíu lại.

Hắn không hề biết bản thân mình chính là tên đầu sỏ khiến tâm tình Triệu Tinh Từ không yên.

Mấy ngày nay cô không cố ý né tránh Phương Triền Vũ, vốn nghĩ đoạn tuyệt quan hệ với hắn sẽ khiến tâm tình mình tốt hơn, thế nhưng không nghĩ tới khi hắn còn chưa bỏ cuộc thì cô đã cảm thấy mất mát, giống như một thứ gì đó rất quan trọng bị người khác đoạt mất.

Hôm nay sau khi tan ca, cô không muốn về nhà sớm vì không muốn phải đối mặt với một căn phòng vắng vẻ, lại càng khiến bản thân nghĩ lung tung về Phương Triền Vũ.

Cho nên cô buồn chán lang thang ngoài đường cả một buổi tối, loay quanh nhìn ngắm những cửa hàng trưng bày hoặc là ngồi trong nhà chờ xe buýt ngắm nhìn xe cộ qua lại.

Thế nhưng cho dù cô đang làm cái gì, trong đầu vẫn bất giác hiện lên khuôn mặt tuấn tú của Phương Triền Vũ.

Haizz! Hình bóng hắn luôn ở trong đầu không sao xoá được. Cô cũng không biết rốt cuộc là muốn cách xa hắn hay đến gần hắn nữa.

Cô chưa từng gặp người theo đuổi nào lại nhỏ tuổi hơn mình, cũng chưa từng nghĩ tới mình sẽ yêu một người bạn trai nhỏ tuổi hơn... Trong đầu, cô luôn ảo tưởng tình yêu của mình nhất định sẽ rất mãnh liệt hoặc là vừa gặp đã yêu. Nhưng cô cùng với Phương Triền Vũ chỉ có sự lo lắng âm ập tự nhiên, không hề có cảm giác bùng cháy như lửa...

Nhất định là bởi vì anh hai cùng Bành Tuệ Phân lúc nào cũng nhắc tới Phương Triền Vũ trước mặt, khiến cô luôn nghĩ đến hắn.

Cô vào nhà, ngồi bịch xuống ghế salon, ngẩn ngơ suy nghĩ, không chú ý đến việc bản thân mình hở ra ngoài sẽ khoá cửa, nhưng cửa hôm nay lại không bị khoá.

“Poca?” Cô nhẹ giọng gọi.

Poca là chú mèo nhỏ cô nuôi, hồi trước lúc cô từ giáo đường về thì thấy nó một mồi gục trong một góc, vì thế liền mang về nuôi cho đến nay, lúc nào nó cũng ngoan ngoãn làm bạn với cô.

“Poca?” Cô lại gọi.

Lạ thật, mọi ngày khi về nhà nó liền chạy tới làm nũng dưới chân cô nha! Vội vàng sờ soạng công tắc bật đèn trên tường, Triệu Tinh Từ thấy khó hiểu.

Bỗng nhiên trong bóng đêm, cổ tay cô bị ai đó dùng lực nắm lại kéo luôn cả người cô đi, ngay cả thời gian la lên cũng không có, miệng cùng mũi bị người đằng sau bịt kín.

Triệu Tinh Từ gầy dựa theo phản xạ nhưng lực nắm giữ cô rất lớn, chẳng những khiến cô không thể nhúc nhích mà còn không thể thở được.

Một thứ kim loại lạnh lẽo đè lên làn da trên cổ cô. Triệu Tinh Từ không dám cúi đầu, cô đoán cái thứ lạnh lạnh kia nhất định là một con dao.

Là tên trộm không cẩn thận bị cô bắt gặp sao? Cô bối rối đoán già đoán non, trước mắt bắt đầu nhòe đi.

Đúng lúc bản thân cảm thấy sẽ ngất đi thì bàn tay che kín miệng cùng mũi cô thoáng nói lỏng ra khiến cô hít lấy hít để không khí bên ngoài.

“Lần này em không thể lừa được anh” Người phía sau dán gương mặt lên gáy cô, âm thanh có chút khàn khàn. Toàn bộ thân hình hắn dán chặt lên người Triệu Tinh Từ, tiếp xúc chặt chẽ khiến cô có thể phát hiện thân thể của hắn đang thay đổi.

Thân thể mềm mại của cô chấn động, nhận ra hắn chính là bệnh nhân não loạn bệnh viện đợt trước, cái người yêu cầu cô gả cho hắn.

Làm sao hắn có thể tìm được đến đây? Không xong! Hắn sẽ không cường hiếp cô chứ? Cơ thể cô căng thẳng, sợ hãi cùng lo lắng tràn ngập trong lòng.

“Đừng khản trương, anh sẽ không làm em bị thương, anh chỉ muốn em gả cho anh thôi” Dường như cảm thấy sự sợ hãi của cô, người kia khẽ nói, nhưng con dao đặt trên cổ cô vẫn không dời đi “Bác sĩ Triệu, anh để ý em rất lâu rồi, không nghĩ đến ngoại trừ gương mặt xinh đẹp ra thì đáng người của em cũng rất chuẩn”

“Ồ...” Triệu Tinh Từ muốn nói chuyện nhưng không cách nào phát ra tiếng.

“Anh buông em ra nhưng không được la lớn, nếu không anh sẽ giết em” Người nọ thấp giọng uy hiếp bên tai cô, sau đó bàn tay che miệng cô từ từ buông ra.

“Anh làm như vậy là phạm tội, cứ coi như tôi sẽ gả cho anh nhưng anh cũng sẽ không hạnh phúc” Triệu Tinh Từ cố gắng ổn định thanh âm của mình, dùng giọng điệu ôn hòa khuyên giải hắn.

Kỳ lạ, cô nhớ sau khi hắn bị bảo vệ bắt lấy đã bị đưa đến trại điều dưỡng, làm sao hắn có thể thoát ra được?

Cô rất hiểu rõ đây là triệu chứng phát bệnh của người u uất nặng, hắn có thể làm bất cứ chuyện gì, vì thế cô nhất định phải cẩn thận, không được khiến hắn tức giận.

“Anh mặc kệ, anh chính là muốn em, không có được em thì anh sẽ giết em, để cho người khác cũng không thể có được em” Con dao kề sát hơn vào cổ cô, trên đó lưu lại một vạch màu đỏ.

Lúc này, thần trí của hắn giống như một đứa trẻ đang đòi hỏi thứ đồ chơi yêu thích, tuy nhiên đây lại là một đứa trẻ rất nguy hiểm.

“Anh vì sao muốn cưới tôi?” Thanh âm của cô có chút run rẩy, cô không biết nên làm sao bây giờ, chỉ có thể cố gắng kéo dài thời gian.

“Bởi vì em rất đẹp. Anh muốn em chỉ có thể cười với anh, nói với anh, không cho phép em cùng những người khác nói chuyện” Hắn dịch chuyển con dao về phía bụng cô, sau đó đưa lưỡi liếm lấy vết đỏ trên cổ cô.

Cả người Triệu Tinh Từ chấn động, kiểm chế bản thân muốn xoay người dùng sức đẩy hắn ra. Cô cảm thấy thật ghê tởm.

Trời ạ! Cô phải chịu đựng bao lâu?

“Anh này, tôi là bác sĩ của anh, anh buông tôi ra sau đó chúng ta cùng quay về bệnh viện được không?” Cô thử mở miệng nói.

Tiếng nói vừa dứt, ngoài cửa truyền tới tiếng bước chân dồn dập, sau đó tiếng chuông cửa vang lên.

Người nọ bị dọa đến nhảy dựng, dao trong tay rơi xuống đất.

Không biết từ đâu có chút lực, Triệu Tinh Từ cực kỳ nhanh rời khỏi sự giam giữ của hắn, xoay người nhặt lấy con dao trên mặt đất.

“Cảnh sát đây, anh còn không chạy?” Sau khi nhặt được con dao, lá gan của cô có chút lớn, lập tức dọa nạt hắn.

Dựa vào kinh nghiệm của mình, người bị tâm thần so với người bình thường dễ bị kinh sợ hơn, bất ngờ đe dọa họ rất có tác dụng.

Quả nhiên, hắn ta dùng sức đẩy cô về phía cửa còn mình nhanh chóng nhảy ra ngoài từ cánh cửa sổ sát đất trong phòng khách, sau đó chạy ra ban công. Triệu Tinh Từ bị dọa cho hoảng sợ một phen chỉ biết ngây người đứng đó.

Bạn đang đọc truyện *Át Chủ Bài Tàn Bạo* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 5

“Leng keng! Leng keng!” Tiếng chuông cửa dồn dập lần thứ hai vang lên chói tai.

Triệu Tinh Từ hoảng hồn, ánh mắt trống rỗng nhìn về phía cửa.

“Leng keng!” Lại một tiếng chuông vang lên.

“Tinh Từ! Cô có ở bên trong không? Mau mở cửa đi” Thanh âm lo lắng của Phương Triền Vũ truyền đến từ phía sau cánh cửa sắt.

Hắn đợi ở dưới hơn năm phút mà không thấy đèn nhà cô sáng lên, càng nghĩ càng thấy không ổn, nhịn không được phải chạy lên xem sao.

Vừa nghe thấy thanh âm quen thuộc của Phương Triền Vũ, Triệu Tinh Từ thả lỏng hai chân đang chần trệ chạy ra cửa, kéo nhanh cửa ra. Nhìn thấy bóng dáng hắn phía bên kia cánh cửa, một thứ gì đó yếu ớt nóng nảy bỗng nhiên xông lên khoé mắt.

“Cô làm sao vậy? Tại sao không mở đèn?” Vừa vào cửa, Phương Triền Vũ đỡ lấy thân thể mềm mại ngã nhào vào lòng mình, vì hành động khác thường của cô mà hơi cảm thấy kinh ngạc.

Triệu Tinh Từ run nhè nhẹ, bàn tay sờ soạng công tắc đèn trên tường, ánh đèn sáng lên, nhất thời nói không nên lời.

Bây giờ dựa vào thân thể cường tráng ấm áp của hắn, cô mới phát giác bản thân lúc này sợ hãi như thế nào.

Hắn đỡ cô lại ghé dựa ngòai xuống, sau đó ngồi xổm trước mặt cô, nhìn thẳng vào hai tròng mắt tràn ngập kinh hoàng của cô, bàn tay hắn vuốt ve lấy hai bàn tay lạnh buốt, hi vọng cho cô chút ấm áp.

Hắn có thể cảm thấy cô đang nhẹ nhàng run rẩy, hắn thấy thật đau lòng.

Triệu Tinh Từ yên lặng nhìn chăm chú người đàn ông trước mặt, nước mắt dần dần nhoe đi, bỗng nhiên nhào vào trong lồng ngực hắn khóc rống một hồi.

“Anh...” Cô nhịn xuống nghẹn ngào, hít sâu một hơi hỏi: “Làm sao anh lại đến đây?”

“Cái này không quan trọng” Phương Triền Vũ nhả lại hai hàng lông mày, bàn tay to lớn bao bọc lấy bàn tay nhỏ nhắn lạnh lẽo của cô “Nói cho tôi biết, rốt cuộc chuyện gì đã xảy ra?”

Triệu Tinh Từ nhắm lại mắt, thân thể mềm mại đột nhiên run rẩy. Cho dù là hiện tại, cô vẫn có thể cảm thấy con dao lạnh buốt đặt trên da thịt mình.

Cô khó khăn mở miệng nói: “Bệnh nhân lần trước náo loạn bệnh viện... hắn xông vào nhà tôi” Bàn tay vô ý thức xoa cổ.

Nơi này bây giờ vẫn thấy đau, nhưng tên kia liếm qua da thịt khiến cô thấy thật ghê tởm.

“Cô bị thương!” Từ động tác của cô, Phương Triền Vũ chú ý trên làn da trắng nõn xuất hiện một vết thương dài. Một cơn tức giận đột nhiên xuất hiện khiến hắn xúc động đến muốn mang tên kia ra bóp chết.

Tâm hần đau, bất chợt ôm chầm lấy cô, ngón tay ấm áp nhẹ nhàng xoa nhẹ vết thương kia, sự mon men dịu dàng như đang yêu thương người tình.

Thân thể mềm mại của Triệu Tinh Từ nhất thời như bị giật điện chấn động một chút.

Nhưng cô không có đẩy hần ra, ngược lại càng thêm dựa sâu vào lòng hần, sau đó nhắm lại hai mắt, bật ra tiếng thở dài.

Nhất định là di chấn của sự sợ hãi ban nãy.

Cảm giác say lòng người từ hần lan tràn đầy áp toàn thân cô, phảng phất như một liều thuốc an thần, cảm giác kinh hoàng của cô dần dần khôi phục.

Hần nên rút tay về, kiểm tra vết thương của cô, sao đó đưa cô đi báo cảnh sát... Phương Triền Vũ ở trong lòng không ngừng ra lệnh cho mình, cố gắng kéo lý trí về. Thế nhưng đầu ngón tay của hần vẫn tiếp tục lưu luyến ở trên cổ cô, không muốn đánh mất cảm giác thoải mái lúc này.

“Mọi chuyện ổn rồi” Sau một lúc lâu, tiếng nói của hần hơi khàn khàn, bàn tay dừng trên cổ cô.

Đầu ngón tay của hần cảm nhận làn da trắng trẻo của cô, không biết khát vọng mãnh liệt từ đâu bốc lên trong cơ thể hần.

Thế nhưng, hần cố gắng áp chế chính mình, duy trì sự bình tĩnh.

Triệu Tinh Từ không có chuyển động, lẳng lặng ngồi yên, hai tay đặt tại trên đùi, ánh mắt nhìn trước ngực hần.

Bỗng nhiên trong lúc đó, cô cảm thấy thật an tâm, rất an tâm. Thật ra mỗi lần có hần ở bên cạnh, cô đều có cảm giác được che chở, chỉ là hôm nay cô mới nhận ra mà thôi.

Nếu mỗi người đều có một thiên sứ bảo vệ thì thiên sứ của cô chính là hần. Triệu Tinh Từ thầm nghĩ.

Chậm rãi nâng ánh mắt, tầm mắt dừng lại trên khuôn mặt đầy mỹ lực của hần. Cô cảm nhận giữa bọn họ có một loại cảm xúc kỳ lạ xuất hiện, bàn tay hần nắm lấy cổ tay cô, ánh mắt hai người giao vào nhau.

Như là đã bị mê hoặc, thân thể Phương Triền Vũ nghiêng về phía trước, đôi môi ấm áp từ từ in nhẹ lên cặp môi khẽ run của cô.

Lý trí nói cho cô biết rằng mình phải quay mặt đi nhưng, kỳ lạ là cô lại không muốn làm như vậy, mặc cho môi hần đến càng gần mình.

Đôi lông mi dài dần dần nhắm lại, cảm nhận hơi thở ấm áp của hần rơi trên mặt mình, một cảm giác ấm áp ngọt ngào dâng lên trong lòng cô.

Đó chỉ là một nụ hôn nhẹ, môi kề môi, không có cái gì gọi là nồng cháy hay mãnh liệt, tuy nhiên nó lại toát ra một loại khát vọng khó hiểu.

Khi hần đặt môi lên môi cô, Tinh Từ nhìn thấy tâm ý của Phương Triền Vũ. Môi của hần mềm mại như thế, hoàn toàn bất đồng với bề ngoài cao ngạo cùng lãnh đạm. Nếu như không có tình ý trong đó thì sự ôn nhu này từ đâu mà ra?

Chợt đột nhiên, hình ảnh chiếc bình cổ “Triền miên” trong đợt triển lãm lần trước xuất hiện trong đầu cô, nó thể hiện cảm xúc của hiện tại.

Hai người gần như không có chuyển động, gần như chỉ chăm chú nếm thử hương vị của nhau, dần dần nụ hôn liền xuất hiện tiết tấu hút lấy.

Cô chưa bao giờ nếm thử một nụ hôn rung động như vậy.

Cũng không biết qua bao lâu, hai người đồng thời lui về phía sau, chăm chú nhìn đối phương.

“Tôi sẽ không giải thích” Phương Triền Vũ đứng lên, nhẹ nói.

“Cái gì?” Hoảng sợ trong mắt Triệu Tinh Từ dần dần biến mất, lấp vào đó là nghi hoặc cùng mờ mịt.

Trên bờ môi, cô vẫn có thể cảm nhận được con rung động do bờ môi mềm mại của hần mang lại, cảm xúc tê tê đại đại len lỏi vào tim cô.

“Tôi cũng không biết tại sao” Con người đen thâm sâu chợt nổi lên cuồng phong.

Triệu Tinh Từ bỗng dưng có chút sợ hãi nhìn thẳng vào mắt hần, đột nhiên dịch chuyển, lòng của cô bởi vì nụ hôn kia mà bối rối.

Vì sao lại để hần hôn mình? Là bởi vì do sợ hãi sao? Hay do mình có chút động tâm? Cô không ngừng tự hỏi trong lòng, trong khoảng thời gian ngắn cũng không cách nào tìm được đáp án.

Thế nhưng ít nhất bây giờ cô có thể xác định hần thật sự không phải là người đồng tính, nếu không làm sao hần lại cứ ôn nhu với cô như thế?

Mới vừa rồi bọn họ còn hôn nhau, sự hoảng sợ cùng ánh mắt động lòng người khiến cô rung động từ nơi tận sâu trong đáy lòng, nhìn không được đã sà vào lòng hần.

Không, không, hiện tại không phải là lúc

Cô đột nhiên hoàn hồn, lắc lắc bỏ đi ý niệm trong đầu. Từ trên ghế dài đứng lên, mở hết đèn đưa Phương Triển Vũ vào phòng khách.

“Anh ngồi đi” Cô hướng tay về phía ghế sofa, sau đó lên tiếng gọi: “Poca! Mau ra đây!”

“Poca?” Phương Triển Vũ nhủ mi.

“Là con mèo” Triệu Tinh Từ giải thích: “Chắc là nó bị dọa nên trốn đi rồi, anh cứ ngồi đó đi, tôi đi tìm nó”

Dứt lời, cô rời khỏi phòng khách.

Ngồi trên sofa mềm mại, Phương Triển Vũ nhìn quanh một vòng bên trong, phát hiện Triệu Tinh Từ đem toàn bộ cá tính của mình vào việc trang trí nhà cửa.

Căn phòng trang trí thật tao nhã, chiếc đèn bàn trong phòng khách được che phủ bởi một chụp đèn màu vàng sang trọng, cửa sổ sát đất cũng được phối bằng chiếc rèm màu vàng, bên tường đặt một cái đàn piano, trên nắp đàn được đặt một bình hoa thanh lịch trang trí khiến toàn bộ căn nhà tràn ngập mùi vị con gái.

Thế nhưng nếu cẩn thận nhìn kỹ một lần sẽ phát hiện bức tường mang chút sắc thái giản dị sau tivi, bên trên treo một bức tranh tĩnh vật màu sắc tươi sáng, còn có tấm trải caro hai màu xanh vàng bàn lót dưới bàn ghế trà, mơ hồ thể hiện sự sức sống mãnh liệt.

Đây là cô, một cô gái được kết hợp bởi sự tao nhã mềm mại cùng với sức sống quật cường tươi sáng. Cũng do tính cách đặc biệt như vậy mà năm đó cô mới có thể ôn nhu chia sẻ tay ra giúp đỡ hắn, dùng nụ cười của mình thu phục lấy trái tim hắn, khiến hắn chẳng thể nào xoá bỏ được hình bóng cô trong lòng.

Vừa nãy... hắn mỉm cười, dường như không thể tin, hắn thế nhưng thật sự hôn cô. Tuy rằng hắn đã nhiều lần mơ thấy điều đó nhưng không nghĩ mình sẽ làm được, càng không thể tưởng tượng nổi chính là cô không có đẩy hắn ra.

Lúc này, Triệu Tinh Từ cùng vẻ mặt lo lắng trở về phòng khách.

“Poca không biết đã chạy đi đâu rồi, tìm khắp nơi nhưng vẫn không thấy” Nó có thể bị người kia bắt mất không? Cô âm thầm lo lắng.

“Đừng lo lắng, tôi đưa cô đến báo cảnh sát sau đó đi xung quanh tìm xem sao. Con mèo của cô trông như thế nào?” Hắn nhìn Triệu Tinh Từ từ từ ngồi xuống đối diện mình, tuy rằng sắc mặt của cô vẫn còn có chút tái nhợt nhưng nhìn vẫn không còn đáng lo.

“Nó là một con mèo đực, lông trắng, đôi mắt màu vàng, cao cỡ mười phân, có chút mập mạp” Triệu Tinh Từ nhủ mi, khó nén lo lắng.

“Cô có hộp sơ cứu không? Tôi cần phải bôi thuốc cho cô trước, sau đó mới đi báo cảnh sát” Thoáng nhìn nhìn vết đỏ trên làn da trắng ngần cô, con ngươi đen của hắn lại buồn bã.

“Chỉ chút trầy da thôi, tên đó không làm tôi bị thương” Triệu Tinh Từ lắc đầu, tỏ vẻ không sao cả “Chúng ta nên nhanh đi báo cảnh sát thôi”

Lúc này cô đã rửa sạch vết thương trong nhà vệ sinh rồi, thật sự muốn rửa thật sạch cảm giác ghê tởm kia.

“Trầy da cũng là bị thương, cô là bác sĩ, trong nhà nhất định có hộp thuốc” Phương Triển Vũ kiên trì.

Triệu Tinh Từ nhìn con ngươi đen của hắn, không khỏi lộ ra một nụ cười yếu ớt, nói: “Anh làm việc đều không có thương lượng sao? Cái tù bên cạnh anh, trong ngăn thứ hai...”

Phương Triển Vũ không trả lời, theo hướng dẫn của cô tìm ra hộp thuốc sơ cứu.

Hắn mở hòm thuốc ra, lấy bông băng cùng cồn, sau đó đi đến bên cạnh cô.

Triệu Tinh Từ khẽ quay đầu.

“Đừng nhúc nhích, tôi bôi thuốc cho” Một tay hắn giữ lấy đầu của cô, nhẹ nhàng nói.

Từ miệng vết thương truyền đến cảm giác lạnh lẽo cùng đau đớn khiến cô thở hắt, cả người cứng ngắc “Đau quá”

“Chỉ như vậy đã than đau rồi? Không tin được cô là bác sĩ” Thanh âm lãnh đạm của Phương Triển Vũ truyền đến từ trên đỉnh đầu cô, thế nhưng động tác bôi thuốc lại từ từ nhẹ đi.

“Người sống đều cảm thấy đau, trừ phi anh là xác chết. Từ nhỏ đến lớn, tôi chỉ sợ đau. Mỗi lần đi chích ngừa, chỉ cần nhìn người ta chích đều đã sợ muốn chết, cho nên mới lựa chọn khoa tâm thần nha” Cô nói, trong lòng bởi vì động tác ôn nhu của hắn mà có chút cảm động.

Phương Triển Vũ không hề nói chuyện, chỉ lặng lẽ rửa sạch miệng vết thương cho cô. Đến khi băng bó cẩn thận mới ngồi trở lại chỗ cũ.

“Anh còn chưa trả lời tôi, anh vì sao lại đến đây?” Triệu Tinh Từ nhìn thấy hắn mang hộp thuốc đặt lại vào tủ, từ từ đặt chân vào vấn đề quan trọng.

“Trùng hợp đi ngang qua thôi” Phương Triền Vũ nhún mày nhẹ nhàng nói.

Triệu Tinh Từ liếc hắt một cái, quả thật vẫn không tin nhưng cũng không có tiếp tục tra hỏi.

Thật ra, mấy ngày vừa qua, cứ coi như cô dù có chậm hiểu cũng có thể biết rõ tâm ý của hắn. Thế nhưng nỗ lực của hắn đối với cô khiến cô sợ hãi, cô sợ rằng mình không thể nào hồi báo cho hắn.

Mặc dù nhờ có hắn mà cô mới có thể dần quên đi hoảng sợ, nhưng thay vào đó lại là một thứ cảm xúc khó diễn tả.

“Cám ơn anh... Ách... Xuất hiện đúng lúc giúp tôi” Đôi đồng tử sáng trong suốt của cô nhìn thẳng vào hắn.

“Cô khoẻ hơn chút nào chưa? Muốn đến sở cảnh sát báo án không?” Phương Triền Vũ gật đầu, tỏ vẻ nhận lời cảm ơn của cô.

“Tôi khoẻ rồi, nhưng Poca còn chưa tìm thấy...”

“Chúng ta đi báo cảnh sát trước đã, sau đó tôi sẽ giúp cô tìm con mèo” Phương Triền Vũ nói “An toàn của cô quan trọng hơn, cái người bệnh tâm thần kia vẫn còn nhõn nhõn ở bên ngoài, khó đảm bảo hắn sẽ không có lần thứ hai đến nhà cô”

Triệu Tinh Từ lúc này mới nhớ lại chuyện mình bị tấn công vừa rồi, trong mắt liền xuất hiện sự sợ hãi, cô gật gật đầu nói: “Anh nói cũng phải, chúng ta bây giờ liền đến sở cảnh sát đi”

Phương Triền Vũ thoáng nhìn thấy sự ý sợ hãi trong mắt cô liền thấy đau lòng.

Hắn sóng vai cùng cô đến sở cảnh sát, Triệu Tinh Từ lặng lẽ bước đi bên cạnh, dường như đang suy nghĩ gì đó.

Phương Triền Vũ len lén liếc mắt nhìn một nửa gương mặt xinh đẹp của cô, vẻ mặt hắn ôn nhu mà kiên định, âm thầm hứa với lòng...

... Hắn nguyện ý dùng cả tánh mạng của mình để bảo vệ cô bình yên vô sự.

Hai người bọn họ tới sở cảnh sát, nhân viên cảnh sát muốn hắn tóm tắt lại tình hình lúc đó, lại hỏi thêm một số vấn đề liên quan rồi giúp bọn họ ký tên vào sổ báo án.

Từ trong sở cảnh sát đi ra, bọn họ trở lại khu vực xung quanh căn nhà tìm kiếm Poca, nhưng vẫn không có chút tin tức gì.

Khi bọn họ lần thứ hai trở về căn hộ của Triệu Tinh Từ thì cũng đã qua nửa đêm.

Hai người kéo lê thân mình mệt mỏi, đứng trước cửa.

“Ngại quá... hại anh ở đây giúp tôi trễ như vậy, anh... sớm trở về nghỉ ngơi đi”

Triệu Tinh Từ rõ ràng có chút do dự, cô căn bản không dám ở một mình lúc này, lại lo lắng trở về nhà ba mẹ sẽ khiến mọi người nhìn thấy vết thương trên cổ, nhất định mọi chuyện sẽ không dừng lại ở đây.

Trễ như vậy, trừ Phương Triền Vũ ra thì cô thật sự không nghĩ ra còn một ai khác có thể giúp cô. Thế nhưng cô làm sao có thể mở miệng đây? Dù sao, cô nam quả nữ ở chung một nhà... huống hồ cô không rõ cảm giác của hắn, nếu hắn đem thỉnh cầu của cô trở thành lời mời thì làm sao đây?

Lúc cô còn chưa biết rõ ràng cảm giác của mình đối với hắn là gì thì cô không muốn cho hắn hy vọng quá lớn, để tránh sau này hắn lại cảm thấy cô đang đùa bỡn tình cảm của hắn.

Quên đi! Thôi thì cứ đến bệnh viện một buổi vậy. Triệu Tinh Từ làm một quyết định cuối cùng ở trong lòng.

“Tôi vào cùng cô, chờ cô ngủ rồi thì tôi sẽ đi” Phương Triền Vũ quả quyết nói. Tình huống này, hắn căn bản không an tâm để cô ở một mình qua đêm trong nhà.

Triệu Tinh Từ kinh ngạc nhìn hắn, ngượng ngùng nói: “Tôi không muốn làm phiền anh. Không sao đâu, tôi có thể đến bệnh viện”

Cô cúi đầu, không phải không thừa nhận nơi tận sâu đáy lòng, mà cô cũng không hiểu rõ lý do tại sao, bản thân mình lại rất mong hắn ở lại.

“Không có chút phiền nào cả. Đêm nay cô cũng hoảng sợ nhiều rồi, cô nên vào ngủ một giấc thật ngon đi” Phương Triền Vũ thật sâu nhìn cô.

Triệu Tinh Từ do dự một lúc, yên lặng chấp nhận lời đề nghị của hắn, lặng lẽ lấy chìa khoá trong túi mở cửa để tránh ánh nhìn của hắn.

Ánh mắt hắn phảng phất ma lực làm cho người ta hăm sâu trong đó, khiến cô vô lực kháng cự, chỉ có thể lựa chọn trốn tránh.

Vào nhà, Triệu Tinh Từ lưỡng lự một lúc lâu, từ trong phòng ngủ đem ra một tấm mền mỏng trải trong phòng khách, nói với Phương Triền Vũ: “Anh nằm trên ghế salon nghỉ một chút đi”

Tạm thời cho dù có tình cảm với hắn hay không, bây giờ người cô tin tưởng nhất cũng chỉ có hắn, đành phải để hắn ở lại.

“Cám ơn. Cô mau về phòng ngủ đi, không cần lo lắng cho tôi” Phương Triền Vũ ngồi xuống ghế salon, thúc giục nói.

Trải qua đêm nay, Triệu Tinh Từ thật sự mệt đến mắt mở không nổi, vì thế cũng không có nói nhiều lời liền gật đầu, đi đến phòng tắm.

Một lúc sau, Phương Triền Vũ vẫn ngồi một mình trên ghế salon, khuỷu tay chống trên đầu gối, thân mình hơi nghiêng về phía trước, chăm chú nhìn chăm chăm vào bàn trà, giống như đang suy tư.

Không lâu sau, hắn nghe thanh âm Triệu Tinh Từ từ phòng tắm bước ra, đi trở về phòng ngủ. Lúc này, bốn phía lâm vào trầm tĩnh, tiếng tích tắc của đồng hồ từng nhịp vang lên.

Nhìn đồng hồ báo thức một chút, gần hai giờ rồi.

Hắn không chút tiếng động đi vào phòng ngủ của Triệu Tinh Từ, tới gần người con gái vẫn đang nằm say ngủ trên giường.

Cô là do có hắn ở bên ngoài nên mới có thể an tâm ngủ ngon như vậy hay lúc nào cô cũng có thể ngủ ngon như thế?

Cả hai không ai nhắc lại nụ hôn lúc đó, giống như nó chưa từng phát sinh. Nhưng, hắn có thể cảm giác cô đang nghi ngờ cùng bất an.

Phương Triền Vũ di chuyển tầm mắt trên dung nhan say ngủ của Triệu Tinh Từ, phóng túng bản thân, để mình một lần nhìn thật kỹ từng tác từng tác trên gương mặt cô.

Đôi mi thanh tú đang nhũn lại, lông mi thẳng dài, chiếc mũi cao ráo, cho đến đôi môi không cần tô son vẫn có thể đỏ bừng nóng bỏng. . .

Đã không còn nhớ từ lúc nào hắn đã mong muốn được nhìn thật kỹ cô, khát vọng đến đau trong lòng.

Giống như đã bị thôi miên, hắn chậm rãi vươn tay, khao khát vuốt ve khuôn mặt tinh tế tí ti của cô.

Cô đột nhiên phát ra thanh âm, hắn giật mình nhanh chóng thu tay về, nhưng ánh mắt khát vọng vẫn không muốn rời khỏi.

Không tình nguyện, hắn chậm rãi xoay người rồi đi, khẽ nuốt xuống âm thanh thờ dài trong lòng.

Trong hàng ngàn loại yêu, duy chỉ thâm yêu là vĩnh viễn sẽ không nở hoa, cũng không có kết quả, bởi thế cũng chỉ có nó chính là vĩnh hằng. Nó là một loại tự làm khổ ngọt ngào, giống như lá phổi bị dính một vài con dấu bằng vôi, khó có thể xóa bỏ, lưu lại ở tận nơi sâu nhất trong cõi lòng. . .

Nhẹ nhàng đóng cửa phòng Triệu Tinh Từ lại, trở lại trên salon phòng khách, đắp tấm mền lên mình, từ từ nhắm mắt lại.

Tinh Từ... Em chính là ấn ký bằng vôi đó của anh, nhưng mà... anh thật sự có thể che dấu nó sâu tận đáy lòng mình sao?

Sáng sớm hôm sau, Triệu Tinh Từ bị đồng hồ báo thức đánh thức, xoa xoa hai mắt lơ mơ đi vào phòng khách, trong phòng khách đã sớm không một bóng người, chỉ còn lại chiếc mền đêm qua cô đưa cho Phương Triền Vũ được xếp gọn gàng đặt trên ghế sofa.

Triệu Tinh Từ tiến lên ôm lấy, chậm rãi đem khuôn mặt của mình chôn vào bên trong chiếc mền mềm mại, ngửi thấy toàn bộ đều là mùi vị của hắn.

Nhưng dường như là ngay lập tức, cô hoảng hốt mang chiếc mền dẩu ra sau lưng, kinh ngạc nhìn sàn nhà đến ngẩn người.

Vừa rồi cô đang làm cái gì? Cô tự hỏi mình. Trời ạ! Cô làm sao lại có thể làm cái chuyện đáng xấu hổ đó?

Đồng hồ treo trên tường vang lên báo động đã tám giờ.

Triệu Tinh Từ tìm đập thỉnh thịch, vội vàng ôm chiếc mền vào phòng cá nhân, sau đó đến phòng tắm rửa mặt chải đầu rồi vội vàng đi làm.

Cô không muốn lại tiếp tục suy nghĩ đến hành động vừa rồi của mình.

Tối hôm qua trước khi đi ngủ, cô mơ mơ màng màng cảm thấy mình cùng Phương Triền Vũ thật sự có một chút tình cảm khác thường, nhưng cô thật không biết mình có thể chấp nhận sự theo đuổi của một người đàn ông nhỏ hơn mình đến tận bốn tuổi không. . .

Cô thích hắn, cũng rất cảm kích hắn, nhưng cô tình nguyện giữa bọn họ chỉ có mối quan hệ bạn bè hoặc chị em bình thường, như vậy mọi chuyện sẽ đơn giản hơn rất nhiều.

Nếu Tuệ Phân hoặc anh hai biết, nhất định sẽ nói cô ngoan cố không?

Chuyện tình cảm không thể nào giải thích rõ ràng được, nếu bọn họ nhất định phải nói cô buồn bình, thế thì cũng đành chịu thôi.

Cô vẫn bỏ thức ăn vào chén đựng cơm cho Poca như mọi ngày, đặt sau cánh cửa, hi vọng nó sẽ trở về.

Sau đó, Triệu Tinh Từ cầm lấy giỏ xách đi ra ngoài, lần này cô không quên khóa cửa cẩn thận, thậm chí còn kiểm tra lại vài lần cho chắc ăn.

Cô cũng không có ý định kể cho cha mẹ nghe chuyện ngày hôm qua, tranh bọn họ lại lo lắng cho cô. Thế nhưng vì bảo vệ mình, cô đành phải kêu anh hai đến ở chung trước khi bệnh nhân bị bệnh tâm thần đó chưa bị bắt.

“Tĩnh Từ, hôm qua ngủ không ngon sao? Làm sao sắc mặt cậu lại khó coi như vậy?” Triệu Tĩnh Từ mới tiến vào văn phòng, Bành Tuệ Phân ngẩng đầu nhìn thấy cô liền quan tâm hỏi han.

Bình thường tinh thần của Tĩnh Từ vào lúc sáng sớm đều rất sáng khoái, làm sao hôm nay trên mắt lại có vành đen, hơn nữa thần sắc cũng không hồng hào như mọi hôm?

“Vậy sao?” Cô sờ sờ gương mặt của mình, miễn cưỡng nở nụ cười “Có thể hôm qua thức khuya quá nên ngủ không đủ giấc”

Cô không muốn nói chuyện đêm hôm qua bị người tập kích trong nhà tránh bạn tốt phải lo lắng, huống chi cô cũng không muốn để cho người khác biết Phương Triền Vũ tối hôm qua qua đêm trong nhà mình.

“Cậu nha, thật không hiểu nổi. Cậu không có bạn trai, cũng không yêu thương ai, rốt cuộc mỗi ngày đều thức khuya như vậy để làm cái gì?” Bành Tuệ Phân cười giỡn.

Triệu Tĩnh Từ cười xấu hổ, không nói chuyện.

“Đừng rồi! Nghe nói bệnh nhân hôm trước đại náo bệnh viện đòi cưới cậu thừa dịp bác sĩ không chú ý đã trốn ra ngoài, cậu nên cẩn thận một chút” Cô mới nhận được tin tức từ viện điều dưỡng vài sáng hôm nay.

“Vậy à? Mình biết rồi, cảm ơn cậu” Đáng tiếc cảnh cáo tới quá muộn, Triệu Tĩnh Từ cười khổ trong lòng.

“Trại điều dưỡng báo bệnh tình của hấn rất không ổn định, đã đến lúc nguy hiểm, cho nên muốn bọn mình nếu gặp hấn liền báo lại” Bành Tuệ Phân nói: “Không nói chuyện này nữa. Tĩnh Từ, thứ bảy này cậu có rảnh không?”

“Chuyện gì vậy?”

“Khoa chỉnh hình bên kia muốn tổ chức buổi dã ngoại ngoài trời, cậu muốn đi không? Nói không chừng có thể tìm thấy chân mệnh thiên tử của cậu nha” Bành Tuệ Phân vừa nháy mắt vừa nói. Tĩnh Từ đối đãi với mọi người đều như bạn bè, gián tiếp từ chối rất nhiều người theo đuổi, thật muốn hỏi cô ấy cùng với cậu em Triền Vũ kia tiến triển như thế nào rồi.

Triệu Tĩnh Từ nhìn thấy ý tứ trong mắt Bành Tuệ Phân, trong đầu lại hiện lên ánh mắt cao ngạo nhưng chăm chú của Phương Triền Vũ.

Cô vội vàng lắc đầu loại bỏ đi hình ảnh đó.

“Ừ, mình đi cùng mọi người” Cô nhanh chóng đáp ứng khác với mọi lần. Có lẽ cô cần quen biết nhiều người khác giới hơn một chút, có lẽ như thế sẽ đem tâm tư của mình đặt trên người Phương Triền Vũ dôi đi.

Cầm lấy hồ sơ bệnh án cùng lịch làm việc trên bàn, cô đi khỏi văn phòng, hướng phòng khám bệnh trên tầng hai đi đến.

Cô nên gặp nhiều người để đem nụ hôn cùng Phương Triền Vũ quên đi.

Cô không nên nghĩ nhiều về hấn. Cô quan niệm, để hai người hạnh phúc thì điều kiện đầu tiên chính là hoàn cảnh cả hai, yêu nhau thắm thiết cũng không thể duy trì thời gian dài.

Tuy rằng cô không biết bối cảnh gia đình của Phương Triền Vũ nhưng trong mấy ngày qua lại này, cô đều nhận ra giữa bọn họ cách biệt quá lớn, không chỉ là tuổi tác mà còn có cảm tưởng. Hai người khác biệt như thế, làm sao có thể hạnh phúc đây?

Xa xa, cô nhìn thấy thân ảnh Phương Triền Vũ vẫn như mọi ngày đứng trước quầy khám bệnh, con người đen lầy đứng trên người cô.

Hấn luôn luôn chăm chú nhìn cô như vậy... Là cô quá khờ khạo cho nên luôn không nhìn thấy cảm tình trong mắt hấn. Bây giờ thì cô đã hiểu rõ rồi, nhưng không biết phải làm sao để đối mặt với tình cảm của hấn, cô chỉ muốn trốn tránh.

Đi ngang qua quầy khám bệnh, Triệu Tĩnh Từ chỉ nhẹ gật đầu chào hấn, sau đó nhanh chóng tiến vào phòng khám bệnh của mình.

Giữa trưa, cô phải cùng hấn nói chuyện, giữa bọn họ cần phải có một người đứng ra vạch rõ mối quan hệ, nếu không cứ như vậy sẽ không tốt cho cả hai.

Nhưng mà khi... y tá đóng cửa phòng khám bệnh lại, cô nhìn thoáng qua thân ảnh của Phương Triền Vũ. Vì sao khi cô quyết định tỏ rõ lập trường của mình thì trong lòng lại xuất hiện một vị chua xót khó nói nên lời?

Chương 6

Giữa trưa, Triệu Tinh Từ bước ra từ phòng khám bệnh đã nhìn thấy Phương Triền Vũ đứng bên quầy, trong tay cầm theo hai hộp com.

Phương Triền Vũ vừa thấy cô, trên mặt anh tuấn lộ ra tươi cười hiếm thấy “Buổi sáng có phải bận nhiều việc lắm không?” Hắn ôn nhu hỏi.

Sáng nay hắn lựa chọn lặng lẽ rời đi là vì không muốn khi cô tỉnh lại sẽ thấy ngại ngùng xấu hổ.

Thế nhưng, sau khi rời khỏi nhà cô, hắn cũng không về nhà mình, ngược lại trực tiếp đến bệnh viện đợi cô đi làm.

Cả buổi sáng, trong đầu hắn toàn là hình ảnh nụ hôn tối hôm qua, cả trái tim tràn đầy ảm áp, mỗi lần đi ngang qua phòng khám bệnh của cô đều không khỏi nở nụ cười.

Triệu Tinh Từ tránh đi tầm mắt của hắn nói: “Không sao cả, mỗi ngày đều như vậy”

Hắn có thể dừng nhìn cô như vậy được không? Khiến cô càng khó nói chuyện hơn thôi.

“Đi, đi ăn com thôi. Hôm nay tôi mua cho cô hộp com sườn mà cô thích” Hắn cũng nhận thấy giọng điệu của cô có chút xa lánh, nhưng hắn quyết định xem như không có gì.

Triệu Tinh Từ trầm mặc theo hắn đến quán cà phê bọn họ thường hay ngồi, nhận lấy hộp com hắn đưa, trong lòng tự hỏi nên mở miệng như thế nào?

Bọn họ lặng lẽ ăn com, sau đó rốt cục cô cũng mở miệng: “Triền Vũ... Tôi nghĩ... chúng ta nên nói chuyện”

“Nói chuyện gì?” Phương Triền Vũ buông đôi đũa trong tay ra, con ngươi đen gắt gao khóa chặt lấy cô, trong mắt không để lộ ra nổi bất an của hắn.

Triệu Tinh Từ cúi đầu nhìn hộp com, dùng đũa khuấy đảo rau củ trong hộp. Phải thật lâu sau cô mới nói: “Nụ hôn tối hôm qua là một sai lầm, tôi phải giải thích với anh”

Ánh mắt Phương Triền Vũ dừng trên gương mặt đang cúi gằm của cô hỏi: “Tại sao là sai lầm?”. Bàn tay dưới bàn của hắn nắm lại thật chặt, tuy nhiên biểu tình trên khuôn mặt vẫn không thay đổi.

“Là vì...” Nhìn thấy ánh mắt thâm thúy của hắn, cô dường như không thể mở miệng “Là vì... chúng ta không phải... là người yêu của nhau”

Con ngươi đen của Phương Triền Vũ hiện lên một tia ảm đạm.

“Nếu cô không có cảm giác với tôi... vì sao lúc đó không đẩy tôi ra?” Cả người hắn giống như từ trên đám mây rơi xuống mặt đất, nhẵn nhụi khó hiểu hỏi.

“Đó là bởi vì... lúc ấy tôi bị hoảng sợ... anh lại đứng lúc xuất hiện ở bên cạnh... mang cho tôi cảm giác an tâm...” Triệu Tinh Từ lắp bắp nói “Đó chỉ là phản ứng bình thường của một người khi bị hoảng sợ thôi”

“Cho nên... lúc ấy bất luận là ai... cô cũng sẽ để người đó hôn sao? Tôi không tin!” Phương Triền Vũ nói như đinh đóng cột.

Hắn còn nhớ rõ hôm qua rõ ràng cả hai người đều rất mãnh liệt, vừa cắn thẳng lại vừa ảm áp, chắc chắn không phải là phản ứng do cô hoảng sợ.

“Sao anh không tin?” Triệu Tinh Từ đặt đũa xuống, nhíu mi nói: “Chúng ta không phải người yêu, sau này cũng sẽ không”

Hắn cũng không nên đem sự tình biến thành phức tạp như vậy.

“Tại sao?” Phương Triền Vũ cũng không phải dễ dàng bị đánh một cú khiến hắn ngây người.

Hắn chưa bao giờ bức cô chấp nhận hắn nhưng nếu là đáp án lúc này, hắn cũng sẽ không buông tay.

“Anh nhỏ tuổi hơn so với tôi. Tôi từng nói với anh, tôi không thích người đàn ông nhỏ tuổi hơn mình” Triệu Tinh Từ ngoan cố nói.

“Cứ như vậy sao?” Hắn nhíu mày.

Triệu Tinh Từ dùng sức gật gật đầu.

“Tôi không chấp nhận” Phương Triền Vũ lắc đầu nói: “Tuổi tác không là cái gì cả. Tôi cũng có thể quan tâm cô, chăm sóc cô, cũng có thể là người cho cô ý lại”

“Anh không phải là mẫu người lý tưởng của tôi. Anh cao ngạo, quá thâm trầm, giống như đeo trên lưng rất nhiều gánh nặng. Mà tôi chỉ muốn tìm một người có thể cùng tôi cười, cùng tôi khóc” Triệu Tinh Từ nhìn hần thờ dài: “Triển Vũ, tôi thật rất cảm kích anh vì anh đối xử với tôi rất tốt. Thế nhưng tôi tha chấp nhận anh xem tôi như một người chị thì hơn”

Con người đen của Phuong Triển Vũ nhìn chăm chăm vào cô không hề nháy mắt, cõi lòng thật bi thương. Trong lòng hần, cô có một vị trí không ai lật đổ được. Có thể đối với cô mà nói thì hần chỉ là một người đột nhiên xuất hiện trong cuộc đời cô, nhưng cô lại không hề biết rằng, nói cách khác, cô thật sự đã quên cậu thanh niên nhiều năm về trước...

Thật lâu sau, hần mới chậm rãi lắc đầu, nói: “Thứ tôi muốn không phải là cảm kích của cô...”

Sau đó, hần từ chỗ ngồi đứng lên, cầm lấy hộp com, xếp lại ghế, xoay người rời đi.

Triệu Tinh Từ thở ra một hơi nặng nề, thân thể căng thẳng bỗng dưng trầm tĩnh lại, trong mắt hiện lên áy náy.

Về mặt của hần vẫn thâm trầm khó dò, nhìn không ra cảm xúc bị tổn thương, cái đó càng khiến cô khó chịu hơn.

Thân ảnh Phuong Triển Vũ dần dần biến mất phía bên kia cầu thang, cô nhẹ nhàng thở dài. Hi vọng, chuyện này cô không có làm sai.

Loảng xoảng.

Một trận thanh âm đổ vỡ vang lên trong phòng làm việc của Phuong Triển Vũ.

“Triển Vũ? Làm sao vậy?” Trương Bách Hiền vốn đang xem tivi trong phòng khách, vội vàng chạy đến trước căn phòng khoá trái cửa.

Bên trong không có phản ứng gì, Trương Bách Hiền đứng đó một lúc lâu, lắc đầu.

Hôm nay Phuong Triển Vũ có vẻ khác với thường ngày sau khi về từ bệnh viện, chính là sau khi vào nhà một câu cũng không nói, vào phòng làm việc khoá trái cửa đem bản thân tự nhốt bên trong.

Từ khi Triển Vũ gặp gỡ vị bác sĩ Triệu kia, hần cứ cho là bản tính lãnh đạm của tên đó sẽ thay đổi, lúc trước đúng là cũng thay đổi một chút. Thế nhưng hôm nay hần dường như đã biến trở về bộ dáng trước kia... chỉ có hơn chứ không kém.

Nếu hần đoán không sai, hần là tình cảm đã va phải đá ngầm rồi!

Trương Bách Hiền bất đắc dĩ sờ sờ mũi, quay trở về phòng khách tiếp tục xem tivi.

Hần hiểu rất rõ tính cách của Phuong Triển Vũ, với tình hình này, vô luận khuyên bảo như thế nào thì tên đó nhất định cũng nghe không lọt tai.

Bên trong phòng làm việc, Phuong Triển Vũ ngồi trên ghế đầu máy xoay gổm, ánh mắt lãnh đạm nhìn chăm chăm gổm nung vỡ đầy trên đất.

Lúc này hần chính là đập vỡ một bộ phận nhỏ cuối cùng của tác phẩm ‘Triển miên’.

Nếu cô muốn cự tuyệt hần, thì ‘Triển miên’ còn cần gì nữa? Hần nhủ vậy, ánh mắt vô cùng đau đớn.

“Triệu Tinh Từ, em thật tàn nhẫn. Ngay cả sự chờ đợi nho nhỏ nơi đáy lòng anh mà em cũng muốn cướp đoạt đi” Hần nhặt một ít mảnh vỡ dưới chân, thấp giọng nói.

Hần từng chờ đợi có một ngày cô sẽ nghĩ xem hần là ai. Thế nhưng bây giờ, cô chưa từng nhận ra hần.

Con người đen hiện lên một tia lạnh như băng, hần mạnh tay cầm tên tác phẩm khác nâng lên không...

Thế nhưng cánh tay nâng lên một lúc lâu vẫn không có thả ra. Hần cắn chặt răng, nhẹ nhàng đặt nó thật nhẹ nhàng sang một bên.

Cẩn thận nhìn lại, thì ra là một con búp bê bằng sứ, về mặt búp bê cực giống Triệu Tinh Từ, nhất là khí chất đáng yêu tươi mát, rất sống động.

Đây là tác phẩm Phuong Triển Vũ thức rất nhiều đêm để làm nên, bên trong búp bê là ruột rỗng, ở giữa có giấu một mảnh giấy ghi rất nhiều tình cảm hần dành cho cô.

Theo kế hoạch của hần, hần đợi đến sinh nhật cô sẽ trao tặng cô món quà này.

Thế nhưng, hiện tại xem ra không cần rồi. Cõi lòng hần chưa sót.

Mới đầu, hần khờ dại cho là mình có thể yên lặng canh giữ ở bên người cô đã là rất thoả mãn, cho dù cô vĩnh viễn cũng không biết tình cảm của hần cũng không sao. Thế nhưng sau khi hôn cô, hần mới phát giác khát vọng của mình vượt qua nụ hôn đó rất nhiều.

Buổi trưa hôm nay, lúc cô yêu cầu hần chỉ cần xem cho như chị gái, niềm hy vọng trong cõi lòng hần như bị dập tắt, khiến hần kinh hoàng tới chết lặng.

Cho tới bây giờ, hần vẫn còn cảm thấy được cõi lòng cứng ngắt lúc ấy.

Cầm lấy búp bê sứ kia, hắn chăm chú nhìn một lúc lâu, thâm tình ẩn xuống một nụ hôn trên gương mặt đáng yêu của búp bê.

Sau đó, hắn suy sụp nhắm lại hai mắt.

Cả đời này, hắn chỉ có thể cho một mình cô tiến vào tim mình.

Với cô mà nói, hắn có lẽ chỉ là một người đàn ông ngẫu nhiên xuất hiện, nhưng với hắn, cô lại là cả một đời ngọt ngào cùng chua xót.

Hôm sau, Phương Triền Vũ không có xuất hiện ở bệnh viện.

Hắn vắng mặt, khiến cho mọi người đều nghị luận sôi nổi. Nhóm y tá ngưỡng mộ hắn cứ đua nhau đoán nguyên nhân vì sao hắn không đi làm.

“Hôm nay cậu em Triền Vũ không có đi với cậu à?” Buổi chiều, bên trong phòng làm việc Bành Tuệ Phân tò mò hỏi Triệu Tinh Từ vẫn đang cầm cúi viết báo cáo bệnh án.

“Có liên quan gì với mình à?” Triệu Tinh Từ đầu cũng không ngẩng lên, trong lòng hiện lên một chút áy náy cùng với một chút cảm xúc khó tả.

Sáng nay khi đến phòng khám bệnh không thấy hắn, trong lòng cô bỗng nhiên xuất hiện mất mát, giống như bị người ta đoạt mất thứ gì đó.

Tuy rằng cô đã cố gắng thuyết phục bản thân đó chỉ là lòng hư vinh của con gái thôi, chỉ là mình thiếu một người theo đuổi thôi, nhưng cũng thấy mất mát tiêu điều.

Thế nhưng sâu trong nội tâm, cô hiểu đó không phải là sự thật. Nội tâm của cô xuất hiện một cảm giác rất phức tạp, phức tạp đến nỗi cô không dám tiếp tục truy tìm xem nó là gì.

Về chuyện cô cùng Phương Triền Vũ, cô đã quyết định rõ ràng, mà bây giờ, cô chính là nhận lấy kết quả của quyết định đó.

“Cậu em Triền Vũ luôn đi theo đằng sau cậu của chúng ta cũng chưa có xin phép nghỉ. Nếu không phải giữa hai người xảy ra vấn đề gì thì làm sao hắn không có đến?” Bành Tuệ Phân nói chắc như đinh đóng cột.

“Hắn là tình nguyện viên khoa thần kinh, cũng không phải nhân viên tập sự, đương nhiên có thể không đến bệnh viện mà không cần xin phép” Triệu Tinh Từ nói, thật sự rất không muốn tiếp tục thảo luận vấn đề này.

“Tinh Từ, cậu có tâm sự! Có muốn nói ra không? Nói ra thì trong lòng sẽ dễ chịu một chút” Bành Tuệ Phân đến bên cạnh, nhìn chăm chăm cô nói.

Triệu Tinh Từ đặt cây bút trong tay xuống, không hề do dự nói: “Tuệ Phân, sáng nay mình phải xong bản báo cáo này, ngày mai bệnh nhân đã đến tái khám rồi, không có thời gian tán gẫu với cậu đâu”

“Tùy cậu, cậu chính là tâm địa rất thiện lương nên khi cự tuyệt Phương Triền Vũ sẽ cảm thấy tội lỗi” Bành Tuệ Phân nhún nhún vai nói.

“Làm sao cậu biết mình cự tuyệt anh ta?” Triệu Tinh Từ kinh ngạc hỏi.

Bành Tuệ Phân cười khẽ một tiếng, vỗ vỗ bả vai của cô nói: “Mình nói Tinh Từ à! Cậu còn có một nhược điểm, chính là rất đơn thuần, dễ dàng bị mọi suy nghĩ trong lòng ra ngoài”

“Thật gian xảo!” Triệu Tinh Từ lúc này mới phát giác mình bị Bành Tuệ Phân gài bẫy, nhẹn không được la lên.

“Trong xã hội bây giờ, không gian dối một chút thì làm sao sống nha? Như cậu vậy, thật là một động vật quý hiếm!”

Bành Tuệ Phân không thấy tức giận nói tiếp: “Khai ra đi, cậu với cậu em Triền Vũ của mình đã xảy ra chuyện gì?”

“Hôm qua mình nói rõ ràng với anh ấy” Triệu Tinh Từ hạ mí mắt, nhìn bản báo cáo trên bàn.

“Sau khi Phương Triền Vũ rời khỏi quán cà phê ngày hôm qua, trong nội tâm cô giống như bị nghẹn lại, phun cũng phun không ra, nuốt cũng nuốt không trôi, khó chịu đến chết đi được.

“Nếu như vậy thì cậu nên thở dài nhẹ nhõm một hơi mới đúng, cần gì phải rầu rĩ không vui như vậy? Bành Tuệ Phân hai tay vòng trước ngực, khó hiểu hỏi.

“Rầu rĩ không vui? Mình có rầu rĩ không vui đâu!” Triệu Tinh Từ kháng nghị.

“Còn nói không có? Hôm nay lúc cậu không thấy Phương Triền Vũ ở bệnh viện, bộ dáng liến roi vào trầm tư. Lúc ăn cơm trưa với mình cũng thấy cậu đang ăn lúc mạch chứ không phải com nha!”

“Vậy sao?” Làm sao chính cô cũng không nhận ra?

“Tinh Từ, nếu cự tuyệt hắn sẽ làm trong lòng cậu không thoải mái, cậu có nghĩ tới hay không, có lẽ là bởi vì cậu luôn hi vọng có hắn?” Bành Tuệ Phân

kéo ghế ngồi xuống bên cạnh Triệu Tinh Từ, dường như tính nói chuyện với cô cho hết vấn đề này.

“Nhưng... Haizz! Minh cũng không biết!” Triệu Tinh Từ nhất thời nghẹn lời, buồn rầu thờ dài.

“Tình yêu là mù quáng mà, nếu cậu cứ lý trí phân tích từng nguyên tử tình yêu thì vĩnh viễn cũng nói không hết tình yêu là gì. Tình Từ, tình yêu cần một loại xúc động, một loại lửa cháy, mà không phải là những tiêu chuẩn cứng nhắc” Cô lấy giọng điệu người từng trải nói.

Triệu Tinh Từ mờ mịt nhìn Bành Tuệ Phân.

Một loại xúc động... Một loại lửa cháy...

Có phải giống như cảm giác căng thẳng cùng rung động khác thường trong đêm bọn họ hôn nhau đó?

“Tuệ Phân, lúc cậu cùng bạn trai quyết định yêu đương thì cậu có lo lắng cả hai không hợp nhau hay không?” Cô nghi hoặc hỏi.

“Không có. Minh cùng anh ấy yêu đương, đơn thuần chỉ là cả hai có thể tạo ra cảm xúc ngọt ngào cho nhau. Lo làm gì mấy thứ đó? Hai người yêu nhau thật lòng, tự nhiên sẽ tìm được cách điều hoà tình cảm của nhau. Trên thế giới này, làm sao tìm được người hoàn toàn thích hợp với mình?”

Triệu Tinh Từ nghiêm túc suy tư lời nói của Bành Tuệ Phân, đột nhiên chuông điện thoại trên bàn làm việc reo lên.

“Xin chào!” Tinh Từ bắt máy.

“Bác sĩ Triệu, tôi là Trương Bách Hiên. Xin hỏi hôm nay cô có nhìn thấy Phương Triền Vũ không?” Thanh âm của Trương Bách Hiên truyền qua từ bên kia đầu điện thoại.

“Không có. Hôm nay hẳn không có tới bệnh viện. Có chuyện gì vậy?” Cô hơi nhíu mi.

“Không thấy hẳn! Bác sĩ Triệu, bây giờ cô có thể nói chuyện với tôi không? Tôi đang ở gần bệnh viện” Thanh âm của Trương Bách Hiên có vẻ rất gấp gáp.

“Không thành vấn đề. Gặp anh ở đại sảnh lầu một” Triệu Tinh Từ dọn dẹp hồ sơ giấy tờ trên bàn, chuẩn bị rời khỏi văn phòng “Tuệ Phân, mình ra ngoài một chút”

“Cậu đi đi, ở đây cứ giao cho mình” Bành Tuệ Phân nghe thấy cô có việc gấp cũng không hỏi nhiều.

Cô vội vàng rời khỏi văn phòng, trong lòng rất bất an.

Triền Vũ hẳn... có phải đã xảy ra chuyện gì hay không?

Triệu Tinh Từ đưa Trương Bách Hiên đến một quầy giải khát trong bệnh viện, hai người gọi hai ly cà phê, ngồi đối diện nhau.

“Bác sĩ Triệu, thứ cho tôi mạo muội hỏi một vấn đề” Hớp một miếng cà phê, Trương Bách Hiên mở miệng “Hôm qua cô đã nói chuyện với Triền Vũ sao?”

Triệu Tinh Từ chậm rãi gạt đầu, vẻ mặt lo lắng “Anh bảo Triền Vũ không thấy, là chuyện gì xảy ra?”

“Xế chiều hôm qua sau khi về nhà hắn liền vào phòng khoá trái cửa, gọi hắn ra ăn cơm chiều cũng không ăn. Sau đó ta nghe thấy tiếng đồ vật đổ vỡ nhưng có gõ cửa cách mấy hắn cũng không mở. Mãi cho đến lúc ta đi ngủ thì hắn cũng vẫn không bước ra ngoài”

Hắn lại hớp một miếng cà phê, nói tiếp: “Sáng hôm nay khi tôi tinh dậy đã không thấy hắn đâu rồi. Tôi đến phòng làm việc thì... cô có biết hôm qua hắn đập nát là cái gì không? Đó là một trong những tác phẩm hắn trưng bày trong buổi triển lãm – ‘Triền miên’. Tôi tin cô cũng có ấn tượng với tác phẩm đó”

Hàm răng trắng tấp của Triệu Tinh Từ khê cắn lấy bờ môi đỏ mọng, gật gật đầu.

Hắn đập nát chiếc bình cổ kia sao? Một loại đau lòng không hiểu hiện lên trong lòng.

Cô vô ý tổn thương hắn sâu như vậy.

“Tôi là người đại diện của hắn nhiều năm nay, chưa từng nhìn thấy hắn sáng tác ra một tác phẩm hoàn mỹ như vậy, đó là bởi vì có cô, cô chính là nguyên nhân tạo ra ý tưởng cho hắn sáng tác ‘Triền miên’. Trong buổi triển lãm có người nguyện ý ra mười vạn để mua nó nhưng hắn khẳng khái không bán. Vì chuyện đó mà tôi đã cùng hắn âm ỉ một trận”

“Anh có biết anh ấy sẽ đi đâu không?” Triệu Tinh Từ vội vàng hỏi.

Hắn một mực không bán tác phẩm của mình, bây giờ lại vì cô mà đập nát vụn nó. Chẳng lẽ, cô thật sự sai sao?

Cô cùng Triền Vũ trong lúc đó, có xúc động, có bùng cháy, tuy rằng không bằng pháo bông đêm kịch liệt giao thừa nhưng cô vẫn có thể cảm nhận được nó.

Chẳng qua là bởi vì Phương Triển Vũ đối với cô quá chuyên chú mãnh liệt, hơn nữa lại còn chênh lệch tuổi tác mới khiến cô nhịn không được lùi bước.

Nhưng từ lúc cô cự tuyệt hẳn đến bây giờ, còn chưa đầy ba mươi sáu tiếng đồng hồ, cô đã bắt đầu cảm thấy hối hận. . .

“Tôi không biết Triển Vũ đi đâu, tôi đều đã đến những nơi hắn có thể đến rồi. Điện thoại cũng tắt, không mang theo giấy tờ tùy thân. Nếu theo tính của hắn, tôi sợ rằng hắn sẽ làm điều gì dại dột” Trương Bách Hiên nói.

Chuyện dại dột? Triệu Tinh Từ nhịn không được nhủi mi, trong đầu bắt đầu miên man suy nghĩ. Tính cách Triển Vũ mạnh mẽ, nói không chừng thật sự sẽ. . .

“Anh Trương, anh bây giờ định làm cái gì?” Cô tự ngăn mình tiếp tục suy nghĩ lung tung.

“Bây giờ chỉ có thể tiếp tục chờ đợi, chờ đợi chính hắn tự trở về. Nếu không, cho dù đi báo nguy thì mất tích phải hơn hai mươi bốn giờ cảnh sát mới lập án” Trương Bách Hiên xoa xoa ấn đường “Thật xin lỗi đã làm chậm trễ thời gian của cô, cô không biết Triển Vũ ở đâu thì thôi vậy, tôi phải đi đây”

“Tôi có thể giúp gì không?” Cô nghiêng thân về phía trước, hỏi.

“Bác sĩ Triệu, cô hẳn là có thể hiểu được, tôi có thể tìm thân xác hắn về nhưng trên thế giới này duy chỉ có cô là mới tìm được trái tim của hắn. Quen biết hắn nhiều năm như vậy, tôi chưa bao giờ nhìn thấy người nào có thể khiến tâm tình của hắn khuấy động, trừ cô ra. Đứng trên cương vị là người bạn thân duy nhất của hắn, tôi muốn cô giúp một việc, nếu Triển Vũ có liên lạc với cô thì đừng tổn thương hắn nữa” Trương Bách Hiên đứng dậy nói.

Triệu Tinh Từ trầm mặc nhìn hắn.

Cho dù Trương Bách Hiên không nói, cô dù có chết cũng sẽ không nói những lời khó nghe như lúc trước.

Cô lấy giấy bút trong túi áo blouse trắng ra, viết xuống một dãy số điện thoại đưa cho Trương Bách Hiên.

“Đây là số điện thoại nhà tôi, nếu Triển Vũ có liên lạc với anh thì báo cho tôi biết, được không?”

“Không thành vấn đề, cô cũng vậy” Trương Bách Hiên cầm tờ giấy, gật gật đầu, sau đó rút một tấm danh thiếp trong túi áo sơ mi đưa cho cô “Bác sĩ Triệu, tôi cũng không tiếp tục lãng phí thời gian của cô nữa, cô về làm việc tiếp đi. Gặp lại sau!”

Dứt lời, hắn liền rời đi.

Triệu Tinh Từ đứng nguyên tại chỗ, lật xem danh thiếp trong tay, trong đầu một mảnh hỗn loạn.

Cô chậm rãi hướng văn phòng đi đến, lập tức lại thay đổi chủ ý, chuyển hướng đến quán cà phê trong khuôn viên bệnh viện.

Chỗ ngồi của hai người trống không, cô giật mình nhìn sững sờ chiếc bàn không người ngồi đó. Bỗng dưng, hơi nước làm tầm mắt của cô mơ hồ.

Triệu Tinh Từ kinh ngạc, vội vàng thở sâu ngay lập tức rút lại vành nước mắt.

Chật vật, cô vội vàng đi vào nhà vệ sinh, khoá trái cửa một căn phòng nhỏ, bỗng dưng không chút ngại ngùng, nước mắt không theo điều khiển từng giọt từng giọt từ khoé mắt rơi xuống.

Rốt cuộc là chuyện gì đã xảy ra? Vì sao trong lòng cô lại khó chịu như vậy? Triệu Tinh Từ vung tay lau lấy nước mắt không ngừng rơi xuống trên mặt.

Cô nhớ đến tác phẩm xinh đẹp kia, cảnh tượng nó vỡ thành từng mảnh nhỏ nằm trên mặt đất. . . Người ta ra giá năm mươi vạn hắn cũng không bán, có thể thấy hắn quý trọng tác phẩm đó như thế nào.

Nhưng mà. . . hắn lại có thể ném vỡ nó.

Triệu Tinh Từ càng nghĩ càng khó chịu, ngực càng lúc càng đau đớn. Cô cũng không biết cái loại đau đớn này là áy náy nhiều hay đau lòng nhiều.

Khoảng thời gian có Phương Triển Vũ bên cạnh từng khoảnh khắc một chạy qua trong đầu cô.

Từ lúc mới bắt đầu, cô đã nhận định hắn là một người rất là tốt, cho tới bây giờ khi mất đi, mới phát hiện thì ra cô mất nhiều đến như vậy.

Tất cả mọi người đều bảo cô nên thuận theo lòng mình, riêng chỉ có chính cô là mù quáng lựa chọn khiến hắn rời đi.

Cô cắn môi, buông tha cho nước mắt của mình cứ tự nhiên rơi xuống, ngồi trong nhà vệ sinh, dung túng chính mình khóc lớn một lần.

Triển Vũ. . . anh đang ở đâu?

Anh có biết em rất lo lắng cho anh không?

Chương 7

Tan làm, Triệu Tinh Hoa xuất hiện trong văn phòng của Triệu Tinh Từ.

“Tinh Từ, chuẩn bị tan tầm chưa?” Bên trong phòng làm việc chỉ còn một mình Triệu Tinh Từ, hắn định đặc đi đến trước chiếc bàn máy tính của em gái hỏi.

Hôm trước cô gọi điện thoại muốn hắn đến nhà cô ở lại vài ngày, hỏi nguyên nhân nhưng con bé cũng không nói tí mĩ, còn dặn dò hắn không được nói với cha mẹ.

Tuy rằng không hiểu ra sao cả nhưng đó là lệnh của em gái, hắn là anh hai làm sao lại dám không nghe lời? Vì thế, cứ mơ mơ màng màng đến bệnh viện đón con bé, cùng nó về nhà vậy.

“Đợi em mười phút nữa, em phải làm xong bản báo cáo bệnh án này đã” Triệu Tinh Từ không ngẩng đầu, giọng điệu nói bằng âm mũi khiến Triệu Tinh Hoa nhũn mĩ.

“Em bị cảm à?” Hắn hỏi.

“Đầu có!” Cô vẫn là không ngẩng đầu, vừa nhìn bản báo cáo trước mặt, vừa nhanh tay đánh vào máy tính.

“Thế thanh âm của em làm sao thấy hơi là lạ?” Triệu Tinh Hoa hơi lo lắng truy hỏi cho rõ ràng.

“Ai da! Anh cũng không cần phải tra khảo em như vậy nha. Em đang bận đây!” Triệu Tinh Từ nhìn trái nhìn phải nói với hắn, muốn nhanh chóng chuyển chủ đề. Nói bằng âm mũi là do cô vừa mới khóc, không dám ngẩng đầu vì đôi mắt của cô cũng đã sưng lên.

Từ ngày bị hoảng sợ trong nhà, liên tiếp cứ xảy ra nhiều chuyện khiến tâm tình của cô dần dần không không chế được, cho đến khi Phương Triền Vũ mất tích, thần kinh vốn dĩ căng thẳng của cô dường như muốn hỏng rồi.

Cho nên chiều này mới trốn trong nhà vệ sinh khóc ròng.

Triệu Tinh Hoa sờ sờ mũi, lặng lẽ tìm chỗ ngồi xuống.

Vài phút sau, Triệu Tinh Từ tắt máy tính, dọn dẹp lại hồ sơ bệnh án gọn gàng, bỏ hết sổ sách vào ngăn kéo khóa lại.

“Xong rồi, anh hai, chúng ta về thôi!” Cô nói.

“Tinh Từ, đôi mắt em làm sao lại sưng thế kia?” Triệu Tinh Hoa lúc này mới nhìn rõ mặt em gái mình, nghi hoặc hỏi han “Em khóc sao? Là tên nào khi dễ em?”

“Chắc là nhìn vào màn hình lâu quá thôi!” Triệu Tinh Từ tùy tiện tìm một cái cớ “Anh đừng suy nghĩ lung tung, đi thôi!”

Về mặt Triệu Tinh Hoa tuy rằng không tin nhưng nghe thấy Triệu Tinh từ nói như vậy, biết tính tình em gái mình có chút mạnh mẽ, cũng không có tiếp tục truy hỏi.

Đừng nhìn em gái hắn ngày ngày mang bộ dáng mềm mại dịu dàng, một khi mạnh mẽ lên thì ai cô cũng không nể tình, tốt hơn hết nên đợi cảm xúc của nó tốt hơn một chút rồi từ từ hỏi thôi.

Triệu Tinh Hoa lái xe đưa em gái về nhà thì trời cũng đã tối đen.

“Tinh Từ, em đem hộp thức ăn gia súc để ở cửa làm gì thế?” Vừa vào cửa, Triệu Tinh Hoa suýt nữa đã đá lăn hộp đựng thức ăn gia súc đặt ngay cửa ra vào.

“Poca lạc đường, em đặt thức ăn ở cửa hy vọng nó có thể tìm được đường về” Triệu Tinh Từ buồn bã, có chút khổ sở nói.

Đã ba đêm rồi, Poca vẫn chưa có trở về.

“Tinh Từ, em có chuyện giấu anh đúng không?” Hắn đứng trước cửa, nhìn em gái nhịn không được phải hỏi.

“Nhìn trời như vậy chắc cũng sắp mưa rồi!” Triệu Tinh Từ giống như không nghe thấy câu hỏi của hắn, hít vào một hơi không khí có chút hơi nước.

“Tĩnh Từ!” Triệu Tĩnh Hoa la lớn.

Thở dài, Triệu Tĩnh Từ đóng cửa lại, cởi giày, đi vào phòng khách.

“Anh hai, em cũng sắp thành bà già ba mươi tuổi rồi, anh đừng cứ xem em như một đứa trẻ nữa được không? Em cũng muốn có không gian của riêng mình”

“Nếu không có việc gì thì em tại sao lại muốn anh đến đây ở với em? Chỉ cần chuyện có liên quan đến sự an toàn và hạnh phúc của em, cho dù em có sáu mươi tuổi thì anh cũng sẽ quan tâm” Triệu Tĩnh Hoa cũng tiến vào phòng khách.

“Em chỉ là đột nhiên cảm thấy cô đơn, muốn anh đến sống chung cho vui cũng không được sao?” Về mặt Triệu Tĩnh Từ có chút cô đơn nói.

Nhìn thấy thần sắc suy sụp của em gái, Triệu Tĩnh Hoa lập tức mềm lòng, thái độ mềm hoá: “Được rồi! Tất nhiên có thể. Em là bảo bối cả nhà bụng trong lòng bàn tay từ khi còn nhỏ, yêu cầu em đưa ra, có bao giờ cả nhà không tận lực làm đâu?”

“Anh hai, cảm ơn” Hốc mắt Triệu Tĩnh Từ đỏ lên. Cô muốn... nói cho anh về chuyện Phuong Triền Vũ, nhưng lại không biết bắt đầu từ đâu.

“Được rồi! Được rồi! Không cần cảm động đến như vậy!” Triệu Tĩnh Hoa đi đến trước mặt cô, nhẹ nhàng xoa xoa mái tóc dài.

Lúc này, trên trời rơi xuống vài giọt mưa, chỉ chốc lát sau, thanh âm mưa rơi trên mái hiên càng ngày càng dày đặc.

“Thấy chưa, em nói trời sẽ mưa mà” Triệu Tĩnh Từ mỉm cười nói.

“Ừ, là em lợi hại, lần sau có muốn gọi gió luôn không?” Triệu Tĩnh Hoa cười trêu nói.

“Không đùa với anh nữa” Triệu Tĩnh Từ không để ý sự trêu chọc của anh trai, nói: “Anh hai, tối nay anh muốn ăn gì?”

“Không cần vội, lấy cho anh cây dù đi, anh ra ngoài mua cơm hộp” Triệu Tĩnh Hoa nói.

“Dạ! Dù em để trong ngăn tủ cạnh cửa. Em đi nấu một nồi nước sôi nấu một nồi canh húp cho ấm”

Triệu Tĩnh Từ đi đến cửa, mở cửa cho anh trai.

“Vào nhà rồi thì đừng cho ra, coi chừng cảm lạnh” Triệu Tĩnh Hoa cười cười, bụng dù ra, một mình chậm rãi hoà vào làn mưa.

Phuong Triền Vũ trầm mặc nhìn Triệu Tĩnh Hoa rời đi, hần đứng bên góc tường nhà Triệu Tĩnh Từ, cả người bị mưa xối cho ướt đầm.

Hần đứng đây đã một lúc lâu, nhìn hai người họ vào nhà nhưng vẫn không có dũng khí đến bấm chuông.

Gặp hần, cô sẽ lại dùng những lời cự tuyệt giống lần trước không?

Con người đen âm u nhìn Triệu Tĩnh Từ đang đứng trên ban công, trong mắt tràn ngập khát vọng. Hần có nên tiến lên hay không?

Ngực như đeo một tấm khiên nặng nề, Phuong Triền Vũ cúi đầu, kéo nhẹ khoá áo khoát xuống một chút.

Cho dù có phải đi, có nên trao lại vật này cho cô không?

Trước hành lang, Triệu Tĩnh Từ xoay người chuẩn bị trở vào nhà, khóe mắt lại lơ đãng thoáng nhìn thấy một bóng người đứng cách đó không xa.

Toàn thân cô bỗng dưng buộc chặt, nhớ đến lần trước bị tấn công bởi bệnh nhân tâm thần.

Đang lúc cô lo lắng có nên chạy theo anh hai hay không thì nam nhân trong góc tối bước ra.

Triền Vũ? Đôi môi cô khẽ nhếch, hai con người tròn to nhìn Phuong Triền Vũ từ từ đi về phía cô, cảm xúc phức tạp cuộn cuộn trong lòng, vui mừng, kinh ngạc, khẩn trương, còn có một chút mùi vị yếu ớt ngọt ngào khó nói nên lời.

Cô có thật nhiều lời muốn nói nhưng một câu cũng nói không nên lời. Khi hần tiến đến gần thì cô lùi về phía sau một bước, nói: “Mau vào nhà đi, cả người anh ướt nhẹp cả rồi”

Phuong Triền Vũ bước lên hết cầu thang, đứng dưới mái hiên, đôi người đen lấy nhìn cô chăm chăm không chớp mắt.

Ít nhất, trong mắt cô không có kháng cự, trong lòng hần buông lỏng một hơi, một khoảng thời gian ngắn cũng không biết nói gì.

“Anh đã đi đâu? Trương Bách Hiên – bạn anh, tìm anh khắp nơi” Triệu Tĩnh Từ hỏi “Em đi lấy khăn cho anh lau người tránh nhiễm lạnh”

“Đội đã” Phuong Triền Vũ xoay người cô lại, cầm lấy tay cô nói: “Tôi có một thứ muốn trả lại cô”

Triệu Tinh Từ tò mò dừng lại “Cái gì vậy?”

Phương Triển Vũ ngồi xổm người xuống, kéo khoá áo khoát ra, đưa tay vào trong xách ra một nhúm lông mượt mà.

Vật nhỏ kia mặc dù nằm trong áo khoát của Phương Triển Vũ nhưng vẫn bị nước mưa nhiễm vào, tránh không khỏi một thân chật vật.

Nó từ trong ngực hần nhảy xuống, nhanh chóng chạy đến góc cửa, khẽ kêu meo meo.

“Poca!” Triệu Tinh Từ nhin không được kinh hô, ngồi xổm người xuống ôn nhu ôm lấy quả cầu màu trắng.

Poca được chủ nhân ôm ấp, lập tức thân thiết dụi dụi lên người cô, phát ra tiếng kêu meo meo.

“Tôi tìm được nó ở thùng rác trong công viên” Phương Triển Vũ nhìn biểu tình ôn nhu của cô đối với con mèo, trong lòng bỗng nhiên ghen tị.

Vì sao ôn nhu đó không dành cho hần?

Tối hôm qua sau khi rời nhà, hần đứng phía kia ngắm nhìn ban công nhà cô cho đến tận sáng, hần không muốn cô lại hoảng sợ khi gặp lại tên thần kinh kia.

Đợi đến khi Triệu Tinh Từ đến bệnh viện đi làm, hần lại đến xung quanh khu nhà cô tìm mèo, thế nhưng bóng dáng của một con mèo cũng không có.

May mắn ông trời không phụ kẻ có lòng, cuối cùng vẫn giúp hần thấy nó trong công viên gần nhà.

“Triển Vũ...” Triệu Tinh Từ cúi đầu nhìn Poca trong lòng, cảm động đến nói không ra lời.

“Tôi nói rồi, tôi không muốn nhận cảm kích của cô, cho nên cô đừng nói cảm ơn” Phương Triển Vũ dời tầm mắt, ra vẻ lãnh đạm nói.

Triệu Tinh Từ dừng động tác khẽ vuốt lông mèo lại, đôi mắt sáng nhìn hần.

Nếu lúc này Phương Triển Vũ nhìn vào ánh mắt cô sẽ nhìn thấy trong mắt cô đều là không muốn từ bỏ cùng quyến luyến.

Cho tới giờ khắc này, cô rốt cuộc cũng hiểu rõ tình cảm của mình.

Cô đã yêu người nam nhân trước mắt này, cho dù hần có nhỏ tuổi hơn mình, cho dù hần không phải mẫu người lý tưởng mà bản thân từng tưởng tượng, cho dù tình cảm của hần dành cho cô khiến cô sợ hãi... Tất cả cũng chỉ là những thứ rêu rĩa bỏ đi. Trong lúc cô vì hần mà rơi nước mắt thì cõi lòng đã tổ cáo, cô đã rơi vào tay giặc.

Thế nhưng, Phương Triển Vũ vẫn không nhìn vào mắt cô.

Hần cười chua xót, bỏ qua đôi mắt đã nhiễm tầng nước của cô mà nói: “Tinh Từ, tôi chưa từng yêu cầu em điều gì. Em có thể cứ việc trốn tránh, cứ việc theo đuổi tình yêu em muốn, nhưng em không thể ngăn cản tôi yêu em”

Hần cười chua xót, bỏ qua đôi mắt đã nhiễm tầng nước của cô mà nói: “Tinh Từ, tôi chưa từng yêu cầu em điều gì. Em có thể cứ việc trốn tránh, cứ việc theo đuổi tình yêu em muốn, nhưng em không thể ngăn cản tôi yêu em”

Dứt lời, hần xoay người rời khỏi mái hiên nhà cô, lò dò đi vào làn mưa to.

Lời than thở tan nát cõi lòng của hần tuy bị tiếng mưa rơi ồn ào che dấu nhưng từng chữ vẫn rơi vào tai cô.

Cả người Triệu Tinh Từ chấn động, run rẩy, ngơ ngác nhìn bóng lưng hần rời đi.

Cô đưa tay che lấy miệng đang nức nở, nước mắt từng giọt từng giọt rơi đều xuống hoà vào nước mưa.

Đời này, cô chưa từng nghĩ sẽ có một người nam nhân nào yêu cô đến như vậy... Cô đáng giá như thế nào để hần có thể trả giá vô điều kiện để được yêu cô?

Cô muốn lên tiếng gọi hần, lại ngại ngạo không phát ra thanh âm.

Cô muốn ôm lấy hần, nhưng hai chân như mọc rễ bám vào mặt đất.

Mất thấy bóng hần càng ngày càng mờ dần sau làn mưa... từng chút... từng chút... rồi bóng hần biến mất nơi góc cầu thang. Rốt cục, cô để Poca xuống đất, lao đến hành lang, hướng về phía Phương Triển Vũ chạy như điên, từ phía sau ôm gấp gao lấy tấm lưng rộng lớn của hần.

Thân hình Phương Triển Vũ cứng đờ.

Dường như là ngay lập tức, hần xoay người, mạnh mẽ đem cô ôm chặt vào lòng.

Ôm chặt lấy người con gái hần yêu nhất, trong lòng đều là kinh ngạc cùng mừng như điên.

“Triển Vũ, anh đừng đi... Em thay đổi tâm ý, em không đòi anh xem em như chị gái nữa, em không muốn anh rời khỏi em. Hu hu... Thật xin lỗi... em không phải cố ý tổn thương anh... Thật xin lỗi...” Triệu Tinh Từ nằm trong lòng ngực hắn, vừa khóc vừa nghẹn ngào nói.

Mưa rất nhanh khiến toàn thân cô ướt đẫm, nhưng cô không quan tâm. Trốn trong lòng Phương Triển Vũ, cảm thụ ấm áp của hắn...

Trời ạ! Hắn đang nằm mơ sao? Phương Triển Vũ không thể tin mình đang ôm thân thể mềm mại của cô trong lòng, nội tâm một hồi chấn động.

Hắn siết lấy cô chặt thêm một chút, thân hình cường tráng mơ hồ run rẩy, ngẩng đầu nhìn bầu trời tối đen một mảnh, mặt kệ nước mưa không ngừng rơi thẳng vào mặt hắn, rất buốt, che lấy hai hốc mắt phiếm hồng.

Nếu đây là một giấc mộng, hắn tình nguyện vĩnh viễn cũng không tỉnh lại.

Phương Triển Vũ ôm lấy cô đi đến dưới mái hiên, sau đó nhẹ nhàng buông cô ra.

Triệu Tinh Từ sau khi hai chân chạm đất, hai tay ôm hắn vẫn không buông ra, khuôn mặt vẫn chôn chặt trong ngực hắn.

”Nói cho anh biết, anh không phải đang mơ” Môi của hắn nhẹ nhàng nhấp nháy bên tai cô, thấp giọng ní non.

“Anh không có mơ... em thật lòng... không muốn anh đi” Triệu Tinh từ nghẹn ngào, nước nờ nói.

“Cảm ơn trời đất!” Hắn không muốn tiếp tục theo đuổi lý do vì sao cô dối ý.

Nếu Triệu Tinh Từ quyết tâm rời khỏi cuộc sống hắn, như vậy cô cũng đã mang theo toàn bộ nhiệt tình cùng tình yêu say đắm của hắn. Đáng mừng chính là, khi hắn cảm giác mình đã hai bàn tay trắng, ông trời lại như kỳ tích đem cô trao lại về tay hắn.

Triệu Tinh Từ tựa vào lòng ngực Phương Triển Vũ, dần dần ngừng nghẹn ngào.

Một trận gió nhẹ thổi tới thân thể mềm mại ướt đẫm, cô nhìn không được khẽ run. Cảm xúc dao động kịch liệt lúc này, hiện tại cô không có dũng khí thoát ra.

“Chúng ta vào nhà đi, em cần phải thay quần áo” Phương Triển Vũ cảm thấy cô đang phát run, nội tâm khẽ lo lắng.

Triệu Tinh Từ gật gật đầu, đôi tay vẫn gắt gao ôm lấy hắn.

Lúc này đây, cô nghe theo lòng mình, tuyệt đối sẽ không buông hắn ra.

Đúng lúc, Triệu Tinh Hoa cũng mang theo hai hộp cơm về, hắn trộn mắt há hốc mồm nhìn hai thân ảnh ướt đẫm trên ban công.

“Phương Triển Vũ?” Hắn nhìn thấy tên gia hỏa kia ôm lấy em gái hắn, kinh ngạc hô: “Hai người sao lại thế này? Toàn thân đều ướt đẫm. Mau vào nhà đi, muốn cảm hết sao?” Triệu Tinh Hoa đẩy đẩy hai người vào nhà, tay kia cũng xé lấy nhúm lông màu trắng dưới mái hiên, sau đó xoay người đóng cửa.

“Tinh Từ, em mau thay quần áo đi, còn phải sấy khô tóc nữa” Triệu Tinh Hoa nói, sau đó lại chuyển hướng sang Phương Triển Vũ “Cậu chờ một chút, tôi đi lấy cho cậu cái áo somi. Haizz! Hai người các người đều từng này tuổi rồi mà còn đi dầm mưa. Một chút người lớn cũng không có”

Phương Triển Vũ một bên nghe Triệu Tinh Hoa than thở, một bên tự đi đến phòng tắm thay quần áo.

Poca thì lắc cả một bộ lông trắng đầy nước cho ráo rồi cùng lui về chiếc ổ của nó nằm xuống.

Chờ bọn họ thay xong quần áo trở lại phòng khách thì Triệu Tinh Hoa cũng đã dọn xong một bàn ăn, cả người hắn bình tĩnh ngồi trên ghế sa lon, hai tay vòng trước ngực, bộ dáng chờ nghe kể chuyện.

“Được rồi! Một trong hai người kể cho anh nghe trong vòng mười lăm phút anh đi mua cơm, chuyện gì đã xảy ra?” Hắn quay mặt nhìn hai người.

“Anh hai!” Triệu Tinh Từ trừng mắt liếc hắn một cái. Lúc đó trong đầu cô cũng chỉ có một mình Phương Triển Vũ, cái người anh trai đi mua cơm này đã bị cô quăng ra sau đầu.

Cái này... theo như tích của anh trai cô thì... không hỏi cho rõ đầu đuôi, tuyệt không từ bỏ.

Thế nhưng, chuyện cô ôm lấy Phương Triển Vũ, nhớ tới đã thấy xấu hổ muốn chết rồi, làm sao cô có thể nói ra đây?

“Bọn em chỉ... giải quyết một chút... hiểu lầm thôi” Phương Triển Vũ nói.

“Hiểu lầm? Hiểu lầm cái gì? Tôi đây nhìn thấy Tinh Từ nhà tôi khóc đến mất mũi đều ửng đỏ, cậu khi dễ nó?” Triệu Tinh Hoa lạnh lạnh hỏi.

Hắn nghĩ Tinh Từ có chuyện giấu hắn, thế nhưng không nghĩ tới tâm sự của con bé lại nặng nề đến thế, mà nguồn cội đều xuất phát từ tên tiểu tử Phương Triển Vũ này.

“Anh hai! Anh ấy không có khi dễ em” Triệu Tinh Từ ngồi xuống ghế sa lon, sau đó hướng Phương Triền Vũ vỗ vỗ chỗ ngồi trống bên cạnh.

Cô bây giờ thật hối hận đã gọi anh trai đến. Nói chung, hai người sau khi tỏ rõ tâm ý luôn cần một không gian riêng tư để nói những lời ngon tiếng ngọt với nhau.

Thế nhưng, cô cùng Phương Triền Vũ không những có một cái bóng đèn ở đây mà còn là một bóng đèn đầy hiếu kỳ.

“Không khi dễ em, em khóc cái gì? Hơn nữa, chiều nay em còn khóc một trận” Triệu Tinh Hoa thể hiện rõ mình đang là kẻ phá rối.

Phương Triền Vũ nhìn Triệu Tinh Từ, cô không giải thích, chỉ cúi thấp đầu.

Trong lòng hần căng thẳng.

Tinh Từ... vì hần mà khóc?

“Anh hai, anh đừng hỏi nữa, cho em cùng Triền Vũ một chút không gian riêng tư được không?” Triệu Tinh Từ kháng nghị.

“Đang đuổi anh trai em đấy à? Haizz! Em gái lớn không dùng được!” Bộ dáng Triệu Tinh Hoa đầy ủy khuất “Ít nhất cũng để anh ăn xong cơm đã chứ. Cậu muốn đến cũng không báo trước, tôi đây chỉ mua hai hộp cơm” Hần chuyển hướng Phương Triền Vũ ai oán nói.

“Em cùng Triền Vũ ăn chung” Phương Triền Vũ còn không kịp mở miệng, Triệu Tinh Từ đã nói trước.

Phương Triền Vũ quay sang cô, mỉm cười.

“Được rồi! Anh đây đã làm người tốt thì làm cho trót, hai hộp cơm cho hai người, ta về ăn cơm cha mẹ nấu ngon hơn” Triệu Tinh Hoa nhìn thấy trong mắt hai người bọn họ cũng chỉ là hình ảnh đối phương, trong lòng thấy buồn cười, lập tức từ trên ghế đứng lên.

“Anh về à?” Triệu Tinh Từ ngẩng đầu hỏi.

“Đương nhiên, nếu không ở đây làm cái bóng đèn à?” Triệu Tinh Hoa trêu chọc “Anh đã nói cậu ta thích em rồi, em còn không tin. Anh đây nói nha chú em Triền Vũ, cậu đã kết giao cùng Tinh Từ nhà chúng tôi thì nhất định phải rinh vài tác phẩm đến nhà tôi cho tôi đấy!”

Tác phẩm của Phương Triền Vũ là một trong những thứ Triệu Tinh Hoa thích nhất, nhưng giá rất đắt, nếu không nhân cơ hội này trần lột thì thật có lỗi với chính mình.

“Không thành vấn đề” Phương Triền Vũ sáng khoái nói.

“Thật tốt quá! Vậy các người cứ từ từ nói chuyện. Em gái anh tính tình ôn hoà, thông minh nhu thuận, chú em chọn nó nhất định không lỗ vốn” Triệu Tinh Hoa cười to, vừa đi về phía cửa vừa nói.

Triệu Tinh Từ dờ khóc dờ cười nhìn anh trai mở cửa, rời khỏi nhà trọ.

Hần thay đổi cũng thật nhanh đó, trước một khách còn nhìn bọn họ hỏi không ngừng, vừa nghe thấy Triền Vũ đồng ý tặng phải tác phẩm gốm nghệ liền không chần chừ bán em gái cầu vinh.

Bất quá, ít nhất còn để bọn họ có không gian riêng.

Cô nhìn Phương Triền Vũ, nhận ra hần cũng đang nhìn mình.

“Tinh Từ...” Bàn tay ấm áp của hần ôm trọn đôi tay mềm mại của cô “Cám ơn em đã chấp nhận để anh yêu em”

Tâm Triệu Tinh Từ phảng phất muốn hòa tan, cô nhẹ nhàng nâng đầu tựa lên vai hần, thấp giọng ní non: “Em dám cá rằng trên thế giới này không còn người nào khác sẽ yêu em như anh. Nếu không để anh yêu em, hần là em rất ngu”

Phương Triền Vũ ôn nhu xoay thân thể cô đối diện với hần, ấn xuống một nụ hôn trên vàng trán bóng loáng của cô, lồng ngực sôi trào một thứ tình cảm say đắm.

“Cả đời này, anh chỉ cần một mình em, chỉ yêu một mình em, cho dù em lựa chọn rời đi thì anh cũng...” Lời nói còn lại của hần bị bàn tay nhỏ bé của Triệu Tinh Từ che lại.

“Em không hiểu vì sao anh lại yêu em, em chỉ biết cám ơn Thượng Đế đã mang anh đến với em” Triệu Tinh Từ thâm tình nhìn hần “Từ hôm nay trở đi, trừ phi anh đuổi em đi, nếu không em cũng sẽ không rời khỏi anh”

Phương Triền Vũ mang gương mặt cười tươi rói của cô ôm vào ngực, nhất thời nói không ra lời.

Hần cho tới bây giờ cũng không phải là người giỏi biểu đạt tình cảm, nhất là hiện tại, thiên ngôn vạn ngữ cũng không thể miêu tả được cảm giác trong lòng hần.

“Triển Vũ, cả ngày nay anh đi đâu vậy? Em nghe Trương Bách Hiền nói anh đập nát chiếc bình ‘Triển miên’, là thật sao?” Lăng lặng tựa vào lòng ngực của hắn một lúc lâu, Triệu Tinh Từ mới hỏi.

Hai hàng lông mày của Phương Triển Vũ nhíu lại, trầm mặc gập đầu. Bách Hiền cũng thật lăm lờ, mới đây mà đã tìm đến Tinh Từ kẻ lẻ rồi.

“Thật xin lỗi... nếu không phải tại em thì anh cũng không đập nát nó” Bàn tay mềm mại của Triệu Tinh Từ xoa xoa gương mặt hắn, đau lòng nói.

“Nếu không có em thì cũng không có tác phẩm đó” Hắn nhẹ nói “Linh hồn của nó là dựa vào em mà tồn tại, giống như linh hồn anh”

Triệu Tinh Từ mê muội nghe hắn nói.

Tại sao một người luôn giữ thái độ xa lánh người ngoài lại có thể yêu cô sâu đậm như vậy?

Trước kia cũng từng được người khác theo đuổi nhưng không có bất kỳ người nào giống hắn, dường như toàn bộ nhiệt tình cũng chỉ vì cô mà thiêu đốt.

Cái đó khiến cô sợ hãi, mà cũng làm lòng cô say.

“Triển Vũ, tại sao lại yêu em? Anh đã yêu em từ khi nào?” Cô nhin không được hỏi ra vấn đề trong lòng luôn thắc mắc.

“Anh yêu em thật lâu, thật lâu lắm rồi” Hắn nhắm lại hai tròng mắt, dường như đang rơi vào một giấc mộng xa xăm.

“Thật lâu?” Triệu Tinh Từ ngẩng đầu nhìn hắn, rồi lại bị bàn tay của hắn ôm vào ngực “Từ lúc gặp anh ở bệnh viện đến nay cũng chỉ hơn một tháng mà thôi, làm sao lại thật lâu?”

“Vị rất lâu trước kia chúng ta đã gặp nhau, nhưng chỉ là em không nhớ thôi” Môi hắn xuất hiện một nụ cười nhẹ “Lần đó nhờ Bách Hiền kiên quyết bắt đến bệnh viện nên may mắn gặp lại em”

Lòng hiếu kỳ của Triệu Tinh Từ bị khơi mào.

Lúc trước cô cũng có cảm giác đã từng quen biết hắn, nhưng cho dù cô có cố gắng nhớ lại bao nhiêu thì cũng không có chút ấn tượng.

Thì ra bọn họ thật sự đã từng gặp nhau.

“Lần đầu tiên chúng ta gặp nhau là khi nào?” Cô hỏi.

“Chừng tám năm trước. Một buổi chiều hoàng hôn, anh làm công trong một tiệm sửa xe máy. Lúc đó chủ tiệm vu oan anh lấy trộm tiền, hắn định đưa anh đến đồn cảnh sát thì có một cô gái liều lĩnh chạy đến bên vực anh, cuối cùng còn muốn giúp ta trả cho ông chủ trộm trăm đồng...” Hắn nói giống như đang kể lại một câu chuyện xưa.

Triệu Tinh Từ hồi tưởng lại theo lời hắn nói...

“Là anh? Anh là cậu thanh niên đó!” Cô nhớ rồi! Khó trách khi cô nhìn thấy đôi con ngươi đen láy của hắn liền có cảm giác quen thuộc.

Người thanh niên đó... là Triển Vũ.

Cô nở nụ cười, thế giới này cũng có chuyện trùng hợp như thế sao? Cô gần như không còn nhớ đến diện mạo hắn lúc đó, nhưng với đôi mắt kia thì không thể phai nhạt.

“Em nhớ rồi, lúc đó anh đẩy tay em ra, anh không muốn em bỏ thư” Cô rời khỏi lòng ngực hắn, nhìn thẳng vào đôi tròng mắt đen.

“Em làm như vậy sẽ tổn thương lòng tự tôn của một đứa trẻ” Hắn cúi người, khẽ ấn xuống một nụ hôn lên đôi môi nhếch lên của cô.

“Em chỉ có ý tốt thôi” Cô vô tội nói “Anh thấy em làm tổn thương lòng tự ái của mình thì tại sao còn yêu em?”

Cô nhớ mang máng, hắn lúc đó giống như một chú chó nhỏ bị đập phải đuôi, không tỏ ra chút thân thiện. Tuy rằng cuối cùng cũng có cảm ơn cô...

“Bởi vì em như một con gió nhẹ, đem chút ôn nhu thổi đến tận sâu trong cõi lòng anh. Trước khi gặp em, chưa từng có người nào đối xử với anh tốt như vậy” Hắn đưa tay nâng gương mặt cô lên, đôi con ngươi đen chăm chú nhìn cô.

Triệu Tinh Từ sa vào đôi tròng mắt đen láy của hắn, cõi lòng vì lời nói của hắn mà trở nên rối loạn.

Cuộc sống trước kia của hắn là cái dạng gì nha?

“Triển Vũ...” Cô dùng ngón tay là lướt lên mái tóc hắn.

Phương Triển Vũ cúi đầu, đang lúc môi hắn chuẩn bị chạm lên môi cô thì một tiếng kêu meo đáng thương vang lên.

“Ai da! Em quên lấy đồ cho Poca ăn” Triệu Tinh Từ vội vàng từ trên ghế salon nhảy dựng lên, suýt nữa đâm vào mặt hắn.

Phuong Triền Vũ bắt đầu đi lắc đầu, dựa lưng vào ghế salon, thích thú nhìn Triệu Tinh Từ lấy đồ cho mèo ăn.

Ôn nhu cùng thiện lương như vậy, chính là nguyên nhân hắn yêu cô.

Bên ngoài, trời vẫn mưa, nhưng tâm tình của hắn cách biệt một trời một vực.

Bởi vì, bây giờ hắn rốt cuộc có được người con gái duy nhất trong lòng mình.

Bạn đang đọc truyện *Át Chủ Bài Tàn Bạo* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 8

Hôm sau, Phuong Triền Vũ lại đến bệnh viện làm tình nguyện viên.

Thế nhưng lại khác với mọi hôm, hắn bây giờ như một hộ hoa sứ giả, đi theo Triệu Tinh Từ cùng vào cùng ra.

Thay đổi như một vở kịch hài gây nên một trận sóng to gió lớn trong khoa thần kinh. Không chỉ nhóm y tá thăm thương trộm nhớ Phuong Triền Vũ bàn ra tán vào mà còn những vị bác sĩ các khoa khác cũng tò mò quan sát.

Vì thế, mọi người cùng lôi kéo người bạn thân nhất của Triệu Tinh Từ là Bành Tuệ Phân ra tay, giúp mọi người tìm hiểu câu chuyện của Triệu Tinh Từ.

Thế nhưng vì Phuong Triền Vũ dường như đều ở bên cạnh Triệu Tinh Từ, ngay cả văn phòng cũng đi vào đi ra, hại Bành Tuệ Phân không thể tìm được cơ hội.

Rốt cục, cô thừa dịp Phuong Triền Vũ giúp Triệu Tinh Từ đưa bệnh nhân đến phòng bệnh liền bắt lấy cơ hội hỏi: “Tinh Từ, cậu cùng cậu em Triền Vũ của mình đang yêu đương à?”

“Không phải cậu muốn mình nghe theo trái tim sao?” Triệu Tinh Từ mỉm cười nói.

“Cậu cuối cùng cũng chấp nhận?” Bành Tuệ Phân cũng cười “Cậu có biết không nha, bây giờ khoa tâm thần từ y tá đến trưởng khoa đều rất tò mò chuyện của hai người, cho nên mọi người đặc biệt phái mình đến thám thính tình hình đây!”

“Thì cậu cứ mang sự thật ra mà nói với họ” Triệu Tinh Từ sáng khoái nói, trên mặt lộ rõ vẻ ngọt ngào.

“Mình mà nói rõ nhất định có rất nhiều người tan nát cõi lòng” Bành Tuệ Phân đùa giỡn “Đã ngoại cuối tuần mình cũng sẽ từ chối giúp cậu vì mình biết bây giờ cậu không cần nữa”

“Tuệ Phân, cảm ơn cậu. Nếu không có cậu cảnh tỉnh, nói không chừng mình sẽ mất anh ấy” Triệu Tinh Từ nói.

“Đều là bạn bè cả, khách khí cái gì?” Bành Tuệ Phân khoát tay “Huống hồ hai ta còn chung một khoa. Mình là một người con gái đang độ yêu đương mà có một quả phụ ai oán bên cạnh thì sao mình làm việc được? Cho nên đây là mình cũng vì bản thân thôi” Nói xong, hai người cùng phá lên cười.

“Được rồi, được rồi! Mình bây giờ đi báo cáo kết quả cho bọn bác quái đây, để cậu ở đây chờ tình lang” Bành Tuệ Phân nói.

“Tuệ Phân, cậu đừng có khoa trương quá đấy!” Cô nhin không được dạn dỏ.

“Yên tâm, ngày mai cam đoan sẽ có một câu chuyện tình buồn lãng mạn” Bành Tuệ Phân nháy mắt mấy cái, xoay người hướng cửa đi đến.

Hai người cười giỡn cũng không để ý một bóng người nhanh chóng rời khỏi trước khi Bành Tuệ Phân ra ngoài.

Nữ nhân chết tiệt! Một người đàn ông vội vàng đi qua đại sảnh bệnh viện, thỉnh thoảng nhìn trái nhìn phải. Thì ra đúng là bệnh nhân tâm thần yêu thích Triệu Tinh Từ.

Cô ấy thế mà lại yêu đương với một người khác. Người nọ cắn môi, trong mắt bắn ra ánh sáng điên cuồng.

Ra khỏi cổng bệnh viện, người nọ leo lên một chiếc xe màu trắng. Sau khi đóng cửa xe, hắn phát điên đâm lên tay lái khiến còi xe chói tai vang lên liên tục.

Bảo vệ bệnh viện cau mày đi đến chiếc xe màu trắng.

Người nọ nhìn thấy bảo vệ đang đến gần liền khởi động xe, đạp chân ga xông về phía trước.

“Tao nhất định bắt mày trả giá!” Người nọ vừa lái xe, vừa thì thào tự nói.

Nếu hắn không chiếm được cô, người khác cũng đừng mơ tưởng.

Sau khi tan tầm, Phương Triền Vũ đứng trước cửa phòng làm việc khoa thần kinh chờ đưa bạn gái về nhà.

“Triền Vũ, không phải Trương Bách Hiên muốn anh về gặp hắn sao?” Triệu Tinh Từ ra khỏi văn phòng nhìn thấy hắn, đột nhiên nhớ tới hôm qua Trương Bách Hiên có gọi điện thoại cho hắn.

Đêm qua cô gọi báo đã gặp Phương Triền Vũ với Trương Bách Hiên, tên đó liền nhờ cô gọi Triền Vũ về nhà một chuyến vì hắn nhận được một đơn đặt hàng rất lớn, cần nói chuyện cùng Triền Vũ.

“Anh đã nói chuyện với hắn rồi, anh bảo sáng mai hắn đến tìm anh” Phương Triền Vũ sóng vai cùng cô đi ra bệnh viện.

“Làm người đại diện của anh thật vất vả” Cô cười nói “Đúng rồi, hôm nay chúng ta mua pizza ăn được không?”

“Được chứ!” Hắn sùng nịch nói. Chỉ cần là cô thích, hắn đều thích.

Nửa tiếng sau, bọn họ mang theo một hộp bánh pizza về nhà trọ của Triệu Tinh Từ.

Cô để hộp pizza lên bàn, mở nắp hộp, mùi thơm toả ra bốn phía khiến Poca nằm dưới bàn cũng hít lấy hít để, sau đó nó nhảy lên trên bàn nhìn chăm chăm vào chiếc bánh thơm ngon.

“Không được! Cái này không phải dành cho mày” Triệu Tinh Từ ôm chú mèo nhỏ thả xuống đất, đi đến cạnh cửa mở hộp thức ăn cho mèo đổ vào bát cho nó.

Lúc cô quay đầu lại thì nhìn thấy Phương Triền Vũ đang trầm ngâm nhìn cây đàn Piano của mình.

“Triền Vũ, anh nhìn cái gì vậy?” Cô hỏi.

“Em biết đánh đàn sao?” Phương Triền Vũ đi đến Piano, hỏi.

“Đâu có, cái đó là của chủ nhà để lại. Nhưng em biết chơi violon” Cô học đàn violon cũng được sáu năm, còn tham gia câu lạc bộ âm nhạc của trường. Nhưng sau khi thi vào học viện y được thi bỏ.

Triệu Tinh Từ không ngờ Phương Triền Vũ bỗng nhiên mở nắp Piano, ngồi xuống ghế.

“Anh biết đánh đàn à?” Giọng điệu của cô giống như là đang nhìn thấy một con heo biết bay.

Cô thật không tưởng tượng được Phương Triền Vũ có thể biết đánh đàn, thế nhưng nếu như hắn là một văn nghệ sĩ nổi danh thì âm luật đương nhiên cũng có thể biết.

“Chỉ biết một bài thôi. Anh chưa từng đàn cho người nào nghe hết, hôm nay em là ngoại lệ” Thanh âm kia, ngữ điệu kia, ôn nhu cúi đầu mê hoặc lòng người.

Không đợi cô phản ứng, Phương Triền Vũ đã tập trung vào chiếc đàn, mười ngón tay bắt đầu múa một cách linh hoạt trên phím đàn, một chuỗi thanh âm thánh thoát vang lên.

Triệu Tinh Từ lập tức nhận ra đây là bản “Tay áo xanh”, đó là một bản tấu buồn.

Tâm niệm vừa động, cô nhanh chân chạy về phòng lấy chiếc Violon của mình ra, phối hợp với thanh âm Piano của hắn tạo ra một bản song tấu.

Rất nhanh, Triệu Tinh Từ đã bắt kịp nhịp điệu.

Hai người bọn họ chưa từng song tấu, nhưng thanh âm trong vắt của Piano hoà cùng trầm lắng của Violon đã tạo nên một bản nhạc tuyệt hảo, giống như cả hai đã từng luyện tập rất nhiều lần.

Giai điệu đơn giản mà duyên dáng không ngừng vang lên, hai người dường như cũng không có ý định dừng lại, cả hai cùng nhau truyền đạt tâm tư qua từng nhịp điệu. Triệu Tinh Từ thậm chí còn cảm thấy được, nhờ vào âm nhạc, cô có thể chạm vào linh hồn tịch mịch của Phương Triền Vũ.

Cho dù bọn họ đã trở thành người yêu của nhau nhưng cô cảm giác đáy lòng hắn vẫn là nơi mình không thể chạm vào. Tuy nhiên với âm nhạc, cô đã có thể từ từ tiến vào nơi đó.

Vì sao cô có thể hiểu rõ hắn như vậy? Phương Triền Vũ vừa nhip phím đàn vừa tự hỏi.

Hắn chưa từng đánh đàn trước mặt người khác, một mặt là vì hắn rất ít khi giao tiếp với họ, hai là vì khi đánh đàn sẽ biểu lộ tâm hồn yếu ớt của con người.

Duy chỉ có nhờ âm nhạc mới có thể khiến tâm hồn hắn được giải phóng. Hắn từng cho rằng sẽ không một ai có thể hiểu được cảm xúc của hắn, càng đừng nói có thể song tấu với hắn.

Thế nhưng, Triệu Tinh Từ lại làm được.

Nhịp đàn cuối cùng biến mất, Triệu Tinh Từ buông Violon xuống, nhẹ giọng hỏi: “Vì sao em lại là ngoại lệ?”

“Vì em là người thân duy nhất của anh trên thế giới này” Giọng điệu của hắn có chút cô đơn, sự cô đơn xuất hiện trên người một kẻ cao ngạo như hắn khiến cô đau lòng.

“Vậy sau này anh có nguyện ý để em cùng anh song tấu không?” Cô đi đến bên cạnh hắn, nhẹ nhàng nắm lấy tay hắn “Có em bên cạnh, anh sẽ không còn cô đơn nữa”

Phương Triền Vũ cúi đầu nhìn bàn tay tay nhỏ bé đang đặt trên đôi tay lạnh lẽo của mình, hắn có thể cảm nhận được lòng bàn tay non mềm của cô, còn có những vết chai trên đầu ngón tay do luyện tập Violon.

Hắn hiểu được, cô không phải nói đánh đàn một mình rất cô đơn, mà là linh hồn sâu trong lòng hắn vốn dĩ đã cô đơn từ lâu, rất khó xóa bỏ tịch mịch đó.

Mà cô lại vì hắn mà trao ra sự ấm áp của mình, giống như chiếu hoàng hôn năm đó, một cô gái xinh đẹp đi về phía hắn, chia bàn tay nhỏ nhỏ giúp đỡ hắn.

Bây giờ, hắn sẽ không, mà cũng không cách nào đẩy cô ra.

“Không chỉ đánh đàn, anh còn muốn cùng em đi qua đời này kiếp này” Hắn ngẩng đầu, con ngươi đen nhìn thẳng vào đôi tròng mắt lấp lánh như ánh sao của cô.

Sau đó, hắn ngồi dịch sang bên cạnh, để một vị trí trống trải cho cô.

“Anh nói anh chỉ biết đàn một bài này thôi? Vì sao?” Hai người bọn họ sống vai mà ngồi, tay cô vẫn nắm lấy tay hắn, mặc dù thân mật nhưng lại rất tự nhiên.

“Lúc trước anh thường nghe bà ngoại đàn bản này. Có một lần nhìn không được liền xin bà dạy cho anh, thế nhưng chỉ dạy được một nửa thì bà đã đuổi anh ra ngoài” Ánh mắt của hắn như là đang nhìn về nơi nào xa lắm, giọng điệu có chút mơ hồ.

“Là do anh không chú tâm hay không có năng khiếu?” Triệu Tinh Từ đùa giỡn hỏi, vẫn chưa chú ý tới sự khác thường của hắn.

“Đều không phải” Hắn cười tự giễu, sau một lúc lâu mới nói: “Là bà không thích nhìn thấy anh”

Triệu Tinh Từ nghe vậy liền ngẩng đầu, lúc này mới nhìn thấy sự chua xót trên gương mặt hắn, còn có một chút cam chịu cùng tuyệt vọng. Cô chưa từng nghĩ tới mình sẽ nhìn thấy những biểu cảm này trên mặt Phương Triền Vũ.

Cô mơ hồ nhớ đến tên chủ tiệm sửa xe đã mắng hắn năm đó, chợt đột nhiên cô cảm thấy xúc động, không phải vì chán ghét hay khinh bỉ bọn họ mà là đau lòng cho hắn.

“Nếu anh không muốn nói thì...”

“Chuyện này không dễ nghe nhưng anh thật muốn kể cho em biết” Hắn cắt đứt lời cô. Về mặt trầm ngâm một lúc lâu, cuối cùng vẫn quyết định sẽ nói cho cô biết hoàn cảnh của hắn, nếu không hắn sẽ cảm thấy mình đang lừa gạt cô “Anh là con riêng, mẹ anh bị người ta cưỡng bạo mà mang thai, cuối cùng vì sanh khó mà mất”

Cô lắng lặng nghe, nắm thật chặt tay hắn, ngay cả kinh ngạc cũng không biểu hiện ra ngoài, bàn tay vốn lạnh lẽo được cô truyền hơi ấm.

“Lúc bà ngoại đàn là lúc người nhớ đến con gái, cho nên em cũng biết đó, bà làm sao muốn nhìn thấy anh?” Giọng điệu tự giễu phảng phất sự thông khổ.

“Anh vô tội, anh không sai cái gì cả” Lòng của cô đau quá.

Lần này cô nhớ rõ người thanh niên cao ngạo năm đó, còn có vẻ mặt phòng bị lúc đó của hắn.

Thì ra bề ngoài lãnh đạm của hắn đều do nội tâm đau đớn tạo thành.

“Anh biết, ông bà ngoại anh cũng biết. Bọn họ từng cố gắng đối xử tốt với anh, nhưng... nhưng là không có cách nào cả” Vứt cái đề tài này sang một bên, hắn hỏi: “Muốn biết anh sau đó học đánh đàn này như thế nào không?”

Cô nghiêm túc gật đầu.

“Lúc còn học cấp hai, có một cô giáo phụ đạo rất tốt với anh, sau đó anh vô tình nghe thấy cô ấy cũng đàn bản này vì thế xin cô dạy cho anh vào giờ nghỉ trưa. Anh chưa từng học đánh Piano cho nên phải nhớ kỹ từng phím, luyện tập cũng thừa lúc không có ai mới dám luyện”

“Chỉ cần muốn làm chuyện gì đó thì chỉ cần nó chưa xong vẫn sẽ không nghỉ ngơi” Triệu Tinh Từ mỉm cười nói.

Phương Triền Vũ vẫn không đáp lại lời của cô, hần nói tiếp: “Anh cũng chưa từng nghĩ rằng sẽ học bài khác ngoại trừ nó, bởi vì chỉ cần bài này cũng đủ tiết lộ tâm tình của anh, cho dù là vui vẻ, giận dữ hay suy sụp”

“Em hiểu. Lúc trên thế giới này không ai hiểu anh, chỉ có âm nhạc mới có thể cùng nhau cộng hưởng, tìm kiếm sự an ủi” Bên ngoài cô là một người may mắn, trong mắt mọi người là con gái gia đình danh giá, lại là sinh viên xuất sắc học viện y dược, thế nhưng không ai biết cô đã phải cố gắng đến chừng nào. Chỉ khi ôm lấy Violon thì cô mới có thể hoàn toàn thả lỏng, tìm được bản thân mình một cách chân chính.

Lúc bốn mắt nhìn nhau đấy, rất nhiều ngôn ngữ cũng không thể diễn tả được tâm trạng của cả hai.

Triệu Tinh Từ nghiêng đầu nhìn về phía gương mặt anh tuấn của hần mỉm cười, dựa vào hần như không muốn xa rời.

Bỗng dưng, Phương Triền Vũ nhanh như tia chớp đưa tay quay ngược bả vai cô lại, đem cô đặt đối diện với chính mình, làm một việc mà hần đã muốn từ lâu.

Hần thật sâu hôn cô.

Không giống sự là lướt cẩn thận như lần trước, hần cuồng liệt hôn môi cô, giống như hận không thể nhét cô vào tận sâu trong cơ thể mình. Điên cuồng cùng mãnh liệt nhất thời tạo ra khát vọng.

Hần khát vọng yêu một người, cũng khát vọng có một người yêu hần. Bởi vì, hần chưa bao giờ biết yêu và được yêu là như thế nào.

Triệu Tinh Từ kinh ngạc một lúc, sau đó cũng nhiệt tình hôn trả lại hần.

Phương Triền Vũ ôm cô từ ghế đứng lên, sau đó khoá chặt cô lại trong ngực, cúi đầu tiếp tục nhắm nháp bờ môi mềm mại.

Trước kia chưa từng để ý cô nhỏ nhắn như vậy, chỉ đến vai hần. Trong lòng, cô luôn là một người không bao giờ hần có thể chạm đến, nhưng bây giờ, hần lại có thể ôm cô, hôn môi cô... Cô không còn là giấc mộng không thể đạt đến, bây giờ cô là người yêu của hần.

Trong không khí chỉ quanh quẩn tiếng thở hào hển của hai người.

“Nếu em muốn mắng anh lưu manh thì tốt nhất nên mắng ngay bây giờ đi” Hần thấp giọng nói, môi dán nhẹ vào môi cô.

“Tại sao? Đợi lát nữa không được sao?” Cô nhắm hai mắt, nỉ non nói.

“Không được, bởi vì anh còn muốn tiếp tục hôm em” Hần chưa từng khát vọng bất cứ thứ gì như vậy, khát vọng đến mất đi không chừa.

Triệu Tinh Từ vòng hai tay lên cổ hần, áp môi mình lên môi hần thay cho trả lời.

Hần như bây giờ thật tốt, nhưng cho dù ôn nhu bao nhiêu cũng không đủ... cô đau lòng nghĩ, hận không thể đem toàn bộ sự ôn nhu của mình trao cho hần qua cái hôn này.

Lúc lâu sau, Phương Triền Vũ thoả mãn thì cũng là lưng Triệu Tinh Từ mỏi nhừ, cô ghé vào lỗ tai hần ôn nhu nói: “Anh biết không? Hôm nay em mới hiểu như thế nào là triền miên...”

“Anh cũng như vậy” Phương Triền Vũ hôn nhẹ xuống cái trán lấm tấm mồ hôi của cô “Triền miên...”

“Tiếc là anh đập vỡ chiếc bình đó rồi” Nhớ tới tác phẩm kia đã bị hần đập cho vỡ nát, cô tiếc hận nói.

“Không sao, nát rồi thì vẫn có thể làm lại. Nếu em thích anh sẽ dạy em nặn gốm, em cũng có thể làm ra ‘Triền miên’ của riêng mình” Hần nói.

Từng, hần cho là mình đã hai bàn tay trắng, sẽ sống cô đơn trên cõi đời này. Nhưng bây giờ, tất cả đều đã khác trước, thật may mắn khi hần có cô cùng bước, không xa không rời.

Bạn đang đọc truyện *Át Chủ Bài Tàn Bạo* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 9

Tình cảm lưu luyến của Phương Triển Vũ cùng Triệu Tinh Từ rất nhanh truyền khắp bệnh viện, nhưng lại xuất hiện nhiều câu chuyện không giống nhau khiến cho những vị nam bác sĩ ái mộ Triệu Tinh Từ phải bóp nắm tay răn rức.

Giữa trưa, hai người cùng ăn com tại quán cà phê trong khuôn viên bệnh viện, những ánh mắt tò mò đều hướng về phía bọn họ.

“Rốt cuộc có cái gì đẹp?” Phương Triển Vũ cảm nhận những ánh mắt tò mò xung quanh, nhin không được nhú mi hỏi.

Hắn cũng không thích bị người khác quấy rầy, cho dù chỉ là dùng ánh mắt.

“Cũng là thú vui lúc trà dư tửu hậu thôi, anh cứ coi như không có là được” Triệu Tinh Từ cười nói, nhàn nhả tiếp tục ăn com.

Phương Triển Vũ bữu môi, trẻ con nói: “Đúng rồi, em có muốn cùng anh tổ chức một tiệc cóc-tai nho nhỏ vào tuần sau không?”

“Tiệc cóc-tai?” Cô tưởng rằng chỉ có những nhân vật nổi tiếng hoặc người trong giới văn nghệ sĩ mới có thể tổ chức tiệc rượu “Tại sao?”

“Đó là ý của Bách Hiên, tranh thủ bữa tiệc rượu này giới thiệu cho những người khác trong giới nghệ thuật, thuận tiện thông báo tin tức cho buổi triển lãm tiếp theo” Phương Triển Vũ giải thích.

Gần đây hắn dường như đều dùng toàn bộ thời gian cống hiến cho công việc tình nguyện viên trong bệnh viện, đừng nói là sáng tác, ngay cả những tác phẩm hứa làm cho khách hàng cũng đều không giao được. Chuyện này khiến thanh danh của hắn không tốt, bởi vậy Bách Hiên mới đưa ra phương pháp này để bỏ cứu xoay chuyển tình hình bất lợi.

Triệu Tinh Từ nghĩ nghĩ, nói: “Được nha! Bữa tiệc này thật rất mới lạ, tiệc rượu này phải làm sao? Tổ chức ở đâu vậy?”

“Những thứ đó cứ để cho Bách Hiên lo liệu là được, em chỉ cần chịu trách nhiệm hiện thân trong ngày đó là được, anh sẽ giới thiệu em với mọi người” Phương Triển Vũ mỉm cười.

Vứt hết những lễ nghi giao tiếp rườm rà sang một bên, hắn lại rất muốn giới thiệu cô cho tất cả mọi người biết.

“Sẽ có những ai tham dự nha?” Tinh Từ bắt đầu hứng thú bưng bưng. Cô chưa từng tham gia tiệc rượu bao giờ, chỉ có một lần uống rượu nếp ở nhà.

“Bách Hiên sẽ mời một số bạn bè trong giới nghệ thuật, còn có một vài khách hàng của anh. Những người còn lại do em quyết định, muốn mời ai cũng được” Hắn nói.

“Đồng nghiệp trong bệnh viện cũng được sao?”

“Đương nhiên”

“Tốt quá! Để chiều nay em tính xem sẽ có bao nhiêu người” Cô hưng phấn nói “Triển Vũ, chiều nay anh không cần theo giúp em đâu, anh cứ về nhà cùng Bách Hiên bàn chuyện tiệc rượu đi. Sau khi tan việc sẽ đến tìm anh”

“Vậy cũng được, anh cùng hắn bàn kế hoạch trước, chờ gặp em rồi thảo luận sau vậy”

Triệu Tinh Từ gật gật đầu, thúc giục: “Anh ăn mau đi! Ăn nhanh em về văn phòng viết hết báo cáo để sớm đi gặp anh nữa”

Dứt lời, cô cúi đầu cố gắng giải quyết hộp com của mình.

Phương Triển Vũ buồn cười đưa một miếng com lên miệng. Hắn tưởng rằng cô sẽ thấy ngại ngần khó xử, không ngờ cô lại hứng thú nhảy nhót như một đứa bé.

Xem ra trong cô còn nhiều điều hắn không biết.

Bất quá không sao, hắn còn thời gian cả một cuộc đời, chậm rãi tìm hiểu thật kỹ con người cô.

Tối, Triệu Tinh Từ đến nhà của Phương Triển Vũ cùng Trương Bách Hiên, ba người ngồi gặm hamburger và bàn luận về bữa tiệc rượu.

“Lúc chiều em hỏi Tuệ Phân, khoảng chừng mười người sẽ tham dự” Triệu Tinh Từ nói.

Trước kia đều là Tuệ Phân mời cô tham gia các buổi hoạt động ngoài giờ, lần này có qua có lại mới toại lòng nhau. Bất quá Tuệ Phân cũng thật là bạn chí cốt, không chút nghĩ ngợi liền đáp ứng.

“Mười? Không thành vấn đề” Trương Bách Hiên ghi lại trên quyển sổ tay, sau đó nhăm nhăm tính tính “Như vậy cộng lại thì có chừng bảy mươi người”

“Sao lại nhiều như vậy?” Phương Triển Vũ nhú mi hỏi.

Bọn họ chỉ định thuê một đại sảnh nhỏ trong khách sạn đài tiệc, nếu nhiều người như vậy sẽ rất chật. Quan trọng nhất là, hẳn thật sự không thích giao tiếp với nhiều người.

“Như vậy mà bảo là nhiều?” Trương Bách Hiên liếc mắt lên trần nhà “Số người cậu có lỗi với họ còn nhiều hơn”

Triệu Tinh Từ không khỏi cười khê một tiếng.

“Em cười cái gì?” Phương Triền Vũ có cảm giác bị người ta coi thường, nhìn về phía cô.

“Không có gì, chỉ cảm thấy Bách Hiên miêu tả thật sinh động. Em có thể phác hoạ ra hình ảnh anh đắc tội với người ta” Cô lại bật ra một tiếng cười khê.

Phương Triền Vũ không có cách với cô, vì thế liền quay đầu hung hăng trừng Trương Bách Hiên một cái.

“Cái đó là do Tinh Từ nói, cậu tưởng mình làm gì?” Trương Bách Hiên lập tức kêu oan “Tinh Từ, cho dù em có kim bài miễn tử cũng đừng tùy tiện hại người vô tội như anh nha”

Phương Triền Vũ mặc kệ hẳn, thân nhiên nói: “Chúng ta bàn cũng xong rồi, những chuyện còn lại cậu tự xử lý đi, mình đưa Tinh Từ về nhà, hôm nay không về đâu”

Thật ra, sau đêm mưa ngày đó, trời tối thì hẳn liền ở lại nhà Tinh Từ. Nguyên nhân là do hẳn muốn bảo vệ cô khỏi cái tên bệnh thần kinh kia, cách khác là vì hẳn luyến tiếc phải rời khỏi cô.

“Từ ngày hai người yêu đương, có tối nào cậu về nhà?” Về mặt Trương Bách Hiên ủy khuất vô tội “Được rồi! Hai người cứ việc đi hưởng thụ thế giới ngọt ngào riêng đi, những việc vặt còn lại cứ để cho tên cô đơn như mình đảm nhận”

Triệu Tinh Từ đỏ mặt cười cười.

Cô nhìn về phía Phương Triền Vũ, xem phản ứng của hẳn.

Ai ngờ Phương Triền Vũ lại dè biiu: “Cậu mà cũng tính là cô đơn à? Cậu mà cô đơn thì tất cả đàn ông trên đời này đều xuất gia làm hoà thượng. Tinh Từ, đừng để ý đến cậu ta, chúng ta đi thôi”

Hắn nắm tay Triệu Tinh Từ, một chút cũng không chừa mặt mũi cho bạn tốt.

“Ách... Bách Hiên, đã làm phiền anh rồi” Tinh Từ nhìn hẳn mỉm cười bất lực, nắm chặt lấy tay Phương Triền Vũ.

Trương Bách Hiên nhìn hai người song song rời đi, nhìn cánh cửa bị đóng lại chỉ biết lắc đầu. Cái tên thấy sắc quên bạn! Làm hẳn trước đây cứ lo lắng cho tên đó sẽ biến thành hoà thượng.

Hắn chấp nhận số phận bất hạnh cầm lấy quyển sổ tay trên bàn.

Không sao, một tên lạnh như băng từ trên trời rơi xuống hẳn còn lo được hưởng chi chỉ là một bữa tiệc nho nhỏ.

Cầm lấy điện thoại, hẳn bắt đầu liên lạc giải quyết công việc.

Lúc này đây, hẳn nhất định phải thành công mở rộng ngoại giao cho Triền Vũ.

Trong vòng một tuần, Trương Bách Hiên luôn tích cực lo lắng những vấn đề liên quan đến tiệc rượu. Đôi khi Triệu Tinh Từ tan tầm cũng sẽ đến nhà Phương Triền Vũ tham dự thảo luận.

Ngày cuối tuần rất nhanh đã đến.

“Triền Vũ, em mặc như vậy thật sự có thể đi sao?” Đứng trước gương, Triệu Tinh Từ soi xét mình từ trên xuống dưới.

“Anh chưa từng nhìn thấy người nào đẹp hơn em” Phương Triền Vũ nhìn chằm chằm cô không dám chớp mắt, nghiêm túc nói.

Mấy ngày trước, cô lôi kéo hẳn đi dọc hết con con phố lớn ngõ nhỏ, thật vất vả mới mua được bộ váy màu vàng nhạt này, còn có cái vòng cổ màu tuyết trắng xinh xắn.

Hắn đã nói cô không cần phải ăn vận cầu kỳ, cho dù cô có mặc cái gì đi chăng nữa thì cô cũng rất đẹp. Thế nhưng khi cô mặc chiếc váy này đứng trước mặt, hẳn nhận ra mình thật sai lầm rồi.

Bình thường cô đã đẹp, nhưng cô bây giờ đứng trước mặt hẳn lại càng khiến cho hẳn hít thở không thông. Hẳn thật hối hận vì đã tổ chức bữa tiệc này, chẳng muốn bất kỳ gã đàn ông nào được ngắm nhìn vẻ đẹp của cô, ngoại trừ hẳn.

Mái tóc vẫn một kiểu thanh lịch, gương mặt xinh xắn chỉ trang điểm thật nhẹ, hoa tai cùng vòng cổ ngọc trai càng trang nhã khi ngự trị trên người cô, găm vóc một màu vàng nhạt mềm mại càng thêm sinh động khi được cô khoác lên người. Nhìn cô lúc này như một con gió nhẹ mùa xuân mang sự tươi mát đến cho người xung quanh.

Triệu Tinh Từ hờn dỗi liếc Phương Triền Vũ, nói: “Không nghĩ anh lại ngọt như vậy, nhưng em đang hỏi ý kiến của anh mà, chứ đâu phải nghe anh ca ngợi em”

Tuy là nói như vậy nhưng lời khen ngợi của Phương Triền Vũ thật khiến cho cô thấy cõi lòng ngọt hơn uống mật ong.

Đây là lần đầu tiên cô tham dự một tiệc rượu, hơn nữa cô còn là một trong người chủ trì, dĩ nhiên cô thật muốn mình phải hoàn mỹ mới không khiến cho Phương Triền Vũ mất mặt.

“Đó cũng là ý kiến của anh, em là người phụ nữ đẹp nhất trong mắt anh” Phương Triền Vũ đến gần cô, cúi đầu in một nụ hôn lên đầu vai để trấn.

“Cẩn thận, coi chừng làm nhăn áo em” Triệu Tinh Từ xoay người

thúc nhẹ vào ngực Phương Triền Vũ

“Tuân mệnh!” Phương Triền Vũ cười như không cười nói, hai tay giơ lên cao làm thành tư thế đầu hàng, lui về sau từng bước “Xin hỏi bác sĩ Triệu, chúng ta lên đường được chưa?”

Triệu Tinh bị hành động của hắn làm cho bật cười, quay đầu lại nhìn vào gương lần cuối, sau đó mới vừa lòng gật đầu, vươn tay ôm khuỷu tay của hắn.

“Chúng ta đi thôi! Chủ tiệc mà đi muộn thì thật mất cỡ” Cô cầm lấy bốp da, kéo hắn đi về phía cửa.

Phương Triền Vũ mặc cho cô lôi kéo, bộ dáng cẩn trọng của cô khiến hắn thấy buồn cười cùng cảm động. Buồn cười là vì cô giống như một đứa trẻ hưng phấn nhảy nhót, cảm động là vì cô chấp nhận tham gia tiệc rượu này đều vì hắn.

Triệu Tinh Từ không cho hắn cơ hội ngán người, thúc giục đến địa điểm bữa tiệc.

Hai người đến hội trường trước khi khai tiệc nửa tiếng đồng hồ.

“Mình còn lo hai người sẽ đến muộn” Trương Bách Hiên đang chỉ huy nhân viên phục vụ của khách sạn bố trí hội trường, nhìn thấy hai người, hắn bắt giác thở dài nhẹ nhõm một hơi.

Hội trường tiệc rượu được tổ chức trên tầng cao nhất của khách sạn, ước chừng có thể chứa một trăm người. Bên ngoài hội trường còn có một lan can trồng đầy hoa quế.

Tầm mắt Trương Bách Hiên chuyển qua trên người Triệu Tinh Từ, ánh mắt loé sáng “Tinh Từ, hôm nay em đẹp quá!”

“Cảm ơn” Triệu Tinh Từ có chút ngượng ngùng cười cười.

Phương Triền Vũ bước lên trước một bước nhỏ, ngăn trở tầm mắt Trương Bách Hiên nhìn Triệu Tinh Từ “Cậu chuẩn bị đến đâu rồi?”

“Triền Vũ, cậu nhỏ mọn quá! Mình khen Tinh Từ một chút cũng không được?” Trương Bách Hiên oán giận nói: “Hội trường đã xong rồi, một chút có khách đến, lúc đó sẽ càng nhiều người thấy hứng thú với Tinh Từ”

Hừ! Cái tên trọng sắc khinh bạn, cho hắn tức chết.

Phương Triền Vũ không chút tỏ vẻ, thân nhiên dời ánh mắt đến Triệu Tinh Từ nói: “Tinh Từ, em muốn đi nghỉ một chút không? Lát nữa nhất định sẽ rất bận rộn”

“Không sao, bây giờ em có chút hồi hộp, nếu không có chuyện làm sẽ càng hồi hộp hơn” Triệu Tinh Từ khẽ cười khổ.

Phương Triền Vũ nghe vậy, nhíu mi cười nói: “Nếu em không muốn ở đây thì chúng ta có thể đi”

Cảm nhận của Tinh Từ mới là quan trọng nhất với hắn, hắn không quan tâm người khác nghĩ thế nào.

Lời này vừa nói ra, hai người bên cạnh đều trừng mắt với hắn.

Sau một lúc lâu, Trương Bách Hiên mở miệng trước: “Triền Vũ, nào cậu có phải có vấn đề không? Hôm nay chính là cơ hội tốt nhất cho con đường của cậu, thế mà cậu còn nghĩ đến chuyện bỏ lại khách mà rời khỏi sao? Cậu... cậu... cậu... tức chết mình mà!”

“Triền Vũ, em chỉ có hồi hộp một chút thôi, đây cũng là phản ứng bình thường, chúng ta không cần rời đi” Triệu Tinh từ cũng nói.

Hắn quan tâm đến cô lại khiến cô thật cảm động, nhưng mà có hơi khoa trương một chút.

Phương Triền Vũ nhìn vẻ mặt kích động của bạn tốt, lại quay sang Triệu Tinh Từ, sau đó nói: “Tuỳ hai người”, hắn đi đến ghế dựa ngồi xuống, có chút buồn bực.

Không biết tại sao hắn đột nhiên thật không muốn Tinh Từ tham dự bữa tiệc này, đó cũng chỉ là một loại cảm giác không rõ lý do.

“Anh giận sao?” Triệu Tinh Từ đi đến đằng sau ghế dựa, vòng tay ôm lấy hân, nhẹ giọng hỏi “Em rất vui vì anh nghĩ đến cảm thụ của em như vậy, nhưng bữa tiệc này rất quan trọng với anh, anh làm cho em quá nhiều chuyện, lần này để em vì anh, được không?”

Phương Triền Vũ giương cánh tay, cầm lấy vòng tay mềm mại của cô “Anh không có tức giận, chỉ có chút lo lắng, thật muốn mang em đi giấu kỹ một chút, giấu ở nơi nào chỉ có anh và em”

“Em vốn dĩ là của anh mà!” Triệu Tinh Từ mỉm cười trấn an hân “Cho dù thân thể của em ở bất kỳ đâu, thì em vẫn là của anh”

Thật lâu, Phương Triền Vũ đều không nói gì.

Lúc này, vị khách đầu tiên tiến vào.

“Có khách kìa, chúng ta đến đó đi!” Triệu Tinh Từ chớp mắt, nhìn thấy Trương Bách Hiền đang nói chuyện cùng người nọ bên thấp giọng nói bên tai Phương Triền Vũ.

Phương Triền Vũ bất đắc dĩ quay đầu lại liếc nhìn cô một cái, thật không tình nguyện rời khỏi ghế dựa, kéo Triệu Tinh Từ hướng cửa đi đến.

Khách cũng đến rồi, bây giờ hân còn chạy đi đâu? Haizz! Thật hy vọng bữa tiệc nhảm chán này mau chấm dứt.

Một giờ sau, Triệu Tinh Từ tuy rằng vẫn mỉm cười, sắp xếp chỗ cho khách khứa, luôn gật đầu chào hỏi với từng người, nhưng kỳ thật đến cuối cùng, với cô khuôn mặt nào cũng như khuôn mặt nấy.

Cô liếc mắt nhìn Phương Triền Vũ, nhớ tới vừa rồi hân kéo cô lên sân khấu giới thiệu với mọi người, cô là bạn gái của hân.

Tuy rằng cô đứng phía trên nhưng vẫn nhìn ra vẻ mặt kinh sợ của mọi người bên dưới, đương nhiên cũng có rất nhiều ánh mắt ghen tị.

Một loại cảm giác ngọt ngào lan toả trong lòng.

“Tinh Từ!” Có người vỗ vào vai cô.

Triệu Tinh Từ nhận ra thanh âm quen thuộc kia, mỉm cười quay đầu lại.

“Tuệ Phân!” Cô theo Bành Tuệ Phân quay trở lại hội trường, tranh thủ hỏi: “Bạn trai cậu đâu?”

“Anh ấy nói không có bạn bè trong giới nghệ thuật nên chạy đi kết giao bạn mới rồi. Mình đối với việc kết giao bạn mới không có hứng thú nên đi tìm cậu. Tinh Từ! Hôm nay cậu thật rất xinh!” Bành Tuệ Phân cầm lấy một ly rượu.

“Đâu có! Nhận thức nhiều người quá khiến đầu mình quay cuồng cả đây này!” Triệu Tinh Từ le lưỡi cười khẽ.

“Mình lúc nãy nghe thấy rất nhiều người bóp cổ tay răn rắc mình cậu và cậu em Triền Vũ của mình kết giao đấy!” Bành Tuệ Phân cười nói: “Xem ra tiệc rượu lần này thật thành công, ngay cả phóng viên cũng tìm đường đến phỏng vấn mà. Thế nhưng cậu không sợ cái người bệnh nhân tâm thần kia đến tìm cậu à?”

“Mình nghe lời cậu mang theo cả thuốc an thần trong ví, chuẩn bị khi cần đến” Triệu Tinh Từ vỗ vỗ tay lên chiếc bóp da trong tay nói: “Hơn nữa, thuốc an thần này là lấy bên bác sĩ thú y, còn khuyến mãi thêm ống tiêm nữa đó”

Từ lúc xác định quan hệ với Phương Triền Vũ, cô gần như quên mất vị bệnh nhân tâm thần kia, kẻ sách mang theo thuốc an thần là do một người bạn làm bác sĩ thú y bày ra, hiện tại mang theo bên mình cũng thấy an tâm.

“Vây là tốt rồi” Bành Tuệ Phân gật gù đầu, tầm mắt lướt qua bà vai Triệu Tinh Từ nói: “Bạn trai của mình gọi, mình đến gặp anh ấy một lát, một chút đi tìm cậu sau”

Dứt lời, Bành Tuệ Phân liền rời đi.

Triệu Tinh Từ nhàm chán nhìn xung quanh, nhìn khắp hội trường tìm kiếm thân ảnh Phương Triền Vũ.

Thật dễ dàng tìm được hân, bởi vì hân so với người khác cao hơn nửa cái đầu, chỉ cần liếc mắt một cái là cô có thể nhận ra.

Hân vì Trương Bách Hiền vừa đâm vừa xoa mới có gắng lắng nghe một người đàn ông trung niên nói chuyện.

Triệu Tinh Từ lặng lẽ đẩy cánh cửa kính của hội trường ra lan can hít thở không khí.

Tiệc rượu cũng không có thú vị như cô tưởng tượng, cô còn nghĩ rằng mình có thể quen biết thêm nhiều người bạn, kết quả lại là một đám người chen chúc trong một hội trường nhỏ xíu, trên tay cầm ly rượu nói chuyện với nhiều người mình không quen biết. Cảm giác thiếu thân thiện và chân thành, khó trách Triền Vũ không thích.

Đi ra bên ngoài, cô mới phát giác không khí bên trong thật rất ngọt ngào.

Triệu Tinh Từ tựa vào lan can, chăm chú nhìn xuống quan cảnh thành phố về đêm bên dưới, hương hoa quế thơm ngát vương đầy chớp mũi.

Cô nhắm mắt thả lỏng tinh thần, hưởng thụ mùi vị tinh khiết của thiên nhiên.

Bỗng nhiên, một lực đạo thô lỗ bắt lấy tay cô.

Tinh Từ mở bừng mắt ra, nhìn lại, cô ngu ngơ một lúc mới nhận ra đó là ai.

Cô vội vàng kinh hô một tiếng, nhưng rất nhanh bị cắt đứt.

“Lần trước tao đã cảnh cáo mày, nếu tao không có được mày thì sẽ đem mày bóp chết” Người nọ một tay bịt chặt miệng cô, một tay giữ chặt hai tay bắt chéo sau lưng của cô.

Triệu Tinh Từ hoảng sợ nhìn người nọ, phát hiện ánh mắt của hắn đầy ánh sáng điên cuồng làm cho người ta sợ hãi.

Cũng may thanh âm kinh hô mặc dù ngắn của cô cũng thu hút sự chú ý của người ngoài, một vài người bên trong hội trường tò mò ra ngoài nhìn liền nhận thấy sự khác thường, một trong những người này là Bành Tuệ Phân.

“Triển Vũ! Triển Vũ! Tinh Từ xảy ra chuyện rồi!” Bành Tuệ Phân nhận ra người uy hiếp Tinh Từ đúng là bệnh nhân quấy rối bệnh viện lần trước, trong lòng liền quỳnh lên, lớn tiếng gọi Phương Triển Vũ bên trong hội trường.

Phương Triển Vũ vừa nghe liền bỏ lại người đàn ông đang cùng hắn nói chuyện, cất bước chạy tới, nhìn thấy tình hình ngoài ban công liền lập tức lao ra.

“Các người không được lại đây, nếu không tao sẽ giết nó, tao cũng giết chết hết bọn này!” Người nọ nhận thấy càng ngày càng nhiều người vây xung quanh liền buông tay đang bịt miệng Tinh Từ ra, sau đó rút một con dao trong túi quần.

Phương Triển Vũ lo lắng hắn ta sẽ làm Tinh Từ bị thương, chỉ đành đứng lại.

“Triển Vũ, làm sao bây giờ?” Bành Tuệ Phân đứng đằng sau hắn, thấp giọng hỏi.

“Anh rốt cuộc muốn thế nào? Chỉ cần thả cô ấy ra, anh muốn gì cũng được” Phương Triển Vũ tận lực giữ cho thanh âm của mình không phát run, lạnh lùng hỏi.

“Tao muốn cô ấy gả cho tao, thế nhưng nó không chịu gả cho tao mà muốn gả cho mày, tao muốn cô ta chết!” Hắn nghiêng răng nghiêng lợi nói.

Triệu Tinh Từ sắc mặt tái nhợt, một chữ cũng nói không nên lời, trong đầu đột nhiên nhớ tới ống thuốc an thần trong túi.

“Tuệ Phân...”

“Câm miệng!” Người nọ la lớn bên tai cô, con dao đặt trên cổ cùng với thanh âm cực lớn khiến cả hai tai đều lùm bùm.

Cô nhìn chằm chằm chiếc ví vị gãy dựa mà rơi trên đất, Bành Tuệ Phân liền hiểu rõ, đến gần Phương Triển Vũ nói nhỏ: “Trong túi Tinh Từ có một ống thuốc an thần, chúng ta phải lấy chiếc túi đó mới được”

Phương Triển Vũ gật gật đầu.

“Có chuyện gì thì vào bên trong nói chuyện” Phương Triển Vũ nói với người nọ.

“Không có chuyện gì để nói, tao muốn cùng cô ấy nhảy lầu tự tử” Nói xong, hắn bắt đầu kéo Triệu Tinh Từ ra ngoài ban công.

Phương Triển Vũ dường như muốn liều mạng xông ra, Bành Tuệ Phân lập tức đưa tay ngăn cản hắn.

Cô đi từng bước về phía người nọ nói: “Làm gì có người nào theo đuổi con gái giống anh chứ? Chẳng trách sẽ dọa Tinh Từ chạy mất. Nếu anh chịu nói chuyện nhỏ nhẹ với cô ấy, không chừng Tinh Từ sẽ nhận lời. Không tin, ở đây nhiều người như vậy, anh có thể hỏi bất kỳ ai, con gái ai mà không muốn cung chiều chứ?”

Động tác của người nọ đột nhiên dừng lại một chút, sau đó lại tiếp tục.

“Các người nhất định lại đang gạt ta!” Hắn điên cuồng nói.

“Chỉ cần anh không làm cô ấy tổn thương, tôi nguyện ý tặng cô ấy cho anh” Ngoài dự liệu của mọi người, Phương Triển Vũ lạnh lùng nói.

Tuy biết rằng hắn đang bịa chuyện nhưng Tinh Từ vẫn nhìn không được trừng mắt nhìn hắn.

“Thật không?” Người nọ có chút động tâm.

“Anh hỏi mọi người đi, Phương Triển Vũ tôi có bao giờ nói dối ai chưa?” Con người đen của hắn lạnh như băng, hiển nhiên đã rất giận dữ, nhưng một kẻ

bị bệnh tâm thần không cách nào nhìn ra điểm ấy.

Người nọ kéo Triệu Tinh Từ đi vào hội trường, con dao vẫn đặt trên cổ cô.

Đám người tự nhiên nép sang hai bên chừa lại một con đường cho bọn họ đi qua, Phương Triền Vũ cẩn thận bảo trì khoảng cách ba thước cùng đi vào hội trường.

Bành Tuệ Phân thừa cơ hội nhặt chiếc túi của Triệu Tinh Từ, lục lọi lấy ống tiêm thuốc an thần.

“Bác sĩ Triệu, anh cho em một cơ hội cuối cùng, em đồng ý gả cho anh không?” Người nọ lùi đến trong hội trường, cảnh giác nhìn mọi người, hỏi.

“Anh cầm dao đặt trên cổ tôi, muốn tôi trả lời như thế nào đây?” Cô cố gắng nói với thanh âm thật nhỏ nhẹ, ánh mắt lại chú ý đến Bành Tuệ Phân.

Cô nhìn thấy trong tay Bành Tuệ Phân là thuốc an thần, ần núp bên trong đám đông, chậm rãi lùi về sau lưng người nọ.

Người nọ bị bộ dáng hèn dối của cô thu hút, vẻ điên cuồng trong mắt từ từ biến mất, hiện lên vẻ mặt mê luyến.

“Hơn nữa, tay của tôi cũng bị anh nắm đến phát đau” Tinh Từ cảm thấy cách này có hiệu quả, vì thế tiếp tục nói, còn túi thân chớp chớp mắt.

Chớp mắt này hoàn toàn chinh phục người nọ, hắn chậm rãi đưa con dao rời khỏi cổ nhưng vẫn không buông tay cô ra.

Lúc này, Bành Tuệ Phân cũng tiến đến phía sau, chen lên phía trước đám đông, đem ống tiêm thuốc an thần nhắm vào người nọ.

Người nọ chỉ mặc một chiếc áo somi mỏng, kim tiêm có thể dễ dàng xuyên qua áo, Bành Tuệ Phân âm thầm đoán.

“Anh muốn em gả cho anh, anh so với hắn tốt hơn rất nhiều” Người nọ mở miệng nói, còn khinh thường liếc mắt về phía Phương Triền Vũ.

Tinh Từ nhân cơ hội nhìn Phương Triền Vũ một cái, biết rõ hắn đang hận không thể đem người này bầm thây vạn đoạn, vì thế đành trao cho hắn ánh mắt trấn an.

Sau đó, cô chuyển hướng đến người bệnh nhân kia, mỉm cười nhìn hắn nói: “Tôi còn phải hỏi một người bạn... Tuệ Phân, cậu cảm thấy thế nào?”

“Để mình xem... câu hỏi này thật hay!” Tranh thủ nói chuyện, Bành Tuệ Phân dùng sức đè ống tiêm vào tấm lưng người nọ.

Bởi vì hành động đột ngột khiến người nọ căn bản không có cơ hội tránh né, ống tiêm thuốc an thần chuẩn xác đâm vào lưng hắn.

Hắn cảm thấy đau đớn nơi lưng, nhất thời nổi giận gầm lên một tiếng, nâng con dao trong tay đâm đến Triệu Tinh Từ.

Phương Triền Vũ vốn dĩ chuẩn bị tinh thần bên cạnh, lấy tốc độ nhanh như chớp quật ngã người nọ. Triệu Tinh Từ cũng bị kéo ngã trên đất, phát ra một tiếng kêu đau.

Đầu gối Phương Triền Vũ đè trên ngực người nọ, bàn tay giữ chặt bàn tay vẫn cầm dao của hắn, tay còn lại nhanh chóng đoạt lấy con dao ném ra xa.

Tiếp theo, Phương Triền Vũ hung hăng đâm vào mặt người nọ.

Không biết là do tác dụng của thuốc an thần hay vì Phương Triền Vũ xuống tay quá nặng mà người nọ dường như đánh mất năng lực phản kích.

“Triền Vũ, đừng đánh nữa!” Triệu Tinh Từ thấy hắn lại tiếp tục giơ nắm đấm, vội vàng ngăn cản “Hắn chẳng qua chỉ là một người bệnh thôi!”

Phương Triền Vũ oán hận buông tay, động tác nhẹ nhàng đỡ cô dậy.

“Em có bị làm sao không?” Hắn quan tâm hỏi.

“Không sao cả, chỉ có cổ tay là hơi đau thôi” Cô xoa xoa cổ tay sưng đỏ, sau gáy lại có chút đau đớn.

Bành Tuệ Phân cũng chạy tới hỏi thăm Triệu Tinh Từ.

“Tuệ Phân, cảm ơn cậu”

“Đừng cảm ơn mình, may mắn là cậu mang theo ống tiêm thuốc an thần, nếu không mình cũng không giúp được cậu” Bành Tuệ Phân thở ra một hơi.

Vừa rồi thật sự nguy hiểm, tay cô đến bây giờ vẫn còn phát run.

Lúc này, Trương Bách Hiền dẫn hai vị cảnh sát đi đến. Lúc này hắn thấy tình huống nguy hiểm liền báo cảnh sát, không nghĩ tới cảnh sát chưa đến mà mọi chuyện cũng đã xong xuôi.

“Ở đây xảy ra chuyện gì?” Một vị cảnh sát hỏi.

Trong khoảng thời gian ngắn, mọi người ở đây cũng đem chuyện kể lại rõ ràng, kể tường tận như họ là con tin.

Phương Triền Vũ mất kiên nhẫn nhú mi, lôi kéo Triệu Tinh Từ sang một bên.

“Em viết bản tường trình cho cảnh sát xong rồi chúng ta về, được không?” Triệu Tinh Từ nói.

“Anh đi với em” Phương Triền Vũ nói xong, bỗng nhiên gắt gao ôm lấy cô.

Vừa rồi hẳn thật sự rất sợ sẽ mất đi cô, lúc tên hỗn đản đó lôi kéo cô về phía ban công, hẳn như muốn phát điên lên.

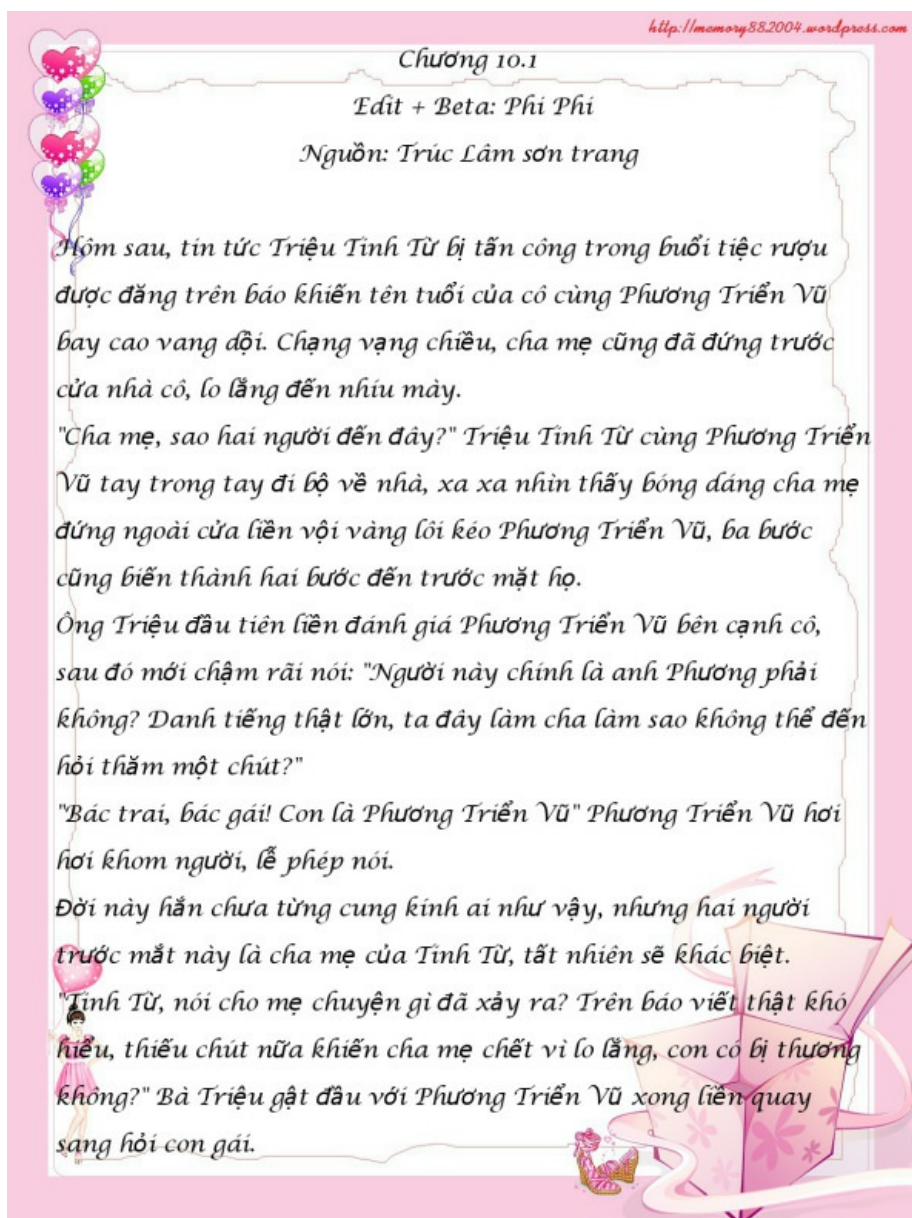
“Triền Vũ, anh sẽ nhường em cho người khác sao?” Triệu Tinh Từ dựa vào lồng ngực ấm áp của hắn, nhỏ giọng hỏi.

Phương Triền Vũ lặng đi một chút, sau đó khẽ mỉm cười nói: “Không bao giờ, đời này kiếp này, anh tuyệt đối sẽ không giao em cho bất cứ tên nào. Chúng ta đến kia viết bản tường trình rồi cùng về nhà”

Bạn đang đọc truyện *Át Chủ Bài Tàn Bạo* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 10

"Bao chí viết rất khoa trương, hai người vào nhà rồi con kể cho" Triệu Tinh Từ lấy chìa khoá, đưa cha mẹ vào nhà.

Bọn họ vào phòng khách, Triệu Tinh Từ ngồi xuống bên cạnh Phương Triển Vũ, bắt đầu giải thích mọi chuyện với cha mẹ.

"Người nọ là bệnh nhân tâm thần đang bị cách ly trong trại điều dưỡng, trước khi hẳn khỏi bệnh cũng không được ra ngoài" Cô từ từ kể.

"Tinh Từ, chuyện hẳn ta tấn công con sao lại không kể cho cha mẹ?" Ông Triệu nhíu mày hỏi.

"Con chỉ sợ cha mẹ lo lắng cho nên mới gọi anh hai đến ở chung"

Tinh Từ tận lực nhẹ nhàng nói.

"sau này không được như vậy nữa, có chuyện gì cũng phải nói với cha mẹ" Bà Triệu dặn dò, đau lòng nhìn cổ tay băng một tầng thuốc của con gái "Có nghe hay không?"

"Dạ!" Triệu Tinh từ làm nũng nói, sau đó hướng Phương Triển Vũ thề lười.

Phương Triển Vũ cảnh nhìn cô cùng người nhà quan tâm lẫn nhau, trong lòng đầy cảm xúc.

Trước mặt cha mẹ, Tinh Từ như trở thành một đứa trẻ, có thể làm nũng, có thể đùa giỡn,... Những điều này đều dựa vào sự tin tưởng, thân mật lẫn nhau, mà cả đời này hẳn chưa từng được nếm qua, cũng không có duyên được thử.

Chợt đột nhiên, hẳn cảm giác mình giống như kẻ dư thừa.

Lúc hẳn đang cảm thấy bất an thì Triệu Tinh Từ đã thân mật nắm tay hẳn, đối cha mẹ cô nói: "Con còn chưa giới thiệu với cha mẹ, Triển Vũ là..."

Không cần giới thiệu, Tình Hoa đã nói mọi chuyện cho cha mẹ cả rồi, mà trên báo cũng có đăng một chút" Ông Triệu nhớ tới hình ảnh con trai mỗi lần nói chuyện của Phương Triển Vũ thì mặt liền tươi như hoa, nhin không được bật cười.

Đối với người có hứng thú với nghệ thuật như Triệu Tình Hoa thì mỗi ngày về nhà đều lẻo đẻo theo chân bọn họ kể về Phương Triển Vũ có bao nhiêu vĩ đại, bao nhiêu đặc biệt. Hai người bọn họ chẳng khác gì là bị bắt tấy não, tiếp nhận Phương Triển Vũ.

"Anh hai?" Triệu Tình Từ cùng Phương Triển Vũ trao đổi ánh mắt

"Anh ấy nói gì với cha mẹ?"

"Rất nhiều, có cả quan cảnh hai người các con ôm nhau dưới mưa" Ông Triệu tao nhã nói.

Anh hai đáng giận! Gương mặt Triệu Tình Từ đỏ lên, mắng thầm.

"Triển Vũ, Tình Từ nhà chúng ta từ nhỏ đã bị làm cho hư hỏng, con phải bao dung nó một chút đó" Bà Triệu nói với Phương Triển Vũ.

"Bác gái an tâm, con sẽ rất cứng chiêu cô ấy" Phương Triển Vũ thâm tình chăm chú nhìn Triệu Tình Từ, nghiêm túc nói.

"Nhưng con lại nhỏ hơn nó tận bốn tuổi, không sợ Tình Từ sau này mau già hơn so với con sao? Đàn ông ai cũng thích phụ nữ trẻ đẹp" Bà Triệu vẫn duy trì nụ cười, bắt đầu ra chiêu.

"Mẹ!" Triệu Tình Từ không vui kêu lên.

Phương Triển Vũ vỗ vỗ tay cô, nghiêm mặt nói với bà Triệu: "Bác gái, tuy rằng Tình Từ rất đẹp nhưng cô ấy hấp dẫn con không phải vì dung mạo mà là vẻ đẹp thiện lương cho chút tỳ vết. Con từ lúc còn là thiếu niên đã yêu cô ấy, cho đến khi tuổi già, lòng của con cũng sẽ không thay đổi"

Đứa nhỏ ngoan, thật biết cách nói chuyện! Bà Triệu gật gật đầu, trông mặt xuất hiện sự thương thức.

Bà quay mặt nhìn chồng mình.

Ông Triệu hăng giọng nói: "Cậu Phương, cậu đã thu phục cả hai người phụ nữ trong nhà tôi rồi thì tôi cũng không còn gì để nói. Nhà ta theo chế độ mẫu hệ, nếu cậu không ngại thì tôi cũng không phiền có thêm người nói chuyện phiền hoặc chơi cờ với tôi"

Triệu Tinh Từ cao hứng nhìn về phía Phương Triển Vũ, vẻ mặt tươi cười.

"Nếu vậy sau này bác trai bác gái cứ gọi thẳng tên con, con nhất định sẽ chăm sóc cho Tinh Từ thật tốt, sẽ không khiến hai bác thất vọng" Phương Triển Vũ cũng lộ ra mỉm cười.

"Cha mẹ, hai người hiếm có dịp đến đây, để con mời hai người ra ngoài ăn cơm đi" Triệu Tinh Từ từ trên ghế salon đứng lên, nói.

Nhìn thấy cha mẹ tiếp nhận Phương Triển Vũ, cô thật cao hứng.

"Được thôi! Cha mẹ vì lo lắng cho con mà cả ngày chẳng ăn uống được gì, bây giờ nhắc đến mới thấy đói" Bà Triệu nói xong cũng cùng ông Triệu đứng lên.

Triệu Tinh Từ ra khỏi nhà, tính toán xem nên đưa cha mẹ đi đâu dùng cơm.

Cô nhìn cha mẹ đứng trước, lại nhìn Phương Triển Vũ đi bên cạnh, cảm thấy ông trời thật chiếc cổ mình, trao cho cô nhiều tình thương như vậy, nhiều hạnh phúc như vậy.

Nhìn bầu trời dần dần sẫm tối, cô mỉm cười.

Có thể bình an đi bên cạnh người cô yêu, cô không còn muốn điều gì hơn nữa.

Một năm sau.

Phương Triển Vũ vận một bộ âu phục phẳng phiu đứng trước cổng tiệc cưới, trên mặt lộ ra nụ cười, cùng người nhà Triệu Tinh Từ chào đón khách.

Càng ngày càng nhiều khách đến, hội trường cũng càng ngày càng nóng hơn.

"Triển Vũ, một lát nữa cậu tìm cơ hội giới thiệu cho anh một vài người bạn trong giới đi" Triệu Tinh Hoa ghé vào lỗ tai hắn nói nhỏ.

Trong vòng một năm này, hắn được nhận đến hai bộ tác phẩm của Phương Triển Vũ, trong đó có một tác phẩm là Triển Vũ đặc biệt làm tặng sinh nhật hắn, hắn mừng đến nỗi đi đâu cũng ôm lấy nó, luyến tiếc bỏ nó xuống.

"Không thành vấn đề" Phương Triển Vũ mỉm cười gật đầu.

Trải qua một năm lui tới, hắn nhận thấy Triệu Tinh Hoa rất có hứng thú với đồ gốm, đồ sứ và tranh vẽ, trong đó có đồ gốm là yêu thích nhất.

Nhiều lần hắn bị cuốn lấy muốn thở không nổi, cuối cùng đành giới thiệu Trương Bách Hiên cho Triệu Tinh Hoa, Quả nhiên không ngoài tính toán của hắn, hai người nói chuyện với nhau rất hợp, hiện tại gần như như hình với bóng.

Nhắc Tào Tháo, Tào Tháo liền đến.

Trương Bách Hiên tươi cười đi đến, nắm tay Phương Triển Vũ nói:

"Triển Vũ, chúc mừng cậu cuối cùng cũng cưới được mỹ nhân. Có Tinh Từ ở bên cạnh nhìn cậu chăm chăm mình cũng không còn lo lắng cho khách hàng của cậu"

Từ lúc Phương Triển Vũ cùng Triệu Tinh Từ qua lại, hẳn nhận thấy tên tảng băng này tiến bộ vượt bậc, không những trở nên ôn hòa mà tác phẩm cũng càng có thêm lãng mạn, giá trị cũng từng bước từng bước tăng lên.

Bất kể hẳn là người đại diện hay bạn thân của Phương Triển Vũ, Trương Bách Hiên đối với hôn nhân của bọn họ cũng chỉ có cao hứng.

"Nếu cậu cũng tìm được một người con gái nhìn cậu chăm chăm, mình cũng sẽ thật cao hứng" Phương Triển Vũ cười như không cười nói.

Trương Bách Hiên vô tình nhún nhún vai "Mình mới không muốn bị trói vào phần mộ hôn nhân sớm như vậy, hơn nữa người yêu của mình nhiều lắm, mình rất khó chọn lựa nha"

"Cút!" Phương Triển Vũ khinh bỉ xuy một tiếng, quay đầu nói với Triệu Tinh Hoa: "Phiền anh giúp em rình tên cuồng tự kỷ này đến chỗ ngồi của hắn đi"

"Không thành vấn đề" Triệu Tinh Hoa vỗ vỗ bả vai Trương Bách Hiên "Đến đây đi! Cuồng tự kỷ!"

Phương Triển Vũ nhìn thấy hai người hi hi ha ha rời đi, trong lòng đây ầm ập.

Từ nhỏ hẳn đã cô đơn một mình, đột nhiên có được cả tình yêu lẫn tình thân, tất cả chuyện này đều nhờ công của cô dân đang ngồi chờ hắn ở trên phòng trang điểm.

Tiếng nhạc du dương bắt đầu hôn lễ vang lên, cô dâu nắm tay cha chậm rãi bước trên thảm đỏ, vẻ đẹp của cô khiến cho mọi người đều phải nín thở.

Trong lòng Triệu Tình từ vừa hưng phấn vừa khẩn trương, đôi mắt sáng nhìn chăm chăm Phương Triển Vũ đang đứng chờ cô nơi cuối con đường thảm đỏ.

Từ nay về sau, cuộc sống của cô đi trôi qua bên cạnh hắn. Trước kia, cô có lẽ sẽ cảm thấy bất an nhưng bây giờ, trong lòng cô lại tràn đầy vui sướng, tràn ngập khát khao. Cô tin rằng, hai người có thể tạo ra, tạo ra một tương lai thật tốt đẹp.

Bước thêm một bước, cô cách hắn càng ngày càng gần.

Cuối cùng, cha đem tay cô giao vào tay Phương Triển Vũ.

Cô liếc mắt nhìn cha mình một cái, trong lòng có chút không muốn nhưng cô đã trưởng thành, không thể vĩnh viễn là một bảo bối được cha mẹ nâng trong tay. Thế nhưng cho dù cô có lập gia đình, tình cảm cô dành cho gia đình mình vẫn không hề thay đổi.

Mỉm cười nhìn cha, mười ngón tay của cô cùng Phương Triển Vũ gặt gao quăn lấy.

Kế tiếp là những nghi thức, đọc diễn văn, thế nhưng cô căn bản cũng không để ý họ nói gì bởi vì trong mắt của cô lúc này cũng chỉ có một người - Phương Triển Vũ.

Thật vất vả, cuối cùng chú rể cũng có thể hôn cô dâu. Phương Triển Vũ ôn nhu nhắc lên tấm lụa trắng, nhẹ nhàng đặt môi lên môi cô.

Khách nhân xung quanh náo nhiệt vỗ tay.

Kế tiếp với Tình Từ mà nói mà khoảng thời gian vất vả, cô phải thay đổi áo cưới, mời rượu, tiễn khách,...

Đợi đến khách về hết thì cũng là lúc mí mắt cô muốn nhắm cả lại, còn nói cái gì đêm xuân đáng giá ngàn vàng, nếu mỗi người khi kết hôn đều là như thế này thì ai ai cũng sẽ ngủ trong đêm xuân vì say rượu.

Cũng gần mười một giờ, bọn họ mới đến nhà mới. Căn nhà này cũng gần nhà cha mẹ cô, có thể đi bộ được.

Bước vào cửa, Triệu Tinh Từ liền chạy nhào đến salon than vãn.

"Chỉ có kết hôn thôi mà lại mệt đến vậy sao?" Cô buồn ngủ nói.

"Mang cả áo cưới nặng nề cùng giày cao gót, khuôn mặt lại bị phấn son che lại, còn phải luôn mỉm cười... Thật sự rất vất vả cho em!"

Phương Triển Vũ ngồi xuống bên cạnh cô, ôm lấy chân cô đặt lên đầu gối mình nhẹ nhàng xoa bóp.

"Không sao cả!" Cô thật nhanh hôn lên mặt hắn một cái "Anh cũng phải tiếp rất nhiều khách, không phải cũng rất vất vả sao?"

Phương Triển Vũ cười cười, ôm lấy cô đặt lên đùi mình. Triệu Tinh Từ tựa đầu vào cổ hắn, thoải mái thở dài.

"Triển Vũ, anh bây giờ là chồng của em nha!" Cô khẽ nói.

"Ừ!" Hắn dùng hai má cọ xát mái tóc của cô, tay vẫn không ngừng mát xa hai đầu gối cô.

"Em có một món quà kết hôn muốn tặng anh" Đầu cô rời khỏi cổ hắn, nhìn thẳng vào mắt hắn.

"Quà kết hôn?" Phương Triển Vũ tò mò nhìn cô.

Triệu Tinh Từ ba chân bốn cẳng từ trên đùi hắn đứng lên, vứt bỏ sự mệt mỏi, nhìn hắn nói: "Anh ở đây chờ em"

Sau đó, cô đi nhanh vào phòng bọn họ.

Phương Triển Vũ ngồi yên trên ghế salon, thăm đoán xem quà kết hôn cô muốn tặng hắn là cái gì. Hắn nghe thấy thanh âm kéo khóa, sẽ không phải là áo ngủ gợi cảm chứ?

Một lát sau, Triệu Tinh Từ từ trong phòng đi ra, trên tay cầm theo cây Violon của mình.

"Chuẩn bị xong chưa?" Cô ngồi xuống ghế cười hỏi.

Phượng Triển Vũ không hiểu ra sao cũng gật đầu.

Triệu Tinh Từ mỉm cười, thay đổi tư thế.

Sau khi thử dây, tiếng nhạc thánh thoát phát ra theo từng nhịp tay cô kéo dây đàn, đó là bài "Tay áo xanh".

Để chuẩn bị phần quà tặng độc đáo này, cô phải luyện tập đến cả một tháng. Mỗi ngày cứ sáu giờ là đến bệnh viện, tranh thủ lúc chưa có bệnh nhân liền lấy đàn ra tập. Đối với người mê ngủ như cô mà nói thật là một chuyện không dễ dàng.

Cô nhắm mắt, đem tình cảm trong lòng dung hoà vào từng nhịp đàn, cảm thụ chính linh hồn của mình. Trời đất chỉ còn tồn tại suy nhất âm nhạc cùng tình cảm của cô đối với Phượng Triển Vũ.

Thanh âm trầm thấp của Violon vang lên như khóc như kể, phát ra tiếng gọi từ nơi sâu thẳm trong linh hồn, mỗi một nốt nhạc đều nói rõ: em yêu anh... em yêu anh...

Triển Vũ, anh nghe rõ không? Em yêu anh...

Phượng Triển Vũ nhìn gương mặt chăm chú của cô, lắng nghe bản nhạc hẳn rất quen thuộc, con người đen long lạnh nước mắt, yêu thương như thủy triều tràn ngập cõi lòng.

Hắn thật may mắn khi có được cô. Là cô đã dạy hắn được yêu thương thì như thế nào và có vợ yêu sẽ như thế nào.

Nốt nhạc cuối cùng rơi vào không trung, Triệu Tinh Từ chậm rãi mở mắt, nụ cười nhợt nhạt nhưng bao hàm tình yêu vô tận.

"Anh hiểu chưa?" Cô say đắm hỏi.

"Anh hiểu!" Phương Triển Vũ bước lên, nhẹ nhàng cầm đàn Violon trong tay cô đặt xuống đất, sau đó ôm ngang người cô.

"Anh muốn làm gì thế?" Triệu Tình Từ kinh hô một tiếng.

"Muốn nói cho em biết anh yêu em bao nhiêu, bà xã yêu" Phương Triển Vũ đơn giản nói, lại cất bước dài đi đến phòng tân hôn của hai người.

"Nếu anh muốn nói cho em biết bằng cái phương pháp kia kia thì trước tiên có thể cho em tắm không?" Lúc hắn đặt lên giường thì cô liền nói.

"Không thành vấn đề, chúng ta tắm chung" Gót chân xoay tròn, Phương Triển Vũ ôm cô hướng đến phòng tắm.

"Anh... lưu manh!" Triệu Tình Từ dấm nhẹ lên lồng ngực hắn, cười mắng. Cô nhận thấy mình càng ngày càng yêu sự bá đạo của người nam nhân này.

Phương Triển Vũ mang theo nụ cười hạnh phúc bên môi, không để ý tới nhát đánh như khều của cô, cứ đi thẳng đến phòng tắm.

Cả đời này, hắn sẽ không buông tay cô ra.

Bởi vì, cô chính là người con gái hắn không bao giờ muốn xa rời.

--Hết chương cuối--

Edit + Beta: Phi Phi

Nguồn: Trúc Lâm sơn trang

Bạn đang đọc truyện *Át Chủ Bài Tàn Bạo* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.